

θ α ν ά σ η ς τ ρ ι α ρ ί δ η ς

Μένγκελε

όνειρο για δύο πρόσωπα σε ένα βαγόνι

<http://www.triaridis.gr/mengele/>

2012

Αν είσαι, είμαι.

σημείωση

Ο *Μένγκελε* (όπως και κάθε άλλο γραπτό μου) είναι (σωστότερα: θα ήθελα να είναι) μια ακόμη αφήγηση προορισμένη για να διαβαστεί. Η θεατρική φόρμα που χρησιμοποίησα ήταν μονάχα το μέσο που ένιωσα προσφορότερο για να καταγράψω μια φριχτή ιστορία αγάπης και φόνων – ή την αποκαλυπτική ιστορία της αγάπης διά του εξακολουθητικού όσο και ακαταλόγιστου φόνου μέσα στους αιώνες.

Για τον *Μένγκελε* ισχύουν όσα σημείωνα και για τα προηγούμενα «θεατρικά έργα» μου (*La última noche ή οι καρχαρίες*, 2010, *Historia de un amor ή τα μυρμήγκια*, 2011): δεν γνωρίζω αν μπορεί να παρουσιαστεί στο θέατρο, αν έχει αυτό που ονομάζουμε «θεατρικότητα». Οι σκηνικές (;) οδηγίες που ενσωμάτωσα στο «έργο» ήταν για μένα απαραίτητο κομμάτι της αφήγησης. Αν κάποιος σκηνοθέτης (ή όποιος άλλος) νιώσει πως δεν του είναι χρήσιμες, ας τις αγνοήσει ή ας τις αλλάξει. Δεν έχω αντίρρηση αντί για έναν άντρα και μια γυναίκα να παίζουν δυο γυναίκες ή δυο άντρες, ένας εγγαστρίμυθος με μια κούκλα – ή ακόμη και παιδιά. Εξάλλου, όπως επιμένω σε κάθε αντίστοιχη εισαγωγή, νιώθω πως όλες οι αφηγήσεις απευθύνονται σε παιδιά – οι ενήλικοι είναι ήδη πνευματικά νεκροί, γυαλιστερά ταριχευμένα πτώματα.

Ωστόσο στον *Μένγκελε*, περισσότερο από κάθε άλλο «θεατρικό έργο» μου, ένιωσα γράφοντάς το τρομακτικά έντονη την ανάγκη που περιγράφηκε παραπάνω (ή και κυριεύτηκα από αυτήν): δυο δεκάχρονα ή δωδεκάχρονα παιδιά να παίζουν σε μια σκηνή (με) ετούτο το κείμενο. Προφανώς τρόμαξα πολύ με την ιδέα και τον τρόπο που άπλωνε μέσα μου· ίσως για αυτό το λόγο να ενσωμάτωσα στις σκηνικές οδηγίες την προϋπόθεση των ενήλικων ηθοποιών – μήπως και κουκουλωθεί, μήπως και θαμπώσει κάπως ο τρόμος.

θ. τ. – Φεβρουάριος 2012

ΠΡΟΣΩΠΑ: Ο Μ, η Ε, στο κουπέ του τρένου.

~

ΔΟΜΗ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

ΠΡΩΤΗ ΠΡΑΞΗ

1. [Καλησπέρα σας...]
2. [Τι έγινε;]
3. [Ξέρετε τι προτείνω; Να βάλουμε λίγη μουσική...]
4. [Δυστυχώς για εσάς, εγώ έχω σταθερές συνήθειες...]
5. [Καλησπέρα σας...]
6. [Διακοπή ρεύματος;]
7. [Δεν σας καταλαβαίνω...]
8. [Εγώ; Ο Μένγκελε;]

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΡΑΞΗ

9. [Σας παρακαλώ, σταματήστε το... Όλο αυτό παρατράβηξε...]
10. [Ένα κλειστό κουτί που πηγαίνει;]
11. [Είναι άρρωστο όλο αυτό... Άρρωστο και λανθασμένο...]
12. [Θα σε σκοτώσω... Το υπόσχομαι πως θα σε σκοτώσω...]
13. [Πρέπει να τιμωρηθούμε...]
14. [Ήταν ένα όνειρο...]
15. [Δεν υπάρχει Εσθήρ Κοέν...]
16. [Κι όμως θα χάσεις...]

ΠΡΩΤΗ ΠΡΑΞΗ

1.

(Βαγόνι τρένου. Μπαίνει μια νέα γυναίκα. Μπορεί να είναι από 20 έως 30 χρονών. Ίσως και μεγαλύτερη. Στο βαγόνι κάθεται ένας άντρας, διαβάζει ένα βιβλίο. Μπορεί να είναι εμφανώς μεγαλύτερός της – μπορεί και όχι.)

E: Καλησπέρα σας...

M: Καλησπέρα...

E: Είμαστε στο A13, σωστά;

M: Σωστά...

E: Α, ωραία... *(Τοποθετεί τη βαλίτσα της.)* Η θέση C είναι αυτή;

M: Αυτή είναι...

E: Α, σας ευχαριστώ... *(Κάθεται απέναντί του.)* Έχουμε κάποιους άλλους συνεπιβάτες στο κουπέ μας;

M: Δεν νομίζω...

E: Να σας πω την αλήθεια, αυτό δεν με στεναχωρεί... Η πολυκοσμία είναι πρόβλημα στα κουπέ...

M: Οπότε είστε τυχερή...

E: Ίσως, βέβαια, ανέβουν επιβάτες στην επόμενη στάση...

M: Μα δεν υπάρχει επόμενη στάση...

E: Το ξέρετε αυτό έγκυρα;

M: *(Χαμογελάει)* Ναι, το ξέρω έγκυρα... Δεν υπάρχει άλλη στάση... Θα φτάσουμε στον τερματικό σταθμό λίγο πριν το ξημέρωμα...

E: Ταξιδεύετε συχνά με αυτό το δρομολόγιο;

M: Αρκετά συχνά... Σχεδόν κάθε εβδομάδα...

E: Είναι επαγγελματικοί οι λόγοι;

M: Κυρίως επαγγελματικοί...

E: Είστε ασφαλιστής;

M: Είμαι δημόσιος υπάλληλος...

E: Μάλιστα... Συγγνώμη που γίνομαι αδιάκριτη...

M: Δεν γίνεστε αδιάκριτη...

E: Από μικρή ήμουν αδιάκριτη... Κακώς, κάκιστα... Λένε πως η αδιακρισία είναι υποσυνείδητη δειλία...

M: Μα σας είπα: δεν γίνατε αδιάκριτη...

E: Ω, σας ευχαριστώ...

M: Να είστε καλά... (Σκύβει στο βιβλίο του.)

E: (Ανοίγει την τσάντα της. Βγάζει ένα βιβλίο.) Μήπως σας πειράζει το διάβασμα;

M: (Με ελαφριά σαστιμάρα) Μα, όπως βλέπετε, διαβάζω κι εγώ...

E: Ναι, αλλά μπορεί να προγραμματίζατε να κοιμηθείτε...

M: Αν θελήσω να κοιμηθώ, θα κλείσω το ατομικό μου φωτάκι... Υπάρχει πρόβλεψη γι' αυτό στα σύγχρονα τρένα...

E: Σωστά, υπάρχει πρόβλεψη...

M: Όποιος θέλει να κοιμηθεί, σβήνει το φωτάκι του και κοιμάται... Όποιος θέλει να διαβάσει, κρατάει το φωτάκι του ανοιχτό...

E: Έχετε δίκιο...

M: Οπότε ο καθένας συνεπιβάτης κρατάει την αυτονομία του... Έχει προβλεφθεί αυτό...

E: Είναι στ' αλήθεια μεγάλη εφεύρεση τα τρένα...

M: Συμφωνώ μαζί σας... Είναι μια από τις μεγαλύτερες εφευρέσεις της Ιστορίας... Ίσως η μεγαλύτερη...

E: Η μεγαλύτερη;

M: Μην σας φαίνεται παράξενο... Τα τρένα ένωσαν τον κόσμο... Έδωσαν στους ανθρώπους τη δυνατότητα να σκεφτούν συνολικά... Σαν ανθρωπότητα...

E: Είναι πολύ ενδιαφέρον αυτό που λέτε...

M: Ναι, αν το σκεφτείτε, μπορεί να γίνει ενδιαφέρον...

E: *(Κοιτάζει από το παράθυρο. Προφανώς δεν βλέπει τίποτε.)*
Προφανώς τώρα θα περνάμε μέσα από το δάσος...

M: Προφανώς...

E: Δεν το έχετε δει ποτέ;

M: Ταξιδεύω συνήθως νύχτα... Έχω χρόνια να πάρω τρένο την ημέρα...

E: Εγώ, πάλι, αποφεύγω τα τρένα τη νύχτα... Δεν μπορώ να δω έξω... Νιώθω σαν να είμαι σε ένα κλειστό κουτί που πηγαίνει στα τυφλά...

M: Κι όμως απόψε πήρατε το βραδινό δρομολόγιο...

E: Δεν γινόταν αλλιώς... Έπρεπε να προλάβω τη βιβλιοθήκη ανοιχτή, να βγάλω φωτοτυπίες και να πετάξω με την πτήση των 2.45 το μεσημέρι...

M: Καταλαβαίνω...

E: Άραγε, θα περάσει άνθρωπος από το κυλικείο για να πάρει κάποια παραγγελία; Εδώ που τα λέμε, θα ήθελα έναν καφέ...

M: Όχι, απ' όσο ξέρω, δεν θα περάσει...

E: Οπότε πρέπει να πάω εγώ από το κυλικείο...

M: Ναι...

E: *(Ανοίγει την τσάντα. Ψάχνει κάτι.)* Μήπως θα θέλατε έναν καφέ;
Ή μια ζεστή σοκολάτα;

M: Όχι, σας ευχαριστώ...

E: *(Αφήνει την τσάντα κάπως απογοητευμένη.)* Μάλιστα...

M: Εσείς, ωστόσο, μπορείτε να πάτε...

E: Ίσως υστερότερα...

M: Όπως θέλετε...

E: Προτιμώ να διαβάσω τώρα... *(Ανοίγει το βιβλίο της.)*

M: Όπως θέλετε... *(Στρέφεται κι αυτός στο βιβλίο του.)*

E: Ωστόσο, αν θέλετε, μπορείτε να καπνίσετε...

M: *(Κάπως έκπληκτος)* Μα απαγορεύεται το κάπνισμα...

E: Είμαστε οι δυο μας στο βαγόνι... Δεν υπάρχει άλλος για να ενοχληθεί...

M: Δεν είναι σωστό...

E: Ελάτε τώρα... Δεν θα χαλούσε ο κόσμος με μια παρατυπία...

M: Εσείς θέλετε να καπνίσετε;

E: Εγώ; Όχι βέβαια... Δεν καπνίζω...

M: Μα τότε γιατί ρωτάτε;

E: Για εσάς... Αν θέλατε να καπνίσετε... Ήθελα να σας πω πως εγώ δεν έχω πρόβλημα...

M: Και γιατί να καπνίζω εγώ; Πώς το υποθέσατε αυτό;

E: Τι να σας πω; Ήμουν σίγουρη πως καπνίζετε...

M: Σας ευχαριστώ... Αλλά δεν καπνίζω...

Ε: *(Κάπως απογοητευμένη)* Μάλιστα... Ελπίζω να μην σας ζάλισα με τη φλυαρία μου... *(Σκύβει στο βιβλίο της.)* Ώρα να διαβάσω, να ησυχάσετε κι εσείς...

(Περνάνε λίγες στιγμές σιωπής.)

Μ: Γράφετε κάποια εργασία;

Ε: *(Ελαφρώς έκπληκτη)* Ορίστε;

Μ: Ρωτάω αν γράφετε κάποια εργασία..

Ε: Ω, ναι... Γράφω το διδακτορικό μου...

Μ: Πάνω σε ποιο αντικείμενο;

Ε: Πάνω στην Ιστορία...

Μ: Α, είστε ιστορικός...

Ε: Κατά κάποιον τρόπο...

Μ: Πολύ ενδιαφέρον... Και ποιο είναι το θέμα της εργασίας σας;

Ε: Ο Δεύτερος Παγκόσμιος Πόλεμος...

Μ: Ο Δεύτερος Παγκόσμιος Πόλεμος; Έτσι, γενικά; Δεν είναι δυνατόν...

Ε: Έχετε δίκιο, δεν είναι δυνατόν...

Μ: Θα μου πείτε το θέμα σας, λοιπόν;

Ε: Κάνω διδακτορικό πάνω στα αυτοβιογραφικά γραπτά του Γιόζεφ Μένγκελε...

Μ: Του γνωστού Μένγκελε;

Ε: Τον γνωρίζετε;

Μ: Τον Ναζί;

Ε: Ναι, αυτόν...

M: Το γιατρό με τα πειράματα στο Νταχάου...

E: Στο Άουσβιτς...

M: Στο Άουσβιτς, έχετε δίκιο, στο Άουσβιτς... Που έκανε κάτι πειράματα με παιδιά, με εγκύους...

E: Ναι, αυτός είναι...

M: Μπράβο σας...

E: Μπράβο για τι;

M: Που κάνετε διδακτορικό... Είναι σπουδαίο πράγμα η επιστήμη...

E: Παράξενο...

M: Τι είναι παράξενο;

E: Αυτή η επιδοκιμασία σας... Συνήθως, όταν ακούν το όνομα του Μένγκελε, οργίζονται... Ή μαζεύονται – όπως οι χελώνες στο καβούκι τους...

M: Μα τι σχέση έχει η επιστήμη με την οργή;

E: Χαίρομαι που καταλαβαίνετε...

M: Μα όλα αυτά είναι ληγμένα από αιώνες...

E: Πιστέψτε με, δεν είναι ληγμένα για όλους...

M: Για μένα είναι...

E: Χαίρομαι γι' αυτό...

M: Και κρατούσε ημερολόγια ο Μένγκελε;

E: Ναι... Έγραφε και πολλές επιστολές... Και μια μυθιστορηματική αυτοβιογραφία...

M: Αυτοβιογραφία;

E: Ναι, ένα δήθεν μυθιστόρημα που είναι η ζωή του όπως ήθελε να τη βλέπει αυτός... Μια συγκεκαλυμμένη αυτοβιογραφία...

M: Τι ακριβώς μελετάτε σε όλα αυτά;

E: Ζητήματα μεταμέλειας, ενοχής, αυτοκριτικής...

M: Και τι διαπιστώσατε; Μετάνιωσε για τίποτε;

E: Όχι, δεν μετάνιωσε...

M: Μάλιστα...

E: Άνθρωποι σαν τον Μένγκελε δεν μπορούν να μετανιώσουν...

M: Γιατί;

E: Γιατί πίστευε πολύ σε κάτι... Άμα πιστεύεις πολύ σε κάτι, τότε δεν έχεις χώρο για αναστοχασμό και μετάνοια...

M: Νόμιζα πως ήταν διεστραμμένος και σαδιστής...

E: Τι θα πει «διεστραμμένος και σαδιστής»;

M: Φαντάζομαι, κάποιος που ευχαριστείται όταν προκαλεί πόνο... Που ηδονίζεται με τον πόνο των άλλων...

E: Αυτές οι λέξεις είναι αντιεπιστημονικές... «Διεστραμμένος», «ανώμαλος» και όλα αυτά... είναι ηθικοί χαρακτηρισμοί... Δεν μπορούμε να ερμηνεύουμε τον κόσμο με τέτοιες κουβέντες...

M: Έχετε δίκιο, εγώ δεν είμαι ιστορικός...

E: Εκεί που αρχίζει η λέξη «διεστραμμένος» ή «τρελός» ή ό,τι ανάλογο, σταματάει η επιστήμη... Αν ήσασταν γιατρός και μελετούσατε τον καρκίνο, θα λέγατε ποτέ πως ο καρκίνος ήταν διεστραμμένος;

M: Συμφωνώ απόλυτα... Με έχετε πείσει..

E: Χαίρομαι γι' αυτό.

M: Κι αφού δεν μετάνιωσε, εσείς τι μελετάτε;

E: Αυτό... Το ότι δεν μετάνιωσε...

M: Είχα ακούσει πως αμφισβητούνε τον θάνατό του... Πως τον σκηνοθέτησε κι όλα αυτά...

E: Δεν ασχολούμαι με αυτό...

M: Δεν σας ενδιαφέρει;

E: Όχι... Αυτά είναι παραϊστορία... Ο θάνατος του Μένγκελε ήταν τσεκαρισμένος με εξετάσεις DNA... Μα, ακόμη κι αν δεν πέθανε στη Βραζιλία τότε που ανακοινώθηκε, θα πέθανε κάπου αλλού...

M: Καταλαβαίνω...

E: Πάντως, μέχρι σήμερα δεν θα ζούσε...

M: Σωστά...

E: Εμένα με ενδιαφέρει αυτό που σκεφτότανε... Και το γιατί...

M: Και καταλήξατε πως το έκανε από αγάπη...

E (*Κάπως ενοχλημένη*) Δεν είπα τη λέξη αγάπη...

M: Είπατε πως πίστευε... Η πίστη είναι η αγάπη...

E: Η πίστη είναι πίστη... Και δεν έχει καμία σχέση με την αγάπη...

M: Νιώθω ότι ενοχληθήκατε...

E: Γενικά, δεν πιστεύω πως υπάρχει αγάπη...

M: Δεν ήθελα να σας ενοχλήσω...

E: Δεν ενοχλήθηκα... Αλλά δεν πιστεύω στην αγάπη...

(*Έξαφνα σβήνουν τα φώτα κι όλα βυθίζονται στο απόλυτο σκοτάδι.*)

2.

E: *(Πολύ τρομοκρατημένη, σχεδόν κραυγάζει.)* Τι έγινε;

M: Ηρεμήστε...

E: *(Φωνάζει.)* Τι έγινε, πείτε μου τι έγινε...

M: Σας παρακαλώ, ηρεμήστε... Έχουμε μια διακοπή ηλεκτρικού...

E: *(Εξακολουθεί να είναι πολύ τρομοκρατημένη.)* Μα πώς είναι δυνατόν;

M: Προφανώς θα έγινε κάποιο βραχυκύκλωμα... *(Ανάβει το φακό του κινητού του. Ο χώρος φωτίζεται. Η E είναι όρθια στο κέντρο του κουπέ.)* Πάλι καλά που υπάρχουν και οι φακοί των κινητών...

E: Το κινητό, έχετε δίκιο, το κινητό... *(Γυρίζει προς την τσάντα της, βγάζει το δικό της κινητό, ανάβει κι αυτή το φακό του.)*

M: Ησυχάστε... Δεν υπάρχει κάποιος λόγος ανησυχίας...

E: *(Και πάλι τρομοκρατημένη, δοκιμάζει να ανοίξει την πόρτα του κουπέ.)* Η πόρτα έχει σφραγίσει... *(Πιο δυνατά)* Η πόρτα έχει σφραγίσει.

M: Μα έχουμε διακοπή ηλεκτρικού... Όλα έχουν σφραγίσει...

E: Και τώρα, τι θα γίνει; *(Με αυξανόμενο πανικό)* Και τώρα, τι θα γίνει;

M: Θα περιμένουμε...

E: *(Με ένταση)* Πόσο θα περιμένουμε;

M: Δεν ξέρω... Θα περιμένουμε μέχρι να φτιάξουν τη βλάβη...

E: Πόσο θα περιμένουμε; Μπορείτε να μου πείτε πόσο;

M: Σας παρακαλώ... Μην κάνετε έτσι... Δεν είμαστε και στη μέση του ωκεανού...

E: Είμαστε σε ένα κλειστό κουτί...

M: Είμαστε μέσα στο τρένο κι έγινε ένα βραχυκύκλωμα...

E: (Με έντονο πανικό) Είμαστε σε κλειστό κουτί και μας πηγαίνει...

M: Δεν μας πηγαίνει πουθενά... Το τρένο έχει σταματήσει...

E: (Τρομοκρατημένη) Το τρένο πηγαίνει... Δεν το ακούς που πηγαίνει;

M: (Με αυστηρό τόνο) Το τρένο είναι ηλεκτροκίνητο και έχουμε διακοπή ηλεκτρικού... Είμαστε σταματημένοι... Δεν θέλει τίποτε άλλο παρά απλή λογική...

E: (Κάπως πιο ήσυχη) Με συγχωρείτε...

M: Παλιότερα, τα τρένα λειτουργούσαν με κάρβουνο και ατμό... Τότε δεν γινόταν να εγκλωβιστείς...

E: Με συγχωρείτε...

M: Ήταν πιο σίγουρα τα πράγματα τότε...

E: Θέλω να σας ζητήσω συγγνώμη...

M: Μα γιατί; Δεν κάνατε τίποτε κακό...

E: Σας μίλησα στον ενικό...

M: Τι;

E: Πριν, σας μίλησα στον ενικό... Σας είπα για το τρένο, «δεν το ακούς που πηγαίνει...»

M: Ω, δεν πειράζει... Μέσα στην ταραχή τους, οι άνθρωποι λένε και χειρότερα...

E: Τουλάχιστον μετά να ζητάνε μια συγγνώμη...

M: Δεν χρειάζεται να σκέφτεστε τόσες λεπτομέρειες... Εξάλλου, ίσως πρέπει να περάσουμε στο στάδιο του ενικού...

E: Τι εννοείτε;

M: Πως πρέπει να γίνουμε λίγο πρακτικοί... Μπορεί να περάσουμε ώρες εδώ μέσα... Ο πληθυντικός αριθμός δεν διευκολύνει την επικοινωνία...

E: *(Επιθετικά)* Νομίζεις πως θα γαμήσεις, έτσι;

M: *(Με έκπληξη)* Μα εγώ...

E: Έλα, πες το, νομίζεις πως θα γαμήσεις, σωστά;

M: *(Ενοχλημένος)* Νομίζω πως έχετε ξεπεράσει τα όρια...

E: *(Με σχετική αμηχανία)* Με συγχωρείτε...

M: *(Εξακολουθεί να είναι ενοχλημένος.)* Πώς μπορείτε να λέτε κάτι τέτοιο;

E: Με συγχωρείτε... Έχω χάσει τον έλεγχο... Δεν το λέω για να δικαιολογηθώ, αλλά αυτό συμβαίνει...

M: Εν πάση περιπτώσει, ας το προσπεράσουμε...

E: Έχετε κάθε δικαίωμα να μην το προσπεράσετε...

M: Εντάξει, δεν ήρθε και το τέλος του κόσμου... Είστε μια τόσο όμορφη γυναίκα, είναι λογικό να σας πλευρίζουν διάφοροι ενοχλητικοί... Απλώς αυτό δεν ισχύει στην περίπτωση μας...

E: Είστε πολύ ευγενής... Κι έχετε κάθε δικαίωμα να με θεωρείτε ανάγωγη...

M: Προτείνω να γίνουμε λίγο πρακτικοί... Πρέπει να κάνουμε οικονομία στην μπαταρία...

E: Τι εννοείτε;

M: Στην μπαταρία των κινητών, εννοώ... Μπορεί να μείνουμε εδώ για ώρες... Ας κρατήσουμε το ένα κινητό σβηστό και θα το ανάψουμε μόλις σβήσει ο φακός του άλλου...

E: Έχετε δίκιο... Αυτό να κάνουμε... Σβήστε το δικό σας...

M: *(Σβήνει το φακό του κινητού του.)* Ωραία, λοιπόν...

E: Δεν δοκιμάσαμε να δούμε αν τα κινητά έχουν σήμα...

M: Δεν έχουν... Ποτέ δεν έχουν σε τέτοιες περιπτώσεις...

E: *(Βλέπει την οθόνη του κινητού της.)* Πράγματι, δεν έχουν...

M: Έτσι, για την τιμή των όπλων, να ελέγξω και το δικό μου...
(Βλέπει την οθόνη του.) Όχι, δεν υπάρχει τίποτε...

E: Και πόσην ώρα θα περιμένουμε εδώ;

M: Όση χρειάζεται...

E: Όση χρειάζεται;

M: Ναι, πάντοτε οι άνθρωποι περιμένουν όσο χρειάζεται...

E: Ναι, αλλά δεν με διαφωτίζετε... Δεν μου λέτε πόσην ώρα...

M: Αλίμονο, δεν ξέρω...

E: Δεν σας έχει ξανατύχει, τόσο πολύ που ταξιδεύετε;

M: Όχι, δεν μου έχει ξανατύχει...

E: Και τότε πώς ξέρετε ότι η βλάβη θα διορθωθεί;

M: Πάντοτε διορθώνονται οι βλάβες... Η ανθρώπινη εξέλιξη είναι μια μεγάλη ακολουθία από βλάβες που διορθώνονται...

E: *(Πέφτει στη θέση της αποκαμωμένης.)* Δεν με βοηθάτε...

M: Μα πώς μπορώ να σας βοηθήσω;

E: Απαντάτε πολύ γρήγορα... Και λέτε πράγματα που τα έχετε σκεφτεί από πριν... Δεν μιλάτε σε μένα... Μιλάτε γενικά...

M: Ναι, καταλαβαίνω... Ίσως έχετε δίκιο... Είναι, βλέπετε, η δουλειά μου που με κάνει να μιλάω έτσι...

E: Στ' αλήθεια, τι ακριβώς κάνετε;

M: Μα σας είπα, είμαι δημόσιος υπάλληλος...

E: Αυτό είναι πολύ γενικό... Πείτε μου κάτι περισσότερο... Για παράδειγμα, δεν ήξερα πως οι δημόσιοι υπάλληλοι ταξιδεύουν...

M: Συμμετέχω σε μια επιτροπή δεοντολογίας που συσκέπτεται κάθε δύο εβδομάδες...

E: Και τι ελέγχετε στην επιτροπή σας;

M: Διάφορα θέματα αξιολόγησης εργασιακής συμπεριφοράς υπαλλήλων...

E: Μου φαίνεται πολύ εξειδικευμένο αυτό...

M: Είναι... Και, πιστέψτε με, είναι και αρκετά βαρετό...

E: Εδώ που τα λέμε, χωρίς να θέλω να σας προσβάλω, δεν θα με τραβούσε ποτέ σαν δουλειά...

M: Ιδίως αν συγκριθεί με τα θέματα με τα οποία ασχολείστε εσείς...

E: Αυτό, πάντως, είναι παράξενο...

M: Τι εννοείτε;

E: Μου κάνει εντύπωση που βρίσκετε τον Μένγκελε ενδιαφέροντα... Σας το είπα και πριν: οι περισσότεροι, μόλις ακούνε το όνομα, αλλάζουν συζήτηση...

M: Ίσως επειδή ενδιαφέρονται περισσότερο από όσο περίμεναν... Και τους τρομάζει αυτό...

E: Και γιατί να ενδιαφέρονται;

M: Δεν μπορώ να το προσδιορίσω ακριβώς... Ίσως γιατί η ιστορία του έχει μια καθαρότητα... Φριχτή κι απαίσια, το δίχως άλλο – αλλά καθαρότητα...

E: (Παραξενεμένη) Τι εννοείτε;

M: Πώς να το πω; Ας πούμε πως οι πράξεις του ήταν σαφείς. Ξεκάθαρες... Δεν υπήρχε η παραμικρή πιθανότητα να μην τις καταλάβεις, να σκεφτείς πως είναι κάτι άλλο από αυτό που βλέπεις...

E: Και αυτό είναι καλό;

M: Μια τέτοια σαφήνεια έχει μια παράξενη παγερή γοητεία... Μπορεί να σε τραβήξει...

E: Εσάς σας τραβάει;

M: Αν ασχολούμουν με την περίπτωση του, ναι, θα μπορούσα να πιαστώ από την καθαρότητα.... Όπως πιαστήκατε κι εσείς...

E: (Ενοχλημένη) Εγώ δεν πιάστηκα από πουθενά... Εγώ είμαι ιστορικός...

M: Με συγχωρείτε... Δεν θέλω να σας εκνευρίσω...

E: Συχνά νομίζετε πως ξέρετε περισσότερο από όσα πρέπει...

M: Με συγχωρείτε... Ξέρετε, λέω πολλά για να αποσπάσω το μυαλό σας από τη διακοπή του ρεύματος...

E: Εδώ που τα λέμε, αυτό το καταφέρατε...

M: Δεν είναι και λίγο...

E: Αλλά τώρα μου ξαναθυμίσατε πως είμαστε εγκλωβισμένοι...

M: Ζητώ συγγνώμη...

E: Μην ζητάτε συνέχεια συγγνώμη... Δεν φταίτε εσείς...

M: Δεν θέλω να σας αγχώνω, θέλω να σας βοηθάω...

E: Πιστέψτε με, με βοηθάτε πολύ περισσότερο από όσο νομίζετε...

M: Αυτό με κάνει να αισθάνομαι καλύτερα...

E: Μα είναι αλήθεια... Αν ήμουν μόνη, θα είχα τρελαθεί... Δεν θέλω καν να το σκέφτομαι... Με βοηθάει πάρα πολύ το ό,τι μιλάμε...

M: Τότε να σας κάνω μια πρόταση...

E: Σας ακούω, λοιπόν...

M: Θέλετε να παίξουμε το «Μένγκελε και Εσθήρ»;

E: (Εκπληκτική) Το «Μένγκελε και Εσθήρ»;

M: Δεν το ξέρετε το παιχνίδι; Δεν το παίζατε μικρή;

E: Ποιο παιχνίδι;

M: Το «Αν είσαι, είμαι»;

E: Δεν καταλαβαίνω...

M: «Αν είσαι ο Μένγκελε, είμαι η Εσθήρ»...

E: Γενικά, δεν έπαιζα... Δεν ήμουν παιδί των παιχνιδιών...

M: Εγώ, πάλι, είμαι άλλης γενιάς... Έχω άλλα βιώματα...

E: Προφανώς – παρόλο που δεν μου φαίνεστε και τόσο μεγάλος...

M: Όταν ήμουν μικρός, λοιπόν, είχαμε πολλές διακοπές του ηλεκτρικού. Ήταν ο καιρός των μεγάλων περικοπών του ρεύματος... Μέναμε με τις ώρες μες στο σκοτάδι – μονάχα με το κερί... Ή και χωρίς κερί... Έτσι παίζαμε με τα αδέρφια μου διάφορα παιχνίδια που δεν χρειάζονταν ζάρια ή πούλια ή πιόνια...

E: Ήταν παιχνίδια που παίζονταν με λόγια;

M: Ήταν παιχνίδια που παίζονταν με το μυαλό...

E: Σαν τις δέκα ερωτήσεις...

M: Ακριβώς, σας τις δέκα ερωτήσεις... Υποδυόμασταν πως ήμασταν κάποιος άλλος... Συνήθως λέγαμε πως ήμασταν κάποιος γνωστός, κάποιος διάσημος...

E: Κάποιος ηθοποιός, ας πούμε...

M: Ναι, φυσικά... Ή και ένα ιστορικό πρόσωπο... Ας πούμε, ο Ιούλιος Καίσαρας ή η Κλεοπάτρα...

E: Και ο άλλος;

M: Ο άλλος έπαιζε ένα συνομιλητή – συνήθως τον ερωτικό σύντροφό του...

Ε: Την Κλεοπάτρα, ας πούμε...

Μ: Ή τον Καίσαρα... Ή τον Ναπολέοντα και την Ιωσηφίνα... Ή κι ένα ζευγάρι από μια ταινία...

Ε: Αυτό ακούγεται πιο εύκολο...

Μ: Θυμάμαι, για καιρό παίζαμε τον Ρικ και την Ίλζα από την Καζαμπλάνκα...

Ε: Και τι κάνατε; Πώς παιζόταν το παιχνίδι;

Μ: Φτιάχναμε ένα διάλογο... Ο ένας με τον άλλον... Κι όπου μας πήγαινε...

Ε: Και γνωρίζατε τόσο καλά την ιστορία και τις προσωπικές λεπτομέρειες όλων αυτών;

Μ: Όχι απαραίτητα... Όσα ξέραμε, τα λέγαμε στην αρχή... Βάζαμε τη φαντασία μας να καλπάζει... Αλλάζαμε και την υπόθεση... Ο Ρικ ανέβαινε στο αεροπλάνο με την Ίλζα, παντρεύονταν, κάνανε παιδιά, μαλώνανε για το χρώμα του καναπέ...

Ε: Αυτό προϋποθέτει να έχεις φαντασία... Να έχεις κάτι να πεις...

Μ: Η φαντασία έρχεται αν τη φωνάξεις... Αυτό λέγαμε σε όσους δίσταζαν...

Ε: Δεν ισχύει για όλους αυτό...

Μ: Πράγματι, πολλές φορές μούλιαζε και δεν έβγαζε πουθενά... Αλλά δεν μπορείτε να πιστέψετε πόσο ενδιαφέρον μπορούσε να έχει μερικές φορές... Ιδίως όταν κάναμε αναχρονισμούς... Ή και τρελές συναντήσεις...

Ε: Τρελές συναντήσεις;

Μ: Ας πούμε, τον Χίτλερ με την Μέριλιν Μονρόε...

Ε: Αυτό δείχνει ενδιαφέρον...

M: Ειδικά αυτό με τον Χίτλερ και την Μέριλιν είναι πολύ δύσκολο... Γιατί τα στερεότυπα γι' αυτούς σε εγκλωβίζουν και το θέμα εξαντλείται γρήγορα... Πρέπει να στήσεις γέφυρες από νωρίς...

E: Γενικά, δείχνει ενδιαφέρον παιχνίδι... Αλλά δεν νομίζω πως με τραβάει να το παίξω... Δεν έχω φαντασία...

M: Σας είπα για τη φαντασία...

E: Μην επιμένετε, δεν με τραβάει... Ίσως πρέπει να προσπαθήσω να κοιμηθώ...

M: Αν το θέμα δεν σας αρέσει, θα μπορούσαμε να είμαστε κάποιοι άλλοι... Να διαλέξετε εσείς ένα ζευγάρι από μια ταινία...

E: Είστε πολύ βολικός... Νιώθω πως κάνω κατάχρηση της ευγένειάς σας... Αλλά, σας παρακαλώ, μην επιμένετε...

M: Όπως νομίζετε... Εγώ το σκέφτηκα για εσάς...

E: Σας ευχαριστώ... Μα, αν θέλετε, σκεφτείτε κάτι άλλο... Κάτι λιγότερο σύνθετο...

3.

M: Ξέρετε τι προτείνω; Να βάλουμε λίγη μουσική...

E: Μουσική; Δεν θα ήταν άσχημη ιδέα... Αλλά πώς;

M: Έχω στο κινητό μου μερικά κομμάτια... *(Ψάχνει το κινητό του.)*

E: Και η μπαταρία; Δεν ξοδεύουν μπαταρία τα τραγούδια;

M: Ε, όταν τελειώσει η δικιά μου, θα έχουμε τη δικιά σας... Ας επιτρέψουμε μια μικρή σπατάλη στον εαυτό μας...

E: Σωστά...

(Από το κινητό του M αρχίζει να παίζει η μουσική από το Youkali του Κουρτ Βάιλ.)

M: Αυτό είναι ό,τι καλύτερο μπορώ να βρω αυτήν την ώρα...

E: Είναι υπέροχο... Το έχω ακούσει πολλές φορές... Αλλά δεν ξέρω τι είναι...

M: Είναι Κουρτ Βάιλ... Ο τίτλος του τραγουδιού είναι Youkali...

E: Youkali... Δεν ήξερα τον τίτλο... Μα είναι τόσο γνωστή η μουσική, τόσο οικεία...

M: Μιλάει για έναν ονειρικό τόπο... Κάτι σαν τον παράδεισο...

E: *(Κάπως ενοχλημένη)* Η μουσική δεν μιλάει για τίποτε... Η μουσική είναι μουσική...

M: Ναι, δεν αντιλέγω...

E: Η μουσική είναι μουσική...

M: Ας την απολαύσουμε, λοιπόν...

(Ακούνε σιωπηλοί το τραγούδι. Περνάει μισό λεπτό.)

E: Ποια ήταν η Εσθήρ;

M: (Σαν να ξύπνησε από νάρκη.) Με συγχωρείτε;

E: Η Εσθήρ... Αυτή που είπατε πριν να παίξουμε στο παιχνίδι...
Μένγκελε και Εσθήρ...

M: Η Εσθήρ... Προφανώς μια Εβραία...

E: Προφανώς; Δεν έχετε κάτι συγκεκριμένο στο μυαλό σας;

M: Όχι... Σκέφτηκα τον Μένγκελε και μια εβραία κρατούμενή του... Το Εσθήρ είναι ένα τυχαίο εβραϊκό όνομα που μου ήρθε στο μυαλό... Θα μπορούσε να ήταν Ρεβέκκα ή Σάρα...

E: Ναι, βέβαια...

M: Τα ονόματα είναι πάντοτε μια πρόφαση... Τι μπορεί να υπάρχει μέσα σε ένα όνομα;

E: Αυτό το έχω ξανακούσει...

M: Είναι από τον Σέξπιρ... Ρωμαίος και Ιουλιέτα...

E: Μάλιστα...

M: Είναι η ώρα που η Ιουλιέτα προσπαθεί να βρει μια δικαιολογία...

E: Δικαιολογία για τι;

M: Για να πείσει τον εαυτό της πως ένα όνομα δεν είναι τίποτε... Ένας άνθρωπος είναι ένας σκέτος άνθρωπος – ας είναι Μοντέγος... Πως η ζωή είναι πιο σημαντική από τα ονόματά μας...

E: Νομίζω πως είχε δίκιο...

M: Η Ιστορία έδειξε πως δεν είχε...

E: Τι δουλειά έχει η Ιστορία με όλο αυτό; Δεν είναι Ιστορία ο Σέξπιρ...

M: Εσείς ξέρετε καλύτερα τι είναι Ιστορία και τι δεν είναι...

E: Πάντως, οι Μοντέγοι και οι Καπουλέτοι δεν είναι...

M: Εδώ που τα λέμε, σκέφτηκα και κάτι περισσότερο γι' αυτήν την Εσθήρ...

E: Κάτι περισσότερο;

M: Κάτι περισσότερο από το όνομά της....

E: Τι;

M: Σκέφτηκα πως αυτή η Εσθήρ θα ήταν στο Άουσβιτς...

E: Το φαντάστηκα... Έτσι θα συνδεόταν και με τον Μένγκελε...

M: Αυτός δεν έκανε πειράματα με δίδυμα παιδιά;

E: Ναι, έκανε... Και με δίδυμα και με άλλα...

M: Ας πούμε, λοιπόν, πως όλο αυτό είναι ένα πείραμά του...

E: Ένα πείραμά του;

M: Ναι, ένα πείραμά του... Τι έφαχνε με τα πειράματά του ο Μένγκελε;

E: Κανείς δεν ξέρει τι έφαχνε...

M: Μα νόμιζα πως τα πειράματα με τους διδύμους τα έκανε γιατί...

E: *(Τον διακόπτει.)* Όλα όσα λένε είναι εικασίες... Κανείς δεν ξέρει τι έφαχνε...

M: Και ποια είναι η πιο διαδεδομένη εικασία;

E: Πως ήθελε να δει το πώς μπορούν να επιτευχθούν γενετικές μεταβολές...

M: Δηλαδή ήθελε να τους κάνει όλους Άριους...

E: Κατά την εικασία αυτή, ναι...

M: Αυτό ήξερα κι εγώ... Και νόμιζα πως αυτό είναι διασταυρωμένο...

E: Τίποτε δεν είναι διασταυρωμένο...

M: Τέλεια, λοιπόν... Αυτό που λέτε μας έρχεται γάντι... Θα πούμε, λοιπόν, πως δεν μελετούσε γενετικές μεταβολές... Πως έφαχνε κάτι άλλο...

E: Τι;

M: Το μυστικό της αιώνιας ζωής... Το ελιξίριο της αθανασίας...

E: Αυτό δεν προκύπτει από πουθενά...

M: Πως ήθελε να φτιάξει ένα νέο είδος ανθρώπων που δεν θα πέθαιναν ποτέ...

E: (Με δυσφορία) Αυτό, σας λέω, δεν έχει καμία βάση...

M: Ναι, αλλά εσείς πρέπει να περάσετε κάπως τη νύχτα σας, ούσα εγκλωβισμένη μέσα στο βαγόνι...

E: Και τι θα πούμε;

M: Αυτό που σας είπα... Πως έκανε πειράματα γιατί έφαχνε τον γενετικό κωδικό της αιώνιας νεότητας...

E: Γι' αυτό έχυne σπέρμα ποντικιών στη μήτρα των κοριτσιών;

M: Ναι, ήταν ένας οραματιστής...

E: Οραματιστής;

M: Μόνον ένας οραματιστής μπορεί να κάνει κάτι τέτοιο...

E: Και ποιον μπορεί να πείσουμε για όλα αυτά;

M: Κανέναν... Αλλά θα μπορέσει να βγει το παιχνίδι...

E: Κι εγώ;

M: Εσάς θα σας λένε Εσθήρ... Και θα είστε Εβραία, φυσικά...

E: Και η Εσθήρ ήταν ένα από τα δίδυμα, σωστά;

M: Ακριβώς...

E: Και επιβίωσε...

M: Ακριβώς...

E: Και ήρθε να τον εκδικηθεί...

M: Όχι βέβαια...

E: (Επαναλαμβάνει με έκπληξη.) Όχι βέβαια;

M: Ήρθε για να ολοκληρώσουν τον έρωτά τους...

E: (Με δυσφορία.) Δεν καταλαβαίνω, ποιον έρωτα; Αυτή δεν ήταν παιδί; Και μάλιστα πειραματόζωό του;

M: Είναι πιο σύνθετο...

E: Δεν μπορεί να είναι κάτι άλλο...

M: Όλα μπορούν να είναι... Μην ξεχνάτε πως είναι ένα παιχνίδι...

E: Το παιχνίδι πρέπει να μοιάζει με τη ζωή... Να μπορούσε να ήταν ζωή...

M: Και γιατί δεν μπορούσε να την ερωτευτεί; Να τη δει και να την ερωτευτεί;

E: (Με δυσφορία.) Ήταν δέκα χρονών και ήθελε να της κάνει πειράγματα... Να την τεμαχίσει με τα νυστέρια του... Και ήταν και Εβραία – γι' αυτόν και την ιδεολογία του, ένα μολυσμένο σπυρί...

M: Λένε πως ο έρωτας μπορεί να ξεπεράσει τα πάντα...

E: (Με δυσφορία.) Και τι θα πούμε; Πως την είδε και την ερωτεύτηκε;

M: Ναι, αυτό θα πούμε...

E: (Με δυσφορία.) Πως ο Άγγελος του Θανάτου ερωτεύτηκε ένα δεκάχρονο παιδί; Δεν γίνονται αυτά τα πράγματα...

M: Κάποιος που κάνει πειράματα σε ανθρώπους πιστεύει πως όλα γίνονται...

E: Και ποιον μπορεί να πείσει αυτό;

M: Οι δυο μας είμαστε.... Αρκεί να πείσει εσάς και μένα...

E: Δυσκολεύομαι να μην γελάσω... Αν δεν ήταν εξοργιστικό, θα γελούσα...

M: Θα πούμε πως την αγάπησε τόσο, που επινόησε ένα μεγάλο σχέδιο...

E: Σχέδιο;

M: Ναι, σχέδιο... Η αγάπη, η αληθινή αγάπη, πάντοτε σε οδηγεί σ' ένα μεγάλο σχέδιο...

E: Και ποιο μπορεί να ήταν αυτό το σχέδιο;

M: Πως την έπλασε γι' αυτόν... Τη δημιούργησε...

E: Δεν καταλαβαίνω...

M: Μα είναι απλό... Ο Μένγκελε είδε το κορίτσι και το ερωτεύτηκε... Και αποφάσισε να βρει το ελιξίριο όχι πλέον για τον Αδόλφο και το Τρίτο Ράιχ, αλλά γι' αυτήν... Για τον έρωτά τους...

E: Και μετά;

M: Μετά το βρήκε... Ενώ οι Ρώσοι πήγαιναν να μπούνε στο Άουσβιτς, αυτός το βρήκε...

E: Το ελιξίριο...

M: Ναι, το ελιξίριο... Το χορήγησε σε αυτήν και στον εαυτό του... Μόνο στους δυο τους... Και κατόπιν έκαψε τη συνταγή...

E: Έχετε μεγάλη φαντασία...

M: Και μετά οργάνωσε τη διαφυγή του...

E: Πώς;

M: Αυτό θα το βρούμε... Θα πούμε πως κρυβόταν με ψεύτικα ονόματα ώσπου δραπέτευσε...

E: Αυτό είναι αλήθεια... Να σκεφτείτε πως τα πρώτα χρόνια μετά τον πόλεμο έζησε με άλλο όνομα έξω από το Μόναχο, ως επιστάτης σ' ένα αγρόκτημα που καλλιεργούσε πατάτες...

M: Μπορούσε να προσαρμοστεί εύκολα, λοιπόν...

E: Και το κορίτσι;

M: Το κορίτσι, το άφησε στο Άουσβιτς – πλέον ήταν προστατευμένο από το ελιξίριο της αιώνιας ζωής...

E: Το κορίτσι, ήξερε;

M: Να ξέρει, τι;

E: Τι της είχε κάνει...

M: Ήταν δέκα χρονών... Δεν χρειαζόταν ακόμη να ξέρει...

E: *(Γελάει ειρωνικά.)* Δηλαδή τώρα θα πείτε πως ο Γιόζεφ Μένγκελε είχε ευαισθησία με την παιδική ηλικία...

M: Η ζωή είναι γεμάτη με αντιφάσεις...

E: Και το κορίτσι, τι έγινε;

M: Το ανέλαβαν εβραϊκές οργανώσεις που φρόντιζαν τα ορφανά του Ολοκαυτώματος... Αυτές φρόντισαν για την ανατροφή του...

E: Και αφού την αγαπούσε, γιατί την εγκατέλειψε;

M: Μα, αγαπητή μου, ξεχνάτε πως πλέον είχε όλον το χρόνο να περιμένει... Και να παρακολουθεί από μακριά...

E: *(Ειρωνικά.)* Σωστά... Ήταν αθάνατος...

M: Ήτανε και οι δυο τους αθάνατοι... Και αιώνια νέοι... Έπρεπε πρώτα να διαφύγει και μετά θα την έβρισκε... Μπορούσε να σηκωθεί και να περιμένει μέσα στο χρόνο... Ακόμη και πενήντα ή και εκατό χρόνια...

E: Και το κορίτσι, ποιο λόγο είχε να τον περιμένει; Αφού δεν θα ήξερε...

M: Δεν θα τον περίμενε... Θα την οδηγούσε η ζωή σε αυτόν... Πάντοτε σε οδηγάει η ζωή...

E: Πώς; Γίνετε σαφής...

M: Μόλις γινόταν δεκαοχτώ, θα σταματούσε ο χρόνος γι' αυτήν... Και σιγά-σιγά, όταν θα έφτανε στα σαράντα και στα πενήντα δίχως μια ρυτίδα, θα καταλάβαινε...

E: Πως ήταν τέρας...

M: Πως ήταν αθάνατη...

E: Και τι θα γινόταν τότε;

M: Θα θυμόταν τις ενέσεις που της έκανε Εκείνος... Ο Θεός της ζωής της...

E: Πώς ξέρετε ότι θα τον έβλεπε σαν Θεό;

M: Αυτός που κάνει πειράματα με σένα είναι ο Θεός σου...

E: Μάλιστα... Και τι θα γύρευε από αυτόν;

M: Αυτό είναι καλό ερώτημα... Φαντάζομαι, να τον εκδικηθεί...

E: Θέλω ένα τσιγάρο... Έχετε ένα τσιγάρο;

M: Μα μου είπατε πριν πως δεν καπνίζετε...

E: Δεν καπνίζω... Ωστόσο, τώρα θέλω ένα τσιγάρο...

4.

M: Δυστυχώς για εσάς, εγώ έχω σταθερές συνήθειες... Εξακολουθώ να μην καπνίζω...

E: Με ειρωνεύεστε;

M: Ας πούμε πως είναι ένα καλοκάγαθο πείραγμα...

E: Δεν είμαι σίγουρη πως δεν με θεωρείτε αλλοπρόσαλλη...

M: Σας διαβεβαιώ, στο λόγο της τιμής μου... Μου φαίνεστε απολύτως νορμάλ...

E: Ελπίζω να μην με κοροϊδεύετε... Θα ήταν φτηνό...

M: Δεν έχω κοροϊδέψει κανέναν στη ζωή μου... Δεν με γνωρίζετε, αλλά οφείλετε να το δεχτείτε...

E: Και πώς θα γίνει να καπνίσω τώρα;

M: Πολύ φοβάμαι πως δεν θα γίνει... Δεν έχουμε τσιγάρα – και στο κυλικείο δεν μπορείτε να πάτε... Υπάρχει διακοπή ηλεκτρικού και η πόρτα έχει σφραγίσει...

E: Είστε σίγουρος γι' αυτό;

M: Για τη διακοπή του ηλεκτρικού;

E: Για το τρένο... Πως είναι σταματημένο...

M: (*Ξεφυσώντας*) Ω, ναι, αγαπητή μου, είμαι σίγουρος...

E: Εγώ, πάλι, έχω τη βεβαιότητα πως συνεχίζει... Και μάλιστα, πως τρέχει με απίστευτη ταχύτητα...

M: Ένα ηλεκτροκίνητο τρένο που τρέχει ενώ έχουμε διακοπή ρεύματος... Αυτό θα ήταν το όγδοο θαύμα του κόσμου... Μεγαλύτερο κι από το ελιξίριο της αθανασίας του Μένγκελε...

E: Μην με ειρωνεύεστε...

M: Δεν σας ειρωνεύομαι... Προσπαθώ να διασκεδάσω την εμμονή σας...

E: Με κάνετε να αισθάνομαι μειονεκτικά...

M: Κι εδώ που τα λέμε, τι θα σας πείραζε να τρέχει το τρένο; Θα φτάναμε γρηγορότερα στον προορισμό μας...

E: Θα με πείραζε...

M: Νιώθετε πως είστε σε ένα κλειστό κουτί...

E: Σαν δέμα που ταξιδεύει από τα χέρια του ιδιοκτήτη του σε έναν καινούριο... Πώς να το πω: σαν να είμαι στο πουθενά...

M: Και αυτό σας συμβαίνει ειδικά με τα τρένα; Δεν αισθάνεστε δέμα στα αεροπλάνα ή στα πλοία;

E: Όχι... Ίσως επειδή εκεί βλέπεις γύρω σου τον κόσμο... Ενώ εδώ είμαι κλεισμένη σε ένα κουπέ...

M: Ωστόσο, δεν είστε μόνη... (Με πικρή ειρωνεία.) Είμαι κι εγώ εδώ, αν δεν απατώμαι...

E: (Μετανιωμένη.) Με συγχωρείτε, δεν ήθελα να σας προσβάλω...

M: Εν πάση περιπτώσει, κάντε λίγη υπομονή... Η βλάβη θα φτιαχτεί και όλα θα προχωρήσουν σωστά...

E: Ναι, ξέρω... Η ανθρώπινη εξέλιξη είναι μια μεγάλη ακολουθία από βλάβες που διορθώνονται...

M: Χαίρομαι που προσέχετε τι λέω...

E: Εδώ που τα λέμε, θα μπορούσε να γίνει...

M: Ποιο;

E: Αυτό με τον Μένγκελε...

M: Μα όλα μπορούν να γίνουν...

E: Εννοώ πως αυτό θα μπορούσε να είχε κάποιο ενδιαφέρον...

M: Κι εγώ νομίζω πως θα είχε...

E: Θα είχε γούστο, που λέμε...

M: Μα γι' αυτό το πρότεινα...

E: Στ' αλήθεια, μπορείτε να υποδυθείτε τον Μένγκελε;

M: Γιατί να μην μπορώ;

E: Δεν ξέρετε τη ζωή του...

M: Δεν πειράζει, θα αυτοσχεδιάσω... Κι όσα δεν ξέρω, θα μου τα υποδείξετε εσείς... Με πλάγιο τρόπο, βέβαια...

E: Και μετά;

M: Τι εννοείτε «μετά»;

E: Τι θα γίνει μετά;

M: Μετά δεν θα γίνει τίποτε. Το τρένο θα επιδιορθωθεί και θα ξεκινήσει... Μα θα έχουμε περάσει την ώρα μας με κάποιο ενδιαφέρον...

E: Κι αν το παιχνίδι κρεμάσει;

M: Τι θα πει «κρεμάσει»;

E: Αν γίνει πλαδαρό, τέλος πάντων, αν χάσει το ενδιαφέρον του...

M: Θα σταματήσουμε και θα αρχίσουμε ένα άλλο... Έτσι δεν κάνει η ανθρωπότητα;

E: Η εμμονή σας με το τι κάνει η ανθρωπότητα μου προκαλεί δυσφορία...

M: Να σας ζητήσω συγγνώμη... Νόμιζα πως μια ιστορικός θα το εκτιμούσε...

E: Δυστυχώς φέρνει το αντίθετο αποτέλεσμα...

M: Σας ακούγεται σαν εξυπνάδα;

E: Μου ακούγεται σαν ψευτιά...

M: Σας υπόσχομαι στο εξής να το αποφεύγω...

E: Και η Εσθήρ στην αρχή θα θέλει να τον εκδικηθεί;

M: Νομίζω πως θα ήταν ενδιαφέρον να το ξεκινήσουμε έτσι...

E: Το ρεύμα θα διακοπεί;

M: Τώρα που το λέτε, μου φαίνεται πρώτης τάξεως ιδέα...

E: Θα μπορούσε να το είχε διακόψει αυτή, για να τον ζορίσει...

M: Ας μην προκατάλαβουμε το γιατί... Ας το αφήσουμε στο παιχνίδι...

E: Και αν αυτός δεν καταφέρει να την πείσει;

M: Να την πείσει για τι;

E: Για την υποτιθέμενη αγάπη τους...

M: Δεν μπορεί να γίνει κάτι τέτοιο...

E: Γιατί;

M: Γιατί η αγάπη πάντοτε κατισχύει...

E: Δεν μου απαντάτε... Συνεχώς υπεκφεύγετε...

M: Θέλετε να σας απαντήσω, λοιπόν;

E: Θέλω...

M: Να σας πω τι θα γίνει αν δεν την πείσει;

E: Ναι, να μου πείτε...

M: Θα κάνει αυτό που είχε βάλει στο μυαλό της... Θα τον εκδικηθεί...

E: Πώς;

M: Δεν ξέρω... Θα το δείξει η ζωή...

E: Αυτό είναι σωστό... Θα το δείξει η ζωή...

M: Για την ακρίβεια, θα το δείξει η εξέλιξη του παιχνιδιού...

E: Δηλαδή θα το παίζουμε;

M: Αν θέλετε κι εσείς, ας το παίζουμε...

E: Κι αν κρεμάσει, το σταματάμε, σωστά;

M: Δεν νομίζω πως θα κρεμάσει...

E: Θα ξεκινήσουμε σαν δυο τυχαίοι συνταξιδιώτες στο βαγόνι...

M: Ακριβώς...

E: Μα εγώ θα το ξέρω πως είναι ο Μένγκελε...

M: Πολύ σωστά...

E: Και θα φάχνω να τον στριμώξω, να τον εξαναγκάσω να παραδεχτεί την αληθινή του ταυτότητα;

M: Ναι, βέβαια...

E: Και θα αρχίζω να τον ψαρεύω, σωστά;

M: Και ταυτόχρονα θα μου δίνετε στοιχεία για τη ζωή του, για να αυτοσχεδιάσω πάνω σε αυτά... Μάλιστα, αν θέλετε, δώστε βαρύτητα στις λεπτομέρειες... Οι λεπτομέρειες κάνουν μια αφήγηση πειστική...

E: Θα προσπαθήσω... Δεν είμαι σίγουρη πως θα τα καταφέρω...

M: Μην ανησυχείτε, όσο μπαίνουμε μέσα στο παιχνίδι, όλα θα προκύπτουν από μόνα τους...

E: Θα προσπαθήσω... Μα δεν υπόσχομαι τίποτε...

M: Μονάχα πείτε μου ένα στοιχείο εκκίνησης...

E: Ένα στοιχείο εκκίνησης;

M: Ένα σημείο από όπου μπορώ να ξεκινήσω για να σχηματίσω το χαρακτήρα...

E: Κι εγώ γιατί να ξέρω το σημείο εκκίνησης;

M: Μα τόσο πολλά έχετε διαβάσει γι' αυτόν... Δεν μπορείτε να διαλέξετε κάτι;

E: Ας πούμε, λοιπόν, πως ήταν πολύ καθαρός... Και τα ρούχα του ήταν άψογα σιδερωμένα... Και φορούσε συνεχώς άσπρα γάντια... Όλες οι μαρτυρίες, όταν τον περιγράφουν, κάνουν λόγο για τα άσπρα γάντια...

M: Ωραία, μου κάνει αυτό...

E: Να σας πω και κάτι ακόμη; Κάτι ειδικότερο;

M: Φυσικά...

E: Όταν έβγαζε τα γάντια, τα χέρια του μύριζαν κανέλα...

M: Κανέλα;

E: Ναι, σύμφωνα με μια μαρτυρία, τα χέρια του μύριζαν κανέλα...

M: Θα το θυμάμαι...

E: Ήταν ένα αγόρι που του έκανε ένεση με χρωστική ουσία στην κόρη του ματιού... Ήθελε να δει αν θα άλλαζαν χρώμα τα μάτια...

M: *(Βιαστικά, σχεδόν κόβει τη φράση της.)* Αν είστε έτοιμη, νομίζω πως μπορούμε να ξεκινήσουμε... Να δώσω το σύνθημα της έναρξης του παιχνιδιού – το οποίο πρέπει να επαναλάβετε από την πλευρά του χαρακτήρα που υποδύεστε...

E: Δεν είμαι έτοιμη... Θέλω να ρωτήσω κάτι ακόμη...

M: Σας ακούω...

E: Δεν θα έπρεπε να είχε ένα όπλο μαζί της;

M: Δεν κατάλαβα;

E: Λέω, δεν θα έπρεπε η Εσθήρ να είχε ένα όπλο μαζί της; Ένα πιστόλι, ας πούμε... Σχεδιάζει να εκδικηθεί, έτσι δεν είναι;

M: Μα ελάτε, αγαπητή μου... Μια γυναίκα που σχεδιάζει την ειδική της επί τόσα χρόνια, θα ρισκάρει να την πιάσουν με πιστόλι στον έλεγχο του τρένου; Μπείτε στη θέση της... Θα έπρεπε να ήταν πολύ αφελής για να κουβαλάει πιστόλι...

E: Και πώς σχεδίαζε να τον σκοτώσει;

M: *(Δείχνοντας το χαρτοφύλακά της.)* Με το κοπίδι από το σετ του χαρτοφύλακά της...

E: Μα πώς;

M: Κάθε χαρτοφύλακας έχει πλέον στο σετ του ένα κοπίδι... Η κόψη του μπορεί να βγει στα δέκα εκατοστά... Και ο δικός σας και ο δικός μου και κάθε άλλος... Αρκεί μια στοιχειώδης εκπαίδευση, για να κόψεις την καρωτίδα του άλλου μονομιάς...

E: Την καρωτίδα;

M: Ναι, την καρωτίδα... Μην μου πείτε πως δεν ξέρετε πού είναι η καρωτίδα...

E: Ξέρω...

M: Ξεκινάμε, λοιπόν;

E: Ναι, ξεκινάμε...

M: *(Σηκώνεται όρθιος.)* Να δώσω το σύνθημα της έναρξης του παιχνιδιού;

E: *(Σηκώνεται όρθια.)* Ναι, φυσικά...

M: Θα το επαναλάβετε από την πλευρά της Εσθήρ;

E: Γιατί είναι αυτό απαραίτητο;

M: Δεν είναι απαραίτητο... Μα είναι κάτι σαν τελετουργικό, για να πάει καλά το παιχνίδι...

E: Ας είναι, λοιπόν...

M: «Αν είσαι η Εσθήρ, είμαι ο Μένγκελε...»

Ε: «Αν είσαι ο Μένγκελε, είμαι η Εσθήρ...»

5.

(Ο Μ κάθεται στη θέση του, ανοίγει το βιβλίο του και κάνει πως διαβάζει. Η Ε φοράει το πανωφόρι της και παίρνει στα χέρια της την τσάντα και τη βαλίτσα της. Σαν να έχει μπει μόλις στο βαγόνι.)

E: Καλησπέρα σας...

M: Καλησπέρα...

E: Είμαστε στο Α13, σωστά;

M: Σωστά...

E: Α, ωραία... *(Τοποθετεί τη βαλίτσα της.)* Η θέση C είναι αυτή;

M: Αυτή είναι...

E: Α, σας ευχαριστώ... *(Κάθεται απέναντί του)* Έχουμε κάποιους άλλους συνεπιβάτες στο κουπέ μας;

M: Δεν νομίζω...

E: Να σας πω την αλήθεια, αυτό δεν με στεναχωρεί... Η πολυκοσμία είναι πρόβλημα στα κουπέ...

M: Οπότε είστε τυχερή...

E: Ίσως, βέβαια, ανέβουν επιβάτες στην επόμενη στάση...

M: Μα δεν υπάρχει επόμενη στάση...

E: Το ξέρετε αυτό έγκυρα;

M: *(Χαμογελάει.)* Ναι, το ξέρω έγκυρα... Δεν υπάρχει άλλη στάση... Θα φτάσουμε στον τερματικό σταθμό λίγο πριν το ξημέρωμα...

E: Ταξιδεύετε συχνά με αυτό το δρομολόγιο;

M: Αρκετά συχνά... Σχεδόν κάθε εβδομάδα...

E: Είναι επαγγελματικοί οι λόγοι;

M: Κυρίως επαγγελματικοί...

E: Μάλιστα... Συγγνώμη που γίνομαι αδιάκριτη...

M: Δεν γίνεστε αδιάκριτη...

E: Από μικρή ήμουν αδιάκριτη... Κακώς, κάκιστα... Λένε πως η αδιακρισία είναι υποσυνείδητη διαφυγή από τη δειλία...

M: Μα σας είπα: δεν γίνατε αδιάκριτη...

E: Ω, σας ευχαριστώ...

M: Να είστε καλά... (Σκύβει στο βιβλίο του.)

E: (Ανοίγει την τσάντα της. Βγάζει ένα βιβλίο.) Μήπως σας πειράζει το διάβασμα;

M: (Με ελαφριά σαστιμάρα.) Μα, όπως βλέπετε, διαβάζω κι εγώ...

E: Ναι, αλλά μπορεί να προγραμματίζατε να κοιμηθείτε...

M: Αν θελήσω να κοιμηθώ, θα κλείσω το ατομικό μου φωτάκι... Υπάρχει πρόβλεψη γι' αυτό στα σύγχρονα τρένα...

E: Σωστά, υπάρχει πρόβλεψη...

M: Όποιος θέλει να κοιμηθεί, σβήνει το φωτάκι του και κοιμάται... Όποιος θέλει να διαβάσει, κρατάει το φωτάκι του ανοιχτό...

E: Είναι στ' αλήθεια μεγάλη εφεύρεση τα τρένα...

M: Συμφωνώ μαζί σας... Είναι μια από τις μεγαλύτερες εφευρέσεις της Ιστορίας... Ίσως η μεγαλύτερη...

E: Η μεγαλύτερη;

M: Μην σας φαίνεται παράξενο... Τα τρένα ένωσαν τον κόσμο... Έδωσαν στους ανθρώπους τη δυνατότητα να σκεφτούν συνολικά... Σαν ανθρωπότητα...

E: Είναι πολύ ενδιαφέρον αυτό που λέτε...

M: Ναι, αν το σκεφτείτε, μπορεί να γίνει ενδιαφέρον...

E: *(Κοιτάζει από το παράθυρο. Προφανώς δεν βλέπει τίποτε.)*
Προφανώς τώρα θα περνάμε μέσα από το δάσος...

M: Προφανώς...

E: Δεν το έχετε δει ποτέ;

M: Ταξιδεύω συνήθως νύχτα... Έχω χρόνια να πάρω τρένο την ημέρα...

E: Εγώ, πάλι, αποφεύγω τα τρένα τη νύχτα... Δεν μπορώ να δω έξω... Νιώθω σαν να είμαι σε ένα κλειστό κουτί που πηγαίνει στα τυφλά...

M: Κι όμως απόψε πήρατε το βραδινό δρομολόγιο...

E: Δεν γινόταν αλλιώς... Έπρεπε να προλάβω τη βιβλιοθήκη ανοιχτή, να βγάλω φωτοτυπίες και να πετάξω με την πτήση των 2.45 το μεσημέρι...

M: Καταλαβαίνω...

E: Ίσως δεν είναι σωστό να τα καταλαβαίνουμε όλα...

M: Τι εννοείτε;

E: Αυτό που λέω... Πως αν τα καταλαβαίνουμε όλα, η ζωή μας οδηγείται σε αδιέξοδο. Γίνεται κατά κάποιον τρόπο απάνθρωπη...

M: Απάνθρωπη;

E: Ναι, ακριβώς αυτό, γίνεται απάνθρωπη...

M: Δηλαδή; Θα ήθελα να μου ορίσετε την απάνθρωπιά...

E: Δεν είμαι έτοιμη να δώσω έναν ορισμό... Απάνθρωπιά... Ας πούμε, αυτό που δεν μπορεί να αντέξει η φύση μας...

M: Κάτι ανυπόφορο;

E: Ναι, ανυπόφορο για την ανθρώπινη φύση μας...

M: Μου αρέσει ο ορισμός σας... Είναι ελπιδοφόρος...

E: Δεν βλέπω πουθενά ελπίδα σε αυτό που είπα...

M: Μα, αν το σκεφτείτε, στα λόγια σας υπάρχει ελπίδα... Η πιο μεγάλη ελπίδα που έχει φανεί στην ιστορία του ανθρώπου... Πως η ζωή μπορεί να γίνει ανθρωπίνη, αρκεί να την αντέχουμε...

E: Δεν καταλαβαίνω ακριβώς τι λέτε...

M: Πως η ευτυχία είναι υπόθεση μιας απόφασης... Αντέχω αυτό που δεν άντεχα... Αντέχω αυτό που μέχρι τώρα δεν έπρεπε να αντέξω...

E: Δεν έχω σκεφτεί τόσο την ευτυχία...

M: Εσείς; Μια τόσο όμορφη νέα, και δεν έχετε σκεφτεί την ευτυχία;

E: Άραγε, τρέχει γρήγορα το τρένο;

M: Με συγχωρείτε... Προφανώς ξεπέρασα τα όρια...

E: Τα όρια;

M: Ναι, ήταν άκομψο αυτό που είπα για την ομορφιά σας...

E: Δεν πειράζει...

M: Δεν θα επαναληφθεί...

E: Δεν μου απαντήσατε για το τρένο... Τρέχει στ' αλήθεια τόσο γρήγορα;

M: Δεν μπορώ να σας απαντήσω... Το γρήγορα είναι σχετικό για τον καθένα...

E: Σωστά...

M: Αυτό που μπορώ να σας πω είναι πως φτάνει πάντοτε στον προορισμό του...

E: Άρα θα προλάβω τη βιβλιοθήκη για τις φωτοτυπίες μου...

M: Τι θέλετε να βγάλετε φωτοτυπίες;

E: Αποσπάσματα από τρεις ιστορικές μονογραφίες...

M: Σας χρειάζονται για το διδακτορικό σας;

E: Μα δεν σας είπα πως κάνω διδακτορικό...

M: Το υπέθεσα... Τι άλλο να φάχνει σε μια βιβλιοθήκη μια κοπέλα της ηλικίας σας...

E: Γράφω ένα μυθιστόρημα...

M: (Με έκπληξη.) Μυθιστόρημα;

E: Γιατί σας φαίνεται τόσο παράξενο;

M: Δεν ξέρω γιατί... Δεν μπορώ να το εξηγήσω... Και τι θέμα έχει το μυθιστόρημά σας;

E: Τη ζωή ενός δολοφόνου...

M: Στ' αλήθεια ενδιαφέρον θέμα... Σαν το *Έγκλημα και τιμωρία*...

E: Περίπου έτσι...

M: Και τι έχει κάνει ο δολοφόνος σας;

E: Σκοτώνει παιδιά...

M: Συγγνώμη που θα σας το πω, αλλά αυτό μου φαίνεται λίγο κοινότοπο...

E: Για την ακρίβεια, σκοτώνει και παιδιά... Ο ήρωάς μου είναι ο Μένγκελε...

M: (Παραξενεμένος.) Ο Μένγκελε;

E: Ναι, ο Γιόζεφ Μένγκελε...

M: Ο γιατρός των Ναζί;

M: Αυτός...

M: Αυτός που έκανε τα πειράματα στο Άουσβιτς;

E: Αυτός...

M: Τότε το πράγμα αλλάζει... Αυτός είναι ένα ωραίο θέμα...

E: Ωραίο;

M: Μπορώ να πω, μοναδικό...

E: Τι εννοείτε;

M: Ε, πως κανείς δεν ήταν τόσο δολοφόνος όσο αυτός...

E: Ναι, βέβαια...

M: Πραγματικά μοναδικό θέμα... Αλλά και πολύ δύσκολο...
Σχεδόν ακατόρθωτο...

E: Γιατί ακατόρθωτο;

M: Γιατί ο Μένγκελε ήταν κάτι που δεν μπορείς καν να σκεφτείς...
Πώς να το πω... Σαν να θες να ζωγραφίσεις έναν λευκό κρίνο...

E: Κανείς δεν χάνει τίποτε αν προσπαθήσει...

M: Σας εύχομαι τα καλύτερα...

(Μικρή σιωπή.)

E: Εσείς, τι ώρα έχετε το δικαστήριο σας;

M: Το δικαστήριο;

E: Μου είπατε πως είσαστε δικηγόρος, έτσι δεν είναι;

M: Εγώ;

E: Μα δεν ταξιδεύετε νύχτα επειδή έχετε δικαστήριο το πρωί;

M: Όχι βέβαια...

E: Με συγχωρείτε, νόμιζα πως μου είπατε κάτι τέτοιο...

M: (Χαμογελώντας.) Ούτε στους χειρότερους εφιάλτες μου δεν θα γινόμουν δικηγόρος... Ποτέ δεν μπόρεσα να καταλάβω την έννοια του δικαίου...

E: Και τι δουλειά κάνετε, αν επιτρέπεται;

M: Είμαι πραγματογνώμονας-σύμβουλος καλλιέργειών...

E: Κάτι σαν γεωπόνος δηλαδή...

M: Ακριβώς...

E: Και γιατί δεν είσαστε στα χωράφια σας;

M: (Χαμογελάει.) Εγώ υποβάλλω εκθέσεις στην Κεντρική Διεύθυνση Γεωργίας...

E: Κάτι σαν ελεγκτής δηλαδή...

M: Προτιμώ το σύμβουλος-πραγματογνώμονας...

E: Και ασχολείστε με όλες τις καλλιέργειες;

M: (Με συγκατάβαση.) Όχι βέβαια... Δεν είναι δυνατόν κανείς να ασχολείται με όλες τις καλλιέργειες... Εγώ ασχολούμαι με μερικές ειδικές διασταυρώσεις της καλλιέργειας της πατάτας...

E: Διασταυρώσεις της καλλιέργειας της πατάτας;

M: Ακριβώς...

E: Και χρειάζεται σύμβουλος-πραγματογνώμονας για κάτι τέτοιο...

M: Μα φυσικά... Αλίμονο αν αφήναμε μια καλλιέργεια στην τύχη της... Η ανθρωπότητα θα είχε λιμοκτονήσει προ πολλού...

E: Δεν το είχα σκεφτεί ποτέ έτσι...

M: Ωστόσο, έτσι είναι...

E: Και χρειάζεται να υποβάλλετε τόσο συχνά εκθέσεις για όλες αυτές τις διασταυρώσεις;

M: Ναι βέβαια...

E: Γιατί;

M: Για να ελέγξουμε την πρόοδο του προϊόντος...

E: Μα είναι δυνατό να προοδεύουν οι πατάτες;

M: Σας φαίνεται αστείο, αλλά καθετί ζωντανό προοδεύει...

E: Δηλαδή κάνετε πειράματα...

(Ο Μ σβήνει το φακό του κινητού του. Σκοτάδι.)

M: *(Φωνάζει με έντονη ανησυχία.)* Σβήσαν τα φώτα...
Σβήσαν τα φώτα...

E: *(Με ήρεμη φωνή.)* Θα έγινε διακοπή ρεύματος...

6.

M: *(Επαναλαμβάνει ανήσυχος τα τελευταία λόγια της E.) Διακοπή ρεύματος;*

E: *(Με ψυχραιμία, σαν να μην συνέβη τίποτε.) Ναι, θα έγινε κάποια διακοπή ρεύματος...*

M: Μα δεν εκπλήσσεστε από το γεγονός; Δεν φοβάστε;

E: Όχι, δεν φοβάμαι...

M: Συνήθως οι γυναίκες φοβούνται...

E: Συνήθως οι άντρες είναι πιο ψυχραιμοί...

M: Εγώ ανησυχώ...

E: Να μην ανησυχείτε... Συμβαίνουν αυτά στα τρένα...

M: Διαφωνώ μαζί σας... Ο γενικός κανόνας είναι πως τα τρένα δεν παθαίνουν βλάβες... Ξεκινούνε και φτάνουν στον προορισμό τους με ακρίβεια λεπτού...

E: Μιλάτε για παλιά τρένα που λειτουργούσαν με κάρβουνο... Εκείνα δεν διέτρεχαν τέτοιους κινδύνους... Αλλά το ηλεκτρικό είναι ύπουλο πράγμα... Κάποια γεννήτρια θα υπερφορτίστηκε και θα σταμάτησε...

M: Και τώρα, τι θα γίνει;

E: Όπου να 'ναι, θα ξεκινήσει και πάλι... Θα φτιαχτεί η βλάβη και θα ξεκινήσει...

M: Είστε στ' αλήθεια πολύ ψυχραιμη...

E: Έτσι γίνεται με την ανθρωπότητα... Επιδιορθώνει τις βλάβες και ξεκινάει...

M: Μέχρι που με τρομάζετε...

E: Γιατί;

M: Γιατί είστε άφοβη... Δεν είναι και πολύ ανθρώπινο αυτό...

E: Δεν γεννήθηκα έτσι, κάποτε φοβόμουν...

M: Εγώ, ωστόσο, σκέφτομαι πως πρέπει να ανάψουμε τη λάμπα του κινητού. *(Ξανανάβει τη λάμπα του κινητού που είχε σβήσει λίγο νωρίτερα. Η σκηνή φωτίζεται και πάλι.)* Είναι καλύτερα έτσι, δεν νομίζετε;

E: Δεν βλέπω κάποια ουσιαστική διαφορά με πρωτότερα...

M: *(Σηκώνεται και πάει στην πόρτα του κουπέ.)* Κι όμως, υπάρχει διαφορά... Η πόρτα του κουπέ μας δεν ανοίγει...

E: Ναι, είναι ηλεκτρική... Λόγω της διακοπής, δεν μπορεί να μετακινήθει...

M: Και τι θα γίνει;

E: Όταν έρθει το ρεύμα, θα ανοίξει...

M: Ναι, αλλά μέχρι να ανοίξει είμαστε εγκλωβισμένοι μέσα σ' ένα κουπέ, σε ένα σταματημένο τρένο...

E: Μην κάνετε έτσι... Δεν είμαστε και στο μέσο του ωκεανού...

M: Είμαστε εγκλωβισμένοι και δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτε...

E: Θα περιμένουμε... Οι άνθρωποι είναι πλασμένοι για να περιμένουν...

M: Στ' αλήθεια, ξέρετε τόσο πολλά για τους ανθρώπους;

E: Ο καθένας με αυτά που ασχολείται... Εσείς ξέρετε πολλά για τις πατάτες...

M: Είστε επιθετική... Εκνευρισμένη και επιθετική... Μπορείτε να μου πείτε το γιατί;

E: Ναι, έχετε δίκιο, είμαι επιθετική...

M: Μήπως τελικά σας επηρέασε η διακοπή;

E: Ναι, λοιπόν, φοβήθηκα πολύ...

M: Μια γυναίκα με έναν άγνωστο άντρα σε ένα κουπέ με σβηστά φώτα... Σας καταλαβαίνω...

E: Το βρίσκετε παράλογο;

M: Όχι, σας καταλαβαίνω... Θα μπορούσα να σας βιάσω...

E: Θα μπορούσατε;

M: Τι εννοείτε;

E: Θα μπορούσατε; Σας πέρασε αυτή η σκέψη από το νου; Έχετε βιάσει ποτέ κανέναν;

M: *(Ενοχλημένος.)* Τώρα όμως ξεπεράσατε το όριο... Δεν μπορώ να δεχτώ τέτοιες κουβέντες...

E: Με συγχωρείτε, η ερώτηση είναι όντως προσβλητική... Ας την αλλάξω: έχετε σκεφτεί να βιάσετε ποτέ σας;

M: *(Ενοχλημένος.)* Νομίζω πως δεν θα πρέπει να μιλάμε...

E: Γιατί δεν το παραδέχεσαι πως το έχεις σκεφτεί;

M: Σας παρακαλώ πολύ, μιλάτε μου στον πληθυντικό...

E: Μην κάνεις τον παρεξηγημένο... Ξέρεις πως το έχεις σκεφτεί...

M: *(Την κόβει με πολύ έντονο ύφος.)* Δεν έχετε το δικαίωμα να μου μιλάτε έτσι...

E: *(Πέφτει πίσω στην καρέκλα της σαν αποκαμωμένη. Ο τόνος της φωνής της αλλάζει.)* Σωστά, δεν έχω το δικαίωμα... Ας σας ζητήσω συγγνώμη, λοιπόν...

M: Δεν θέλω να μου ζητήσετε τίποτε... Απλώς δεν θέλω να συνεχίσουμε να μιλάμε...

E: Ελάτε τώρα... Μια συνηθισμένη γυναικεία υστερία ήτανε...

M: Δεν μπορώ να το δω έτσι...

E: Κάντε μια προσπάθεια... Πιθανώς να περάσουμε αρκετές ώρες μέσα στο κουπέ...

M: Μπορούμε να σιωπήσουμε...

E: Δεν είναι εύκολο να σιωπήσει κανείς σε μια διακοπή ρεύματος...

M: Μπορούμε να κλειτούμε στους εαυτούς μας...

E: Σας ζήτησα συγγνώμη... Χρειαζόμαστε και οι δυο μια παρέα... Μια οποιαδήποτε παρέα...

M: Σε αυτό συμφωνώ... Αλλά θα σας παρακαλέσω να μην ξεπερνάτε τα όρια...

E: Σας υπόσχομαι πως θα προσπαθήσω...

M: Σας ευχαριστώ...

E: Μήπως θα έπρεπε να βάλουμε λίγη μουσική;

M: Μουσική;

E: Ναι, μουσική... Τα κινητά τηλέφωνα κάνουν θαύματα σήμερα...

M: Δεν έχετε άδικο...

E: Το αφήνω σ' εσάς, να επιλέξετε κάτι από το δικό σας κινητό...

(Ανοίγει στο κινητό του τη μουσική. Ακούγεται η μελωδία από το Youkali.)

M: Αυτό είναι ό,τι καλύτερο μπορώ να βρω αυτήν την ώρα...

E: Οφείλω να ομολογήσω πως είναι υπέροχο...

M: Και εμένα μου αρέσει πολύ... Σαν να με κάνει να νοσταλγώ μια ζωή που δεν έζησα... Κι ας μην ξέρω ποιος το έγραψε και πότε...

E: Το έγραψε ο Κουρτ Βάιλ... Ο τίτλος του τραγουδιού είναι Youkali...

M: Youkali...

E: Μιλάει για έναν παράδεισο...

M: Πίστευα ότι θα μου λέγατε πως η μουσική δεν μιλάει για τίποτε... Πως είναι απλώς μουσική...

E: Όλα μιλούν για κάτι, όλα μας λένε κάτι...

(*Ακούνε σιωπηλοί το τραγούδι. Περνάει μισό λεπτό.*)

M: Εδώ που τα λέμε, σκέφτομαι πως κατά κάποιον τρόπο είστε δικαιολογημένη...

E: Για ποιο πράγμα μιλάτε;

M: Που γίνατε τόσο επιθετική πρωτύτερα...

E: Τι εννοείτε;

M: Με το θέμα που διαλέξατε για το μυθιστόρημά σας, επόμενο ήταν...

E: Με τον Μένγκελε...

M: Κάπου έχω διαβάσει πως οι συγγραφείς ζούνε με τους ήρωές τους...

E: Δεν ξέρω... Αν το τελειώσω κάποτε, θα σας πω...

M: Μην σας πω πως τους ερωτεύονται κιόλας...

E: Αυτό, στην περίπτωση μου, είναι αδύνατον...

M: Γιατί;

E: Ξέρετε τι ακριβώς έκανε ο Μένγκελε στο στρατόπεδο;

M: Πειράματα... Αυτό δεν έκανε;

E: Τι θα πει «πειράματα»; Κάτι πιο συγκεκριμένο, ξέρετε;

M: Όχι, δεν ξέρω...

E: Έκανε ενέσεις μέσα στις κόρες των ματιών των παιδιών... Ήθελε να τους αλλάξει το χρώμα...

M: Αυτό δεν το ήξερα...

E: Έβγαζε ζωτικά όργανα από παιδιά, για να δει πόσο θα αντέξουν χωρίς αυτά... Ή τα μόλυνε με θανατηφόρα μικρόβια, για να δοκιμάσει λογής αντίδοτα...

M: Δεν ήξερα ότι έκανε τέτοια πράγματα...

E: Προσπαθούσε να γονιμοποιήσει γυναίκες με σπέρμα ποντικιών... Έραβε τα συκώτια από δίδυμα παιδιά, για να τα κάνει σιαμαία...

M: Ούτε αυτά τα ήξερα...

E: Τι ακριβώς ξέρατε;

M: Τι εννοείτε;

E: Είπατε πως ξέρατε ότι ο Μένγκελε έκανε πειράματα, έτσι δεν είναι;

M: Ως γενική, εγκυκλοπαιδική γνώση...

E: Άρα κάπου το διαβάσατε... Ή το ακούσατε... Ή το είδατε στην τηλεόραση...

M: Ναι, από παιδί το ξέρω...

E: Και γιατί δεν ρωτήσατε; Από τότε που ήσασταν παιδί, πέρασαν τόσα χρόνια...

M: Να ρωτήσω τι;

E: Για τα πειράματα... Να ρωτήσετε τι πειράματα έκανε...

M: Δεν ρώτησα... Δεν ξέρω γιατί...

E: Δεν το δέχομαι αυτό για απάντηση... Το «δεν ξέρω γιατί» δεν είναι απάντηση...

M: Δεν ξέρω... Δεν έτυχε...

E: Να σας πω εγώ γιατί δεν ρωτήσατε;

M: Να μου πείτε...

E: Δεν ρωτήσατε γιατί ξέρατε...

M: Να ξέρω τι; Που έραβε τα δίδυμα για να τα κάνει σιαμαία; Που έβγαζε τα νεφρά από παιδιά;

E: (Με έντονη φωνή.) Να το, να το, το είπατε...

M: Ποιο είπα;

E: Πως έβγαζε τα νεφρά από παιδιά...

M: Μα εσείς μου το είπατε...

E: Εγώ δεν μίλησα για νεφρά... Μίλησα γενικά για ζωτικά όργανα...

M: Είχα την αίσθηση πως μιλήσατε για νεφρά...

E: Όχι, δεν μίλησα...

M: Εν πάση περιπτώσει, ο καθένας, όταν ακούει για αφαίρεση ζωτικών οργάνων, ο νους του πάει στα νεφρά...

E: Τα ξέρατε, όλα τα ξέρατε...

M: Αν τα ήξερα, θα σας το έλεγα...

E: Μπορεί να φοβάστε...

M: Να φοβηθώ τι; Ίσα-ίσα, τώρα ντρέπομαι...

E: Γιατί να ντρέπεστε;

M: Που δεν ρώτησα επί τόσα χρόνια... Που αδιαφόρησα... Ξέρετε, πολλές φορές οι άνθρωποι αποφεύγουμε να αντικρίσουμε τη φρίκη του είδους μας...

E: «Τη φρίκη του είδους μας»;

M: Ναι, τη φρίκη του είδους μας...

E: Στ' αλήθεια, τα βρίσκετε φριχτά όλα αυτά;

7.

M: Δεν σας καταλαβαίνω... Στ' αλήθεια δεν σας καταλαβαίνω...

E: Γιατί; Σας έκανα μια απλή ερώτηση...

M: Αν θεωρώ φριχτά τα πειράματα του Άουσβιτς;

E: Ναι, αυτό ακριβώς...

M: (*Ενοχλημένος.*) Και περιμένετε να σας απαντήσω;

E: Ναι, περιμένω...

M: Εξακολουθείτε να ξεπερνάτε τα όρια και να με προσβάλλετε...

E: Να υποθέσω πως τα θεωρείτε φριχτά;

M: Τουλάχιστον πριν με ρωτούσατε αν θέλω να σας βιάσω...

E: Ούτε και τότε μου απαντήσατε...

M: Ούτε και τώρα θα σας απαντήσω...

E: Υπεκφεύγετε άχαρα...

M: Δεν υπεκφεύγω – απλώς δεν μπορώ να αντέξω τόση χυδαιότητα...

E: Εσείς πριν λέγατε πως η ανθρωπότητα μπορεί να γίνει ανθρωπίνη, αρκεί να αντέχουμε λίγο περισσότερο...

M: Δεν είπα πως πρέπει να αντέχουμε τις προσβολές... Και μάλιστα τόσο χυδαίες προσβολές...

E: «Η ευτυχία είναι υπόθεση μιας απόφασης... Αντέχω αυτό που δεν άντεχα... Αντέχω αυτό που μέχρι τώρα δεν έπρεπε να αντέξω...»

M: Προσέχετε πολύ αυτά που λέω...

E: Προσέχω, γενικότερα...

M: Δεν θέλω να μιλάω μαζί σας...

E: Στη ζωή δεν κάνουμε πάντοτε αυτό που θέλουμε...

M: Είστε απειλητικά επιθετική...

E: Δεν γράφω μυθιστόρημα...

M: Δεν σας καταλαβαίνω...

E: Μα είναι σαφές: δεν γράφω μυθιστόρημα για τον Μένγκελε...

M: Εννοείτε πως μου είπατε ψέματα;

E: Γράφω μια αληθινή ιστορία...

M: Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί αυτό δικαιολογεί τις προσβολές προς το πρόσωπό μου...

E: Γράφω την ιστορία της Εσθήρ Κοέν...

M: Σημαίνει κάτι αυτό;

E: Σημαίνει τα πάντα...

M: Προφανώς είναι ένα εβραϊκό όνομα...

E: Ένα όνομα σημαίνει τα πάντα...

M: Να υποθέσω πως είχε βρεθεί στο Άουσβιτς... Και πως ήταν στο εργαστήριο του Μένγκελε...

E: Η Εσθήρ Κοέν ήταν η γιαγιά μου... Έχω το όνομά της...

M: Μάλιστα... Γράφετε, λοιπόν, ένα βιβλίο με την ιστορία της γιαγιάς σας...

E: Ήτανε δέκα χρονών τότε...

M: Υποκλίνομαι στην τραγωδία της, αλλά αυτό δεν δικαιολογεί τις προηγούμενες προσβολές σας...

E: Είχε φτάσει στο Άουσβιτς από τη Θεσσαλονίκη, μαζί με τους δικούς της... Ήταν Ιούλιος του 1943...

M: Κοιτάζετε, καταλαβαίνω πως...

E: Ήταν με τους γονείς της και τα τρία αδέρφια της... Τον Ιακώβ, την Άννα και τη Ρουθ... Με τη Ρουθ ήταν δίδυμες...

M: Έχετε μια φόρτιση... Αλλά και πάλι δεν δικαιολογείται...

E: Μέσα στο βαγόνι του τρένου ήδη πέθαναν δύο γέροι... Οι στρατιώτες εκτέλεσαν μια γυναίκα που έκανε συνεχώς εμετό...

M: Δεν δικαιολογείται η επιθετικότητα προς εμένα...

E: Ο Μένγκελε ήταν στην είσοδο του στρατοπέδου... Κάθε φορά που έφτανε τρένο, έκανε την Επιλογή... Τη Σελεξιόν... Φορούσε την ατσαλάκωτη στολή του, τις αστραφτερές μπότες, τα λευκά γάντια... Έκανε νεύματα στους στρατιώτες κουνώντας, θαρρείς, μονάχα τα δάχτυλά του...

M: Κοιτάζετε...

E: (Τον κόβει.) Και τα τέσσερα παιδιά ήταν πιασμένα από το φουστάνι της μητέρας τους... Ήταν ένα μπορντό φουστάνι... Έπιασαν τον πατέρα τους, τον σύρανε από τη μια πλευρά... Τα παιδιά ούρλιαζαν... Ύστερα σύρανε τον Τζάκο σε άλλη μεριά...

M: Προφανώς τον μεγάλο αδελφό τους...

E: Ήτανε δεκαπέντε χρονών... Αποσπάστηκε από το οικογενειακό σύμπλεγμα απίστευτα τρομαγμένος... Είχε την έγνοια να μην του σπάσουν τα γυαλιά...

M: Είναι τραγικά όλα αυτά...

E: Ύστερα πλησίασαν τη μητέρα, να την πάρουν. Εκείνη έπιασε την Εσθήρ και τη Ρουθ. Τις έσπρωξε προς τον αξιωματικό με τα άσπρα γάντια... Φώναξε δυνατά Zwillinge, Zwillinge...

M: Δίδυμα...

E: (Με ξεροή φωνή.) Ξέρετε Γερμανικά;

M: Ναι, ξέρω...

Ε: Ο Μένγκελε γύρισε και κοίταζε τα παιδιά... Έλαμπε υπερκόσμια η φιγούρα του μέσα στη σκόνη... Είπε κάτι στους στρατιώτες... Έπειτα πήραν τα παιδιά κοντά του...

Μ: Έφαχνε για δίδυμα...

Ε: Η Εσθήρ θυμόταν πως την κοίταζε στα μάτια... Σταθερά και επίμονα... Σαν να έμπαινε μέσα της μια ένεση... Και έπειτα της χαμογέλασε...

Μ: Αυτά, προφανώς, σας τα διηγήθηκε η ίδια...

Ε: Έτσι τις πήραν στα καταλύματα των διδύμων στο Μπίρκεναου... Η Εσθήρ έμεινε εκεί ως πειραματόζωο για ενάμιση χρόνο, μέχρι τον Ιανουάριο του 1945... Τη βρήκαν μαζί με ελάχιστα ακόμη δίδυμα, που είχαν επιζήσει όταν μπήκαν οι Ρώσοι στο Άουσβιτς...

Μ: Κι η αδελφή της;

Ε: Τη σκότωσε ο ίδιος ο Μένγκελε, με ένεση κυανίου στον αυχένα...

Μ: Γιατί;

Ε: Δεν ξέρω...

Μ: Οι γονιοί της; Τα άλλα αδέρφια της;

Ε: Πέθαναν όλοι... Όπως θα χανόταν κι αυτή, αν δεν την είχε σπρώξει η μητέρα της προς τον Μένγκελε...

Μ: Στ' αλήθεια παράξενο...

Ε: Ποιο;

Μ: Σκέφτομαι πως εσείς τώρα υπάρχουνε εξαιτίας του Μένγκελε...

Ε: Ναι, κατά κάποιον τρόπο οφείλω την ύπαρξή μου σε αυτόν...

Μ: Είναι πολύ παράξενο... Και πως νιώθετε γι' αυτόν;

Ε: Τι εννοείτε;

Μ: Μα ήμουν σαφής... Τι σκέφτεστε γι' αυτόν;

E: Όταν ήμουν μικρή, τον μισούσα...

M: Τώρα;

E: Τώρα το μίσος μου φαίνεται πολύ λίγο... Θέλω να τον καταλάβω...

M: Γιατί;

E: Για να τον εκδικηθώ...

M: Για λογαριασμό της γιαγιάς σας;

E: Για λογαριασμό δικό μου...

M: Να χρησιμοποιήσω μια κουβέντα που είπατε πριν... Ίσως να μην είναι σωστό να τα καταλαβαίνουμε όλα...

E: Αυτό πρέπει να το καταλάβω....

M: Και πώς θα τον εκδικηθείτε; Έχει πεθάνει.

E: Θα βρω τον τρόπο... Πάντοτε υπάρχει κάτι...

M: Τι έκανε μετά τον πόλεμο; Γιατί δεν τον πιάσαν;

E: Εξαφανίστηκε... Έσβησε το φως και χάθηκε... Πήρε ένα άλλο όνομα και έζησε σε μια φάρμα της Βαυαρίας ως επιστάτης... Και μετά διέφυγε στη Λατινική Αμερική... Αργεντινή, Παραγουάη, Βραζιλία ή και όπου αλλού...

M: Δεν τον κυνήγησαν; Δεν θέλησαν να τον δικάσουν; Ή έστω να τον εκδικηθούν;

E: Τον κυνήγησαν... Αλλά δεν μπορούσαν να τον πιάσουν... Χανόταν συνεχώς... Αλληλογραφούσε με τους δικούς του, με το γιο του, ο πατέρας του τού έστελνε χρήματα... Αλλά δεν μπόρεσαν να τον εγκλωβίσουν κάπου... Άλλαζε ψευδώνυμα και ιδιότητες... Άφηνε την αίσθηση πως ήταν παντού και πουθενά... Σαν να προσπαθείς να πιάσεις την πρωινή ομίχλη...

M: Ήτανε τόσο έξυπνος;

E: Δεν ξέρω... Πιθανώς να ήταν...

M: Και μετά πέθανε;

E: Λένε πως πέθανε στη Βραζιλία το 1979.... Πως έπαθε εγκεφαλικό κάνοντας μπάνιο στη θάλασσα...

M: Λένε; Δεν είναι σίγουρο;

E: Τίποτε με αυτόν δεν είναι σίγουρο...

M: Δεν έγινε τεστ DNA στα κόκαλά του;

E: (Με ειρωνεία.) Θα πιστεύατε ένα τεστ DNA για τον Μένγκελε; Ειδικά γι' αυτόν;

M: Σε κάθε περίπτωση, κάπου θα πέθανε...

E: Σε κάθε περίπτωση...

M: Νομίζω πως είχα δει μια ταινία...

E: (Τον κόβει.) Υπάρχουν πολλές ταινίες...

M: Πως κάπου στη Βραζιλία έφαγνε το μυστικό της αθανασίας. Και πως έφτιαχνε μια φυλή αθανάτων...

E: Υπάρχουν, σας είπα, πολλές ταινίες...

M: Φαντάζομαι πως εσείς τις έχετε δει όλες...

E: Πλέον κάπου τις βαριέμαι... Θέλω κάτι περισσότερο...

M: Νομίζω πως καταλαβαίνω...

E: Στ' αλήθεια, εσείς τι γνώμη έχετε γι' αυτόν;

M: Γνώμη... Τι γνώμη να έχω;

E: Δεν έχετε γνώμη;

M: Είναι κάτι που με ξεπερνάει... Κάτι, φαντάζομαι, ανυπόφορο...

E: Και αυτό που είπατε πριν;

M: Ποιο;

E: Πως όλα είναι υπόθεση μιας απόφασης... Πως αντέχω αυτό που δεν έπρεπε να αντέξω...

M: Για να αντέξει κανείς, φαντάζομαι πως πρέπει να καταλάβει...

E: Ας καταλάβουμε, λοιπόν...

M: Πρέπει να έρθει η κατάλληλη ώρα...

E: Επιμένω, ας καταλάβουμε...

M: Δεν είμαστε έτοιμοι για όλα...

E: Κάποτε πρέπει να αναμετρηθούμε με αυτά τα όλα...

M: Ίσως πρέπει να περιμένουμε... Οι άνθρωποι είναι καμωμένοι για να περιμένουν...

E: Πάντοτε περιμένατε στη ζωή σας;

M: Ναι, περίμενα... Πιστεύω πως, αν περιμένεις, θα δικαιωθείς...

E: Τι θα πει «θα δικαιωθείς»;

M: Θα σε καταλάβουν... Θα καταλάβουν την αγάπη σου...

E: Την αγάπη σου;

M: Ναι, την αγάπη σου... Είναι, ξέρετε, κρυφό πράγμα η αγάπη... Εγώ, που ασχολούμαι με τις πατάτες, μπορώ να το καταλάβω αυτό...

E: Μα τι σχέση έχουν οι πατάτες;

M: Οι πατάτες είναι βολβοί... Μεγαλώνουν κάτω από το χώμα... Στα κρυφά... Δεν μπορείς να τις δεις, παρόλο που τις βγάλεις...

E: Δεν βλέπω πουθενά την αγάπη...

M: *(Συνεχίζει, σαν να μην άκουσε την ερώτησή της.)* Πρέπει, λοιπόν, να φανταστείς την πατάτα που καλλιεργείς... Να την αγαπήσεις δίχως να τη βλέπεις να μεγαλώνει...

Ε: Ξέρετε, μπορούμε να παίξουμε ένα ενδιαφέρον παιχνίδι...

Μ: Τι παιχνίδι;

Ε: Να κάνουμε μια υπόθεση εργασίας...

Μ: Υπόθεση εργασίας;

Ε: Ναι, να προσπαθήσουμε να καταλάβουμε κάτι περισσότερο...

Μ: Και δεν είναι απάνθρωπο να καταλαβαίνουμε;

Ε: Ίσως να είναι... Όμως, κλειστήκαμε σε ένα κουπέ και πρέπει να περάσουμε μαζί τη νύχτα...

Μ: Μάλιστα... Και ποια θα μπορούσε να είναι η υπόθεση εργασίας σας;

Ε: Ας πούμε, πως ήσασταν εσείς ο Μένγκελε...

M: Εγώ; Ο Μένγκελε;

E: Εσείς...

M: Δεν είναι δυνατόν... Δεν θα το μπορούσα...

E: Γιατί να μην το μπορούσατε; Το ανθρώπινο μυαλό μπορεί τα πάντα...

M: Ο Μένγκελε έχει πεθάνει πριν τόσα χρόνια...

E: Μα θα κάνουμε μια υπόθεση εργασίας... Θα ξεχάσουμε πως ο Μένγκελε πέθανε ή πως έζησε πριν τόσα χρόνια και θα πούμε πως ήσασταν εσείς... Εσείς, απόψε το βράδυ, μέσα στο τρένο...

M: Εγώ; Μέσα στο τρένο;

E: Ναι... Μέσα σε αυτό το κουπέ...

M: Δεν γίνεται να πιστέψω κάτι τόσο αυθαίρετο... Αν ζούσε ο Μένγκελε, θα ήταν πάνω από εκατό χρονών...

E: Θα πούμε πως είχε ανακαλύψει ένα φάρμακο που θα τον έκανε για πάντα νέο... Κάτι σαν ελιξίριο για την αιώνια ζωή...

M: Δεν γίνονται αυτά...

E: Γιατί όχι; Ήταν γιατρός και έκανε γενετικά πειράματα... Θα μπορούσε να το ανακαλύψει...

M: Και μετά θα γινόταν σύμβουλος στις καλλιέργειες πατάτας...

E: Ναι, έπρεπε να κρυφτεί για πολλά χρόνια, για να μην τον πιάσουν...

M: Σε αυτό έχετε δίκιο...

E: Κι εγώ ήρθα απόψε στο κουπέ για να εκδικηθώ...

M: Να εκδικηθείτε εσείς η ίδια;

E: Ναι, να ειδικηθώ εγώ η ίδια... Για τον αφανισμό της Εσθήρ Κοέν... Της συνονόματης γιαγιάς μου...

M: Κι εγώ, αν ήμουν ο Μένγκελε, τι θα μπορούσα να κάνω;

E: Θα υπερασπιζόσασταν τον εαυτό σας...

M: Νομίζω πως δεν θα το μπορούσα... Δεν θα ήμουν σε θέση να τον υπερασπιστώ...

E: Δεν γίνεται αυτό... Όλοι οι άνθρωποι υπερασπιζόμαστε τους εαυτούς μας... Δεν μπορεί να υπάρξει ανθρωπότητα δίχως αυτό...

M: Χρησιμοποιείτε τόσο συχνά τη λέξη «ανθρωπότητα»...

E: Δεν το είχα προσέξει... Μα, αν το κάνω, σημαίνει πως είναι αναγκαίο...

M: Κι αν τον βρίσκατε τον Μένγκελε, πώς θα τον ειδικούσασταν;

E: Θα τον σκοτώνα...

M: Προφανώς για να ησυχάσετε... Το καταλαβαίνω...

E: Θα τον σκοτώνα για να ερμηνεύσω...

M: Για να ερμηνεύσετε;

E: Ναι, για να ερμηνεύσω... Ο φόνος είναι μια ερμηνεία... Η έσχατη ερμηνεία...

M: Τι θα πει έσχατη ερμηνεία;

E: Κάτι που βρίσκεται στην άκρη-άκρη... Στο τέλος... Και δεν έχει πέρα από αυτό...

M: Και πώς θα τον σκοτώνατε;

E: Με το κοπίδι του χαρτοφύλακα...

M: Με το κοπίδι του χαρτοφύλακα; Θα μπορούσατε να σκοτώσετε έναν αξιωματικό των SS με το κοπίδι του χαρτοφύλακα;

E: Θα έχω εκπαιδευτεί γι' αυτό...

M: Και ποιος θα σας έχει εκπαιδεύσει;

E: Η μητέρα μου... Ή, ακόμη καλύτερα, η ίδια η γιαγιά μου, πριν πεθάνει... Θα είναι μια ακαριαία κίνηση που θα του κόψει την καρωτίδα. Ένα ξαφνικό τέντωμα του χεριού... Σαν αρχαίος χαιρετισμός...

M: Ομολογώ πως με τρομάξατε...

E: Μα μιλούμε υποθετικά...

M: Δεν ξέρω... Δεν μου φάνηκε τόσο υποθετικός ο τρόπος που μιλάτε...

E: Μα το είπαμε: θα είναι μια ενδιαφέρουσα υπόθεση εργασίας... Το κάνουν και σε διάφορες νομικές σχολές ανά τον κόσμο...

M: Κι εγώ, τι ακριβώς θα έλεγα;

E: Επιχειρήματα...

M: Τι επιχειρήματα;

E: Το πιο συνηθισμένο θα ήταν να λέγατε πως εκτελούσατε διαταγές... Αυτό λένε όλοι...

M: Ε όχι, δεν θα έλεγα αυτό...

E: Το βρίζετε φτηνό;

M: Ακόμη χειρότερα... Το βρίζω όπως το είπατε: συνηθισμένο... Και η σημερινή βραδιά, αν μη τι άλλο, είναι ξεχωριστή...

E: Και τι θα λέγατε, λοιπόν;

M: Λοιπόν, θα αρνούμουν πως έκανα οτιδήποτε κακό... Θα έλεγα πως όχι μόνο δεν σκότωσα παιδιά, αλλά πως πηγαίνοντάς τα στο εργαστήριο των πειραμάτων τα έσωσα από τον βέβαιο θάνατο...

E: Και τι θα λέγατε για τις Σελεξιόν; Για τα πειράματα; Για τους χιλιάδες θανάτους;

M: Κάποιος έπρεπε να κάνει τις Σελεξιόν... Προσπάθησα να σώσω όσο περισσότερα παιδιά μπορούσα – αυτό θα έλεγα...

E: Με ένα σου νεύμα έστελνες στον θάνατο χιλιάδες...

M: Είχε ήδη αποφασιστεί ο θάνατός τους... Ήταν ήδη μια ντούμπα με πτώματα... Και μέσα από την ντούμπα τράβαγα παιδιά και τα ξαναγύριζα στη ζωή...

E: Και αυτούς που εκτέλεσες δημόσια;

M: Έπρεπε να μην υποφιαστεί η Διοίκηση του Στρατοπέδου πως είχα σκοπό να σώσω τόσο κόσμο... Οι δημόσιες εκτελέσεις ήταν για να ριξω στάχτη στα μάτια...

E: Και τα πειράματα;

M: Κάπως έπρεπε να λειτουργήσει το Εργαστήριο... Ειδάλλως, η Διοίκηση θα το έκλεινε και όλα τα παιδιά που έσωζα θα κατέληγαν στα αέρια...

E: Και τα σαδιστικά βασανιστήρια; Οι εγχειρήσεις δίχως αναισθησία; Η αφαίρεση των ζωτικών οργάνων; Οι ενέσεις φαινόλης; Το ράψιμο παιδιών; Οι εγχύσεις σπέρματος ποντικών σε γυναίκες; Το βγάλσιμο των βολβών των ματιών;

M: Έπρεπε να περάσω στη Διοίκηση ένα τέτοιο δαιμονικό προφίλ... Να νομίζουν πως ο Μένγκελε είναι ο ίδιος ο διάβολος... Ο Άγγελος του Θανάτου... Έτσι θα με άφηναν ανενόχλητο να κάνω τη δουλειά μου...

E: Θα είχατε σπείρει τόσο θάνατο για να ρίξετε στάχτη στα μάτια...

M: Θα είχα σπείρει τόσο θάνατο για να βλαστήσει η σωτηρία των παιδιών... Η ζωή... Και για να μην ξεχνιόμαστε: και η δική σας ζωή... Εσείς η ίδια είστε το χαρακτηριστικότερο παράδειγμα... Η γιαγιά σας επέζησε χάρη σε μένα... Κι εσείς υπάρχετε χάρη σε μένα... Μου οφείλετε τη ζωή σας... Εγώ είμαι ο Σωτήρας σας... Ο Δημιουργός σας...

E: Αλίμονο, τι κοινοτοπία...

M: Τι εννοείτε;

E: Αν ήταν εδώ ο αληθινός Μένγκελε και σας άκουγε, θα είχε φριξεί...

M: Γιατί; Δεν τον υπερασπίζομαι καλά;

E: Τον υπερασπίζετε μια χαρά... Εντυπωσιακά καλά... Αλλά τον βγάζετε ένα ανθρωπάκι που ψάχνει δικαιολογίες... Λέτε πως ήτανε ένας δήθεν Άγγελος του Θανάτου...

M: Και αυτό δεν θα του άρεζε;

E: Ναι, σε κάποιον που προσπαθούσε να ενώσει τα συκώτια δύο διδύμων και να τα κάνει ένα, μάλλον δεν θα άρεζε...

M: Ναι, αλλά θα τον αθώωνε...

E: Αλίμονο, δεν καταλάβατε τίποτε... Τον Μένγκελε, δεν τον ένοιαζε η αθώωση...

M: Και τι τον ένοιαζε;

E: Τον ένοιαζε η δικαίωση...

M: Έχετε δίκιο: ζητώ συγγνώμη για όσα είπα... Ήταν φτηνές δικαιολογίες... Ζητάω μια δεύτερη ευκαιρία...

E: Ευκαιρία για τι;

M: Για να υπερασπιστώ τον εαυτό μου ως Μένγκελε...

E: Και τι θα λέγατε τώρα;

M: Θα έλεγα πως υπηρέτησα τη δόξα της ανθρωπότητας...

E: Τη δόξα της ανθρωπότητας;

M: Ναι, τη δόξα της ανθρωπότητας... Το μέλλον...

E: Τώρα το πάτε καλύτερα...

M: Τη μόνη αληθινή αγάπη...

E: Είναι αυτό που λέμε «είστε μέσα στο ρόλο»...

M: Υπηρετήσα τη μόνη αληθινή αγάπη...

E: Την αγάπη;

M: Ναι, τη μόνη αληθινή αγάπη...

E: Σκοτώνοντας ανθρώπους;

M: Οι άνθρωποι υπάρχουν για να εκπληρώσουν ένα σκοπό...

E: Σκοτώνοντας παιδιά;

M: Εκπληρώνοντας το σκοπό της ζωής...

E: Ποιο σκοπό;

M: Να γίνει καλύτερη... Να προσεγγίσει το τέλειο...

E: Με τα πειράματα;

M: Ναι, με τα πειράματα...

E: Αλλάζοντας με χρωστικές ουσίες το χρώμα από τα μάτια;

M: Ναι, αλλάζοντας με χρωστικές ουσίες το χρώμα από τις κόρες των ματιών...

E: Και μεταγίζοντας το αίμα του ενός διδύμου στο άλλο;

M: Ναι, μεταγίζοντας το αίμα του ενός διδύμου στο άλλο...

E: *(Με σχετική ταραχή στη φωνή της.)* Και κάνοντάς τους ενέσεις τύφου και φυματίωσης;

M: *(Με σχετική έξαψη.)* Ναι, κάνοντάς τους ενέσεις τύφου και φυματίωσης...

E: *(Με μεγαλύτερη ταραχή στη φωνή της.)* Και βάζοντας κυάνιο στα κόκαλα των παιδιών;

M: *(Με μεγαλύτερη έξαψη, τονίζοντας τις συλλαβές μία-μία.)* Ναι, βάζοντας κυάνιο στα κόκαλα των παιδιών...

E: *(Με σιγανή ξερή φωνή.)* Χασάπη, δολοφόνε...

M: *(Σχεδόν φωνάζοντας.)* Και ράβοντας συκώτια παιδιών... Και αφαιρώντας τα νεφρά τους για να δω πόσο αντέχουν...

E: *(Χαμηλόφωνα.)* Δολοφόνε...

M: *(Με πιο χαμηλή φωνή από πριν.)* Και βγάζοντας τους βολβούς των ματιών – έναν από κάθε δίδυμο...

E: Είσαι ένα σίγαμα...

M: Ήμουν ο φορέας της αγάπης... Ο μόνος φορέας...

E: *(Σχεδόν ψιθυριστά.)* Θα σε σκοτώσω...

M: Από όλους τους ανθρώπους της ανθρώπινης Ιστορίας, μόνον εγώ αγάπησα τη ζωή... Μόνον εγώ αγάπησα...

E: *(Ουρλιάζει.)* Θ Α Σ Ε Σ Κ Ο Τ Ω Σ Ω , Χ Α Σ Α Π Η ...

M: *(Αλλάζει ύφος – γίνεται όπως πριν.)* Θα ήθελα να χαμηλώνατε τον τόνο της φωνής σας... Ξεχνάτε, αγαπητή, πως δεν είμαι ο Μένγκελε... Πως παίζουμε μονάχα ένα «ενδιαφέρον» όσο και παράλογο παιχνίδι, στο οποίο μάλιστα με βάλατε εσείς...

E: *(Με σιγανή, ξερή φωνή – όπως προηγουμένως.)* Φυσικά και είσαι...

M: *(Με απορία.)* Ορίστε;

E: *(Φωνάζει.)* Φυσικά και είσαι...

M: Εγώ;

E: *(Βγάζει από το χαρτοφύλακά της το κοπίδι και σηκώνεται απειλητικά. Η φωνή της βγαίνει από τα έγκατα της κοιλιάς της – τονίζει τις συλλαβές μία-μία.)* Φυσικά και είσαι ο Μένγκελε – και τώρα ήρθε η ώρα να πληρώσεις για όλα...

(Την ίδια στιγμή σβήνει η λάμπα από το κινητό του M, λόγω έλλειψης μπαταρίας. Σκοτάδι.)

Εδώ τελειώνει η πρώτη πράξη. Αν κριθεί αναγκαστικά, μπορεί από τα μεγάφωνα του θεάτρου να ακουστεί μέσα στο σκοτάδι η μελωδία από το Youkali του Κουρτ Βάιλ και να γίνει διάλειμμα.

Αν, πάλι, δεν κριθεί απαραίτητο, το έργο συνεχίζεται δίχως διακοπή, με τη σκηνή 9.)

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΡΑΞΗ

9.

(Στη σκηνή σκοτάδι. Ακούμε μόνο τις φωνές του Μ και της Ε.)

Μ: *(Πολύ ανήσυχος.)* Σας παρακαλώ, σταματήστε το... Όλο αυτό παρατράβηξε...

Ε: *(Με σιγανή, ξερή φωνή.)* Δεν θα ορίζεις εσύ τι παρατράβηξε, χασάπη...

Μ: *(Διαμαρτύρεται έντονα.)* Αυτή τη φορά ξεπεράσατε κάθε όριο...

Ε: *(Με φωνή υπόκωφη και τρομακτική, από τα έγκατα της κοιλιάς της.)* Αυτή τη φορά θα πεθάνεις, Γιόζεφ Μένγκελε...

Μ: *(Έντρομος.)* Είστε τρελή... Είστε τρελή...

(Ακούγονται ποδοβολητά.)

Ε: Έσβησες το φως... Έσβησες το φως, δολοφόνε...

Μ: *(Σε πανικό.)* Τέλειωσε η μπαταρία του κινητού... Τέλειωσε η μπαταρία...

Ε: Πάντοτε αυτό έκανες: Όταν ερχόταν η ώρα να πληρώσεις, έσβηνες το φως...

Μ: Είσαι τρελή... Με έβαλες σε ένα τρελό, διεστραμμένο αυλάκι...

Ε: Σε έβαλα στο αυλάκι σου... Κι εσύ κύλησες σαν το νερό...

Μ: Είσαι ανώμαλη...

Ε: *(Και πάλι με υπόκωφη τρομακτική φωνή.)* Αλλά τώρα θα πληρώσεις... Έρχεται το τέλος των ημερών σου...

(Ποδοβολητά. Προφανώς οι δυο τους μετακινούνται βίαια μέσα στο κουπέ – η Ε για να τον πετύχει, ο Μ για να την αποφύγει.)

Μ: Είσαι τρελή... Σταμάτα...

Ε: Όταν σε παρακάλαγαν τα δίδυμα, δεν σταματούσες, χασάπη...

Μ: Ήταν μια υπόθεση εργασίας... (Ουρλιάζει.) ΗΤΑΝ ΜΙΑ ΓΑΜΗΜΕΝΗ ΥΠΟΘΕΣΗ ΕΡΓΑΣΙΑΣ, ΔΕΝ ΤΟ ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΕΙΣ;

Ε: Δεν θα ξεφύγεις, χασάπη... (Ουρλιάζει κι αυτή.) ΔΕΝ ΘΑ ΞΕΦΥΓΕΙΣ, ΧΑΣΑΠΗ...

Μ: Άναψε το κινητό σου... Θέλω να σε δω, να σου εξηγήσω... Σε εκλιπαρώ, άναψε το φακό του κινητού σου...

Ε: Άλλαζες ονόματα και ιδιότητες... Φριτς Χόλμαν, Χέλμουτ Γκρέγκορ, Πέτερ Χοχμπίχλερ ή ό,τι άλλο...

Μ: Σε εκλιπαρώ, άναψε το κινητό...

Ε: Τους ξεγέλασες όλους – μα τώρα δεν θα ξεγελάσεις εμένα... Σε παρακολουθώ επί ένα χρόνο... Τα mail σου, τις καθημερινές σου μετακινήσεις, τα δρομολόγια με το τρένο...

Μ: Δεν είμαι εγώ...

Ε: Έστησα με κάθε λεπτομέρεια τούτη τη νύχτα... Έκλεισα όλα τα άλλα εισιτήρια στο κουπέ, έσπασα το ηλεκτρονικό κύκλωμα του τρένου, όρισα την ώρα του βραχυκυκλώματος...

Μ: (Με στεγνή φωνή, θαρρείς διαβολική.) Και τώρα έρχεται η δικαιοσύνη...

(Και πάλι ποδοβολητά.)

Μ: (Ουρλιάζει έντρομος.) ΕΚΑΝΑ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΜΟΥ ΕΙΠΕΣ... ΕΚΑΝΑ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΕΙΠΕΣ, ΓΑΜΩΤΟ...

Ε: Έχυσες σπέρμα αρουραίου στη μήτρα της Άννας Γιάλις;

Μ: Είσαι τρελή...

Ε: Τρύπησες την κόρη του ματιού του Τζέικομπ Γκίμπο για να σταλάξεις χρωστική ουσία...

Μ: Τρελή... Τρελή... (Ουρλιάζει.) ΤΡΕΛΗ...

Ε: Έγραψες τα συκώτια της Άννας και της Σοφίας Νασόν για να τις κάνεις σιαμαίες...

Μ: *(Ουρλιάζει.)* ΟΧΙ... ΟΧΙ, ΣΟΥ ΛΕΩ...

Ε: ΕΣΥ ΜΕ ΤΟ ΧΕΡΙ ΣΟΥ ΤΟ ΕΚΑΝΕΣ, ΔΟΛΟΦΟΝΕ...

Μ: *(Ουρλιάζει.)* ΔΕΝ ΕΚΑΝΑ ΤΙΠΟΤΕ...

Ε: Σκότωσες τη Ρουθ Κοέν με ένεση κυανίου στο σπόνδυλο του αυχένα...

Μ: ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ ΑΥΤΟΣ ΠΟΥ ΝΟΜΙΖΕΙΣ...

Ε: *(Με πιο χαμηλή φωνή.)* Σκότωσες την αδελφή της Εσθήρ... Την αδελφή της γιαγιάς μου...

Μ: *(Με τσακισμένη φωνή.)* Δεν είμαι εγώ...

Ε: Από παιδιά κοιμόντουσαν αγκαλιά... Ήταν η μία θερμοφόρα της άλλης...

Μ: *(Σχεδόν κλαίγοντας.)* Δεν είμαι εγώ...

Ε: Όταν κοιμόντουσαν, ρουφούσε η μία την ανάσα της άλλης...

Μ: *(Σχεδόν κλαίγοντας.)* Δεν είμαι εγώ, πίστεψέ το...

Ε: *(Ξαφνικά ουρλιάζει – η φωνή της στριγγλίζει.)* ΓΙΑΤΙ ΤΗ ΣΚΟΤΩΣΕΣ, ΧΑΣΑΠΗ;

Μ: *(Ουρλιάζει κι αυτός μέσα στο λυγμό του. Ακούγονται νέα ποδοβολητά.)* ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ ΕΓΩ, ΣΟΥ ΛΕΩ... ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ ΕΓΩ...

Ε: *(Σε έξαλλη κατάσταση.)* ΤΕΛΕΙΩΣΕΣ, ΔΟΛΟΦΟΝΕ...

Μ: *(Σε έξαλλη κατάσταση και με λυγμούς.)* ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ ΕΓΩ...

(Η Ε ανάβει το φακό του κινητού της. Το κουπέ φωτίζεται.)

E: (Με εντελώς αλλαγμένη, ήρεμη φωνή και μάλλον εύθυμη διάθεση.) Τρόμαξες;

M: (Είναι ζαρωμένος σε μια γωνία. Μιλάει ξέπνοα.) Δεν είμαι εγώ...

E: Μάλλον τρόμαξες για τα καλά...

M: (Ξεφυσώντας.) Είσαι τρελή...

E: Είπαμε πως θα παίζαμε ένα παιχνίδι... Δεν έπρεπε να φοβηθείς...

M: Είσαι εντελώς τρελή...

E: Φαίνεται πως τρόμαξες πολύ... Προς στιγμή νόμιζα πως παίζεις θέατρο... Σε θαύμασα κιόλας...

M: Δεν το πιστεύω αυτό που έγινε...

E: Ιδίως στο τέλος, που φώναζες «Δεν είμαι εγώ», έδωσες ρέστα...

M: Είσαι άρρωστη...

E: Αλλά τελικά δεν έδωσες ρέστα... Ήσουν απλώς ο εαυτός σου...

M: Διεστραμμένη...

E: Να ομολογήσω πως κι εγώ ήμουνα στ' αλήθεια τρομακτική...

M: (Αδυνατώντας να συνέλθει.) Θα με σκότωνες...

E: Με τι; Με το κοπίδι του χαρτοφύλακα;

M: Γιατί όχι;

E: Ποτέ κανείς δεν σκότωσε κάποιον με το κοπίδι του χαρτοφύλακα...

M: Είσαι τρελή, γαμώτο...

E: Κι εσύ δεν έχεις την παραμικρή αίσθηση του χιούμορ... Μικρός, δεν έπαιζες τέτοια παιχνίδια;

M: Δεν είπαμε πως θα παίζουμε παιχνίδι... Μίλησες για μια υπόθεση εργασίας...

E: Έχει σημασία η διαφορά;

M: Μόνον οι διαφορές έχουν σημασία...

E: Τουλάχιστον μας έμεινε ο ενικός αριθμός...

M: Ο ενικός αριθμός;

E: Έσπασε ο πάγος... Μιλάμε πλέον στον ενικό αριθμό...

M: Πράγματι...

E: Και ήρθε φυσικά... Δεν έγινε μέσα από μια σύμβαση...

M: Σωστά...

E: Εν πάση περιπτώσει, ζητώ συγγνώμη γι' αυτό που έγινε... Νόμιζα πως ήσουν εξοικειωμένος... Ίσως και να το παρατράβηξα...

M: Δεν ήταν παιχνίδι... Ήταν υπόθεση εργασίας...

E: (*Ψάχνει στο κινητό της*) Να σου βάλω λίγη μουσική για να γλυκάνει το κλίμα;

M: Δεν κάνει να ξοδεύεις την μπαταρία του κινητού σου...

E: Δεν ξοδεύεται με ένα τραγούδι... (*Βάζει τη μελωδία από το Youkali του Κουρτ Βάιλ*) Ώρες-ώρες, η μουσική είναι αληθινό βάλαμο...

M: Μα πώς είναι δυνατόν;

E: Μα πώς είναι δυνατόν, τι;

M: Μα πώς είναι δυνατόν να έχεις στο κινητό σου το ίδιο τραγούδι...

E: Ήταν στο αρχικό πακέτο τραγουδιών της συσκευής μου... Απλώς δεν το είχα ακούσει ποτέ...

M: Πώς κι έτσι;

E: Δεν ακούω τραγούδια από το κινητό...

M: Και τώρα γιατί το διάλεξες;

E: Προφανώς επειδή το έβαλες κι εσύ πριν... Ίσως και να ταιριάζει στην περίσταση...

M: Ποια είναι η περίσταση;

E: Δυο άνθρωποι κλεισμένοι σε ένα κουπέ, που φαντάζονται κάτι άλλο...

M: Φαντάζονται;

E: Τι άλλο μπορούν να κάνουν;

M: Να φοβούνται...

E: Να φοβούνται τη νύχτα;

M: Να φοβούνται, γενικώς... Τους άλλους, τον εαυτό τους...

E: Φοβήθηκαν πολύ πριν, έτσι δεν είναι;

M: Αυτό που γίνεται ο εαυτός τους...

E: Πάντως, δεν έπρεπε καν να ανησυχήσεις... Δεν υπήρχε περίπτωση να ήσουν εσύ... Ο αληθινός Μένγκελε δεν θα παρακαλούσε για τη ζωή του...

M: Και τι θα έκανε;

E: Θα πήγαινε το παιχνίδι μέχρι το τέλος...

M: Δεν μιλήσαμε για παιχνίδι... Για υπόθεση εργασίας μιλήσαμε...

E: Εν πάση περιπτώσει, την υπόθεση εργασίας... Θα την πήγαινε μέχρι το τέλος...

M: Τόσο άφοβος ήταν;

E: Ήταν πιστός... Είχε πίστη...

M: Πίστη;

Ε: Ναι, πίστη...

Μ: Δεν καταλαβαίνω...

Ε: Ξέρεις τι έκανε ο Μένγκελε πριν πάει στο Άουσβιτς;

Μ: Όχι;

Ε: Ήταν στο Ανατολικό Μέτωπο... Στη Ρωσία... Γιατρός στην πρώτη γραμμή... Πήρε παράσημο για πράξη ανδρείας... Κατόπιν τραυματίστηκε... Γύρισε στη Γερμανία ως ήρωας πολέμου... Θα μπορούσε να καθίσει σπίτι και να χαϊδεύει το παράσημό του...

Μ: Κι αυτός πήγε γιατρός στο Άουσβιτς...

Ε: Ζήτησε να πάει στο Άουσβιτς... Οι λέξεις έχουν σημασία... Δεν «πήγε»... Το ζήτησε...

Μ: Μάλιστα...

Ε: Θα ήταν δυνατόν αυτός ο άνθρωπος να φωνάξει «Δεν είμαι εγώ», παρακαλώντας για τη ζωή του;

Μ: Έτσι όπως το θέτεις, δεν θα ήταν...

Ε: Όχι, δεν θα ήταν...

Μ: Τι θα έλεγε;

Ε: Άλλα πράγματα...

(Περνάνε μερικά δευτερόλεπτα.)

Μ: Στ' αλήθεια δεν κινείται το τρένο;

Ε: Όχι βέβαια...

Μ: Το ξέρεις θετικά αυτό;

Ε: Μα πώς είναι δυνατόν να κινηθεί; Αφού έχουμε διακοπή ρεύματος...

Μ: Είσαι σίγουρη;

Ε: Ναι, είμαι σίγουρη...

Μ: Τα παλιά χρόνια, τα τρένα δεν χρειάζονταν ρεύμα...

Ε: Τα παλιά χρόνια είναι παλιά χρόνια...

Μ: Και γι' αυτό είσαι σίγουρη;

Ε: Για ποιο πράγμα;

Μ: Για τα παλιά χρόνια... Πως είναι πράγματι τόσο παλιά...

Ε: Δεν καταλαβαίνω τι θέλεις να πεις...

Μ: Δεν θέλω να πω κάτι... Απλώς νιώθω πως είμαστε σε ένα κλειστό βαγόνι και τρέχουμε ιλιγγιωδώς... Σ' ένα κλειστό κουτί που πηγαίνει...

10.

E: «Ένα κλειστό κουτί που πηγαίνει»;

M: Ναι, ένα κλειστό κουτί που πηγαίνει...

E: Ακόμη κι αν ισχύει αυτό, τι σε πειράζει; Και η Γη γυρίζει και όλα τα αστέρια κινούνται... Ολόκληρο το Σύμπαν πηγαίνει κάπου...

M: Μπορεί να πηγαίνει... Μα η φύση του ανθρώπου δεν αντέχει τόση ρευστότητα...

E: Ίσως και να την αντέχει...

M: Γυρεύει μια σταθερά... Τον Θεό, την αγάπη...

E: Την αγάπη;

M: Δεν υπάρχει μεγαλύτερη σταθερά από την αγάπη...

E: Η αγάπη είναι σαχλή λέξη... Μια αδειανή φούσκα...

M: Η αγάπη βρίσκεται στο κέντρο της κάθε ύπαρξης...

E: Αυτό το έμαθες από τις καλλιέργειες της πατάτας;

M: Αυτό το ξέρω... Και μην γίνεσαι επιθετική...

E: Από πού το ξέρεις; Ποιος σου το είπε;

M: Μου το λέει η φύση μου...

E: Ποια είναι η φύση σου; Νομίζεις πως ξέρεις τη φύση σου;

M: Να σου κάνω μια πρόταση;

E: Κι άλλη πρόταση;

M: Είσαι να πούμε την αλήθεια και οι δυο;

E: Την αλήθεια;

M: Την πραγματική αλήθεια... Τη φύση μας... Αλλά να την πούμε και οι δυο...

E: Δεν σε καταλαβαίνω...

M: «Φύσις κρύπτεσθαι φιλεί»...

E: Τι σημαίνει αυτό;

M: Πως η φύση θέλει να κρύβεται... Το είπε ένα αρχαίος φιλόσοφος...

E: Μάλιστα...

M: Ο Ηράκλειτος... Ο Σκοτεινός...

E: Μάλιστα...

M: Τον είπανε Σκοτεινό γιατί τα αποσπάσματά του ήταν αινιγματικά... Σαν χρησμοί...

E: Δεν μπορώ να καταλάβω πού αποσκοπεί αυτή η επίδειξη...

M: Κάποτε έρχεται η ώρα που η φύση πρέπει να φανερωθεί... Η φύση μας...

E: Δεν καταλαβαίνω, πραγματικά δεν...

M: (Την κόβει.) Είσαι να πούμε την αλήθεια και οι δύο;

E: Εγώ δεν έχω να κρύψω τίποτε...

M: Αν είσαι, είμαι...

E: (Εκνευρισμένη.) Σ' το ξαναλέω, εγώ δεν έχω να κρύψω τίποτε...

M: Το τραγούδι Youkali...

E: Τι με αυτό;

M: Το άκουγε κάθε βράδυ... Αν δεν της το έβαζα, δεν μπορούσε να κοιμηθεί...

E: Ποια;

M: Και με έβαζε να της εξηγήσω τα λόγια...

E: Ποια σε έβαζε να της εξηγήσεις;

M: Κι έπειτα με ρωτούσε τι θα πει Youkali...

E: (*Εκνευρισμένη.*) Ποια;

M: Κοιμότανε πάντα προτού τελειώσω... Προτού της πω πως το Youkali είμαστε οι δυο μας... Αυτό που ζούμε...

E: (*Ακόμη πιο εκνευρισμένη.*) Θα μου πεις ποια;

M: Πως το Youkali είμαστε εμείς...

E: (*Ξεσπάει φωνάζοντας.*) Θα μου πεις ποια;

M: Στην αγκαλιά της, η Ρουθ ήτανε κοιμισμένη από ώρα...

E: (*Αλλάζοντας ύφος.*) Αυτό είναι φτηνό... Πολύ φτηνό...

M: Κοιμόντανε πράγματι αγκαλιασμένες – όπως τα περισσότερα από τα δίδυμα... Και τα πρόσωπά τους τόσο κοντά...

E: Μια φτηνή σαχλαμάρα...

M: Όταν κοιμόντουσαν, ένιωθες πως ήταν ένα πλάσμα... Όταν η μία έπαιρνε ανάσα, η άλλη εισέπνεε... Απόλυτα συγχρονισμένα...

E: Μια χυδαιότητα...

M: Σαν σιαμαία που έχουν κοινούς πνεύμονες...

E: Περίμενα να βρεις κάτι πιο ευφάνταστο...

M: Αλλά υπήρχε μια διαφορά... Όταν έμπαινα στο δωμάτιό τους, η Ρουθ ήταν πάντοτε ήδη κοιμισμένη...

E: Κάτι πιο ταιριαστό σε τούτη τη νύχτα...

M: Ενώ η Εσθήρ με περίμενε... Πάντοτε με περίμενε...

E: Μήπως σε έλεγε και Πατέρα;

M: Δεν έλεγε τίποτε... Της έδινα ένα φλιτζάνι τσάι με κανέλα... Της έβαζα εγώ κανέλα, την έκανα παραγγελία στο στρατόπεδο ειδικά γι' αυτήν...

E: Σωστά, έπρεπε να πεις κάτι και για την κανέλα...

M: Κι έπειτα έβαζα στο γραμμόφωνο το Youkali... Ο Κουρτ Βάιλ ήταν απαγορευμένος στη Γερμανία... Ήταν εβραίος συνθέτης, καταλαβαίνεις... Αλλά εγώ είχα παραγγείλει το δίσκο από τη Γαλλία...

E: Σου άρεζε πολύ αυτό το τραγούδι – κι ας το είχε γράψει Εβραίος...

M: Youkali, c'est le respect de tous les voeux échangés... Μπορείς να καταλάβεις τι λέει αυτό;

E: Τι λέει;

M: Πως το Youkali είναι η χώρα όπου κρατάνε τους αρχαίους όρκους...

E: (Ειρωνικά.) Πολύ συγκινητικό...

M: Εγώ, πάντως, τον κρατάω...

E: Στ' αλήθεια, πότε; Στα διαλείμματα από τα πειράματα κι από τους φόνους; Στα χειρουργεία όπου πετσόκοβες παιδιά;

M: Πάντοτε... Κρατάω τον όρκο μου πάντοτε...

E: Ποιον όρκο;

M: Πως θα είμαι για πάντοτε δικός της...

E: (Γελώντας ειρωνικά.) Στ' αλήθεια, έχεις πολλή πλάκα...

M: (Με απόκοσμη αργή φωνή.) Πως θα είμαστε μαζί...

E: Τέτοια έλεγες στο δεκάχρονο κορίτσι, ανώμαλε;

M: Όχι, της μιλούσα για το τραγούδι...

E: Κι έπειτα;

M: Έπειτα κοιμότανε...

E: Κι εσύ, τι της έκανες;

M: Την κοιτούσα...

E: Την κοιτούσες;

M: Ναι, την κοιτούσα να κοιμάται...

E: Και τι άλλο; Λέγε, ανώμαλε, τι της έκανες;

M: Δεν την άγγιζα ποτέ με τα χέρια μου...

E: *(Ειρωνικά.)* Την άγγιζες μόνο με τα γάντια σου... Και με τα χειρουργικά εργαλεία, βέβαια...

M: Την αγάπησα από την πρώτη στιγμή... Από την ώρα που είδα τη μητέρα της να τη σπρώχνει προς εμένα...

E: *(Ειρωνικά.)* Ήταν αυτό που λέμε κεραυνοβόλος έρωτας...

M: Την κοίταξα και κατάλαβα... Αυτή είναι... Ήταν, είναι και θα είναι...

E: Σταμάτησέ το...

M: Πλέον η ζωή μου είχε βρει το σκοπό της... Σαν το κλειδί που γλιστράει στη σχισμή της κλειδαριάς...

E: Είναι άρρωστο αυτό...

M: Κάτι που περίμενα μέσα μου από αιώνες...

E: Είναι περισσότερο από άρρωστο...

M: Είχα μπει στην αγάπη... Είχα εγκατασταθεί μέσα σ' αυτήν...

E: Είναι διαβολικό, γαμώτο... Και πρέπει να σταματήσει...

M: Ήμouνα η αγάπη μέσα στη σκόνη εκείνου του μεσημεριού...

E: Μιλάς για αγάπη, την ώρα που εξολόθρευες χιλιάδες ανθρώπους... Την ώρα που εσύ επέλεγες ποιοι θα ζήσουν και ποιοι θα πεθάνουν...

M: Πάντοτε εξολοθρεύονταν χιλιάδες... Κάθε ώρα της αγάπης... Εσύ, ξέρεις πόσοι άνθρωποι εξολοθρεύονται από πείνα τούτη την ώρα που μιλάμε;

E: *(Γελώντας ειρωνικά.)* Είσαι μεγάλο νούμερο, εδώ που τα λέμε...

M: Βρέθηκα μέσα στην αγάπη και άνοιξα μέσα σ' αυτήν...

E: Δεν έχεις καν αίσθηση για τι μιλάς...

M: Ακόμη ανθίζω... Και αναδίδω την ευωδιά της αγάπης...

E: Είσαι ένας γελοίος που βρομάς...

M: Ξέρω πως με τσεκάρεις...

E: Που ζέχνεις...

M: Το ξέρω, είναι απαραίτητα στάδια όλα αυτά...

E: Τι στάδια;

M: Δοκιμασίες... Πρέπει να περάσω όλες τις δοκιμασίες...

E: Καμώνεσαι τον Μένγκελε και μιλάς για δοκιμασίες;

M: *La délivrance que nous attendons tous pour demain...*

E: Τι θα πει αυτό, γελοίε;

M: Πως το Youkali είναι η λύτρωση που καρτερούμε...

E: Κανείς δεν περιμένει τίποτε από σένα... Είσαι βαρετός...

M: Κι ο κόσμος είναι το κουκούλι της αγάπης...

E: Κι αφού την αγάπησες, γιατί σκότωσες την αδελφή της;

M: Ήταν απαραίτητο...

E: Γιατί ήταν απαραίτητο, δολοφόνε;

M: Για να κάνω αυτό που είχα να κάνω...

E: Τι είχες να κάνεις;

M: Στ' αλήθεια δεν ξέρεις;

E: Όχι, δεν ξέρω...

M: Είχα να φτιάξω κάτι...

E: Τι;

M: Μα δεν καταλαβαίνεις πως όλα αναδύονται πια;

E: Τι είχες να φτιάξεις;

M: Εκείνο το βράδυ, πήγα τη γνωστή ώρα στο δωμάτιο των διδύμων Κοέν... Η Ρουθ, όπως πάντα, κοιμόταν... Η Εσθήρ, όπως πάντα, με περίμενε... Της έδωσα το τσάι με την κανέλα... Της έβαλα για μια ακόμη φορά το Youkali... Κι έπειτα της μίλησα...

E: Για τι της μίλησες;

M: Για τη λύτρωση... Πως το Youkali είναι αυτό που βγαίνει από το κουκούλι...

E: Κι έπειτα σκότωσες την αδελφή της...

M: Έπειτα η Εσθήρ κοιμήθηκε...

E: Κι εσύ;

M: Εγώ πήρα τη Ρουθ αγκαλιά και την πήγα στο χειρουργείο...

E: Εκεί τη σκότωσες...

M: Ναι, εκεί...

E: (Με ξερή φωνή.) Θα μου πεις το γιατί;

M: Επιμένεις να ρωτάς;

Ε: Ναι, επιμένω...

Μ: Πριν είπαμε να πούμε την αλήθεια... Τώρα ήρθε η σειρά σου...

Ε: Δεν υπάρχει τίποτε να κρύψω...

Μ: Ξέρεις πως υπάρχει... Πως κρύβεσαι κάτω από το κουκούλι σου...

Ε: Δεν υπάρχει τίποτε...

Μ: Μα ήρθε η ώρα να βγεις... Να αναδυθείς...

Ε: *(Με έντονο τόνο.)* Δεν υπάρχει τίποτε...

Μ: Η Εσθήρ Κοέν είσαι εσύ... Και με τον μυελό της αδελφής σου έγινες αθάνατη...

E: Είναι άρρωστο όλο αυτό... Άρρωστο και λανθασμένο...

M: Λανθασμένο;

E: Δεν έπρεπε να δεχτώ αυτό το παιχνίδι...

M: Δεν ωφελεί πια να κρύβεσαι... Είμαστε στο στάδιο όπου δεν κρυβόμαστε...

E: Και τώρα αυτό το παιχνίδι σταματάει... Υπάρχουν όρια σε όλο αυτό...

M: Το μόνο που μπορώ να σου πω είναι πως δεν πόνεσε...

E: (Θυμωμένη.) Υπάρχουν ιερά και όσια, αρχίδι...

M: Ήταν κάτι που έπρεπε να γίνει...

E: (Φωνάζει θυμωμένη.) Υπάρχουν ιερά και όσια, σου λέω... Σκοτώθηκαν εκατομμύρια, κι εσύ παίζεις παιχνίδια...

M: Απόψε είμαστε οι δυο μας...

E: (Εξακολουθεί να φωνάζει θυμωμένη.) Σκάσε... Βούλωσ' το...

M: Απόψε είναι η μεγάλη ώρα μας... Η δική σου και η δική μου...

E: Μην διανοηθείς να με ζυγώσεις, γελοίο...

M: Τα κανόνισα όλα... Ετοίμασα τα πάντα για την αποψινή νύχτα...

E: Δεν είσαι σε θέση να ετοιμάσεις τίποτε...

M: Για χρόνια περίμενα τούτη τη νύχτα... Σε παρακολουθούσα καθημερινά... Έκλεινα θέσεις στο αεροπλάνο λίγο πιο πίσω από τις δικές σου, για να σε βλέπω...

E: (Ειρωνικά.) Εγώ, πάλι, δεν σε είδα ποτέ...

M: Δεν ήταν ακόμη η ώρα για να με δεις...

E: Και γιατί να ορίζεις εσύ πότε είναι η ώρα;

M: Γιατί έτσι κάναμε από την αρχή... Εσύ ήσουν το λουλούδι κι εγώ ο κηπουρός...

E: Σε παρακαλώ, σταμάτησέ το... Μου προκαλείς αναγούλα...

M: Πρέπει να πούμε την αλήθεια απόψε...

E: (*Θυμωμένη.*) Δεν θέλω να σου μιλάω, καταλαβαίνεις;

M: Εδώ και χρόνια είχα σπάσει τους κωδικούς σου στο ίντερνετ... Γνώριζα την κάθε σου κίνηση... Ήξερα τι έφαγνες, τι διάβαζες, τι έγραφες, με ποιους αλληλογραφούσες...

E: Γίνε πρωτότυπος... Αυτά τα είπα εγώ πριν...

M: Κι όταν έμαθα πως έκλεισες αυτή τη θέση, έκλεισα όλα τα άλλα εισιτήρια...

E: (*Ειρωνικά.*) Κι ύστερα μπήκες στο κομπιούτερ του τρένου κι όρισες την ώρα του βραχυκυκλώματος...

M: Όχι, δεν την όρισα από τα πριν... Έμεινα συνδεδεμένος και έδωσα την εντολή με το κινητό μου μονάχα όταν σιγουρεύτηκα πως δεν θα πήγαινες για καφέ στο κυλικείο...

E: Δεν σε είδα να πατάς το κινητό σου...

M: Δεν ήταν αναγκαίο να το δεις...

E: Δεν το είδα γιατί δεν το πάτησες...

M: Είχα σκοπό να το πατήσω λίγο αργότερα... Αλλά φοβήθηκα όταν είπες πως δεν πιστεύεις στην αγάπη...

E: Είναι γελοίο αυτό...

M: Φοβήθηκα πως θα το ξαναπείς...

E: Θέλω...

M: *(Την κόβει.)* Και δεν άντεχα να το ξαναπείς...

E: *(Προσπαθώντας να κρατηθεί ψύχραιμη.)* Θέλω να κάνουμε μια συμφωνία...

M: Κι έπειτα τα φώτα έκλεισαν... Κι οι πόρτες σφράγισαν... Και μείναμε μόνοι οι δυο μας, εσύ κι εγώ...

E: Θα παραδεχτώ πως έχασα... Πως, σε όλο αυτό το παιχνίδι, νικητής ήσουν εσύ... Αλλά μετά θα σιωπήσεις...

M: Δεν υπάρχει παιχνίδι...

E: Θα καθίσεις στη θέση σου και θα διαβάσεις το βιβλίο σου...

M: Υπάρχουμε μόνο οι δυο μας... Εγώ κι εσύ...

E: Θα πεις πως εγώ δεν υπάρχω... Πως η καρτέλα απέναντί σου είναι αδειανή...

M: Απόψε άρχισες να υπάρχουνεις...

E: *(Με πολύ έντονο ύφος, σχεδόν φωνάζοντας.)* Θέλω να απεμπλακώ, το καταλαβαίνεις;

M: Δεν γίνεται...

E: Γιατί δεν γίνεται;

M: Γιατί δεν υπάρχει καμιά δυνατότητα απεμπλοκής... Δεν γίνεται να ακυρώσεις τα γεγονότα, να γυρίσεις το χρόνο πίσω...

E: Είσαι άρρωστος... *(Φωνάζει.)* Ανώμαλος...

M: Από τη μέρα που σε είδα στο Άουσβιτς, το ήξερα... Θα πηγαίναμε μαζί μέχρι το τέλος...

E: *(Φωνάζει.)* Είσαι ανώμαλος...

M: *(Φωνάζει.)* Θα είμαστε μαζί μέχρι το τέλος...

E: *(Ξεψυχισμένα.)* Είσαι ανώμαλος...

M: Το ξέρεις πως έτσι θα γίνει... *(Εμφατικά.)* Πως πλαστήκαμε για να γίνει αυτό...

E: *(Βαριανασαίνοντας.)* Είσαι...

M: *(Την κόβει.)* Γι' αυτό έφαγες για τον Μένγκελε... Και όχι για τη δήθεν διατριβή σου και τα μυθιστορήματά σου και όλα αυτά...

E: *(Συνεχίζει ξεψυχισμένα.)* Ανώμαλος...

M: Έφαγες εμένα, αγάπη μου...

E: Έφαγα στοιχεία...

M: Μπορούσες να βρεις και από το ίντερνετ τα στοιχεία... Ταξίδευες από πόλη σε πόλη για να σε εντοπίσω...

E: *(Διστακτικά, αδύναμα.)* Δεν υπάρχουν όλα τα αρχεία στο ίντερνετ...

M: Και το Youkali, πώς βρέθηκε στο κινητό σου;

E: Ήτανε στο πακέτο αγοράς...

M: Εσύ το έβαλες... Γιατί...

E: *(Αδύναμα.)* Ήτανε στο πακέτο αγοράς...

M: *(Εμφατικά.)* Γιατί ήτανε το τραγούδι μας...

E: *(Ακόμη πιο αδύναμα.)* Ήτανε στο πακέτο...

M: Το ήξερες πως είχε έρθει η ώρα... Από το πρωί που ξύπνησες δίχως τη Ρουθ...

E: *(Επαναλαμβάνει μηχανικά, σαν να μονολογεί.)* Δίχως τη Ρουθ...

M: Ναι, το ήξερες...

E: Τι απέγινε η Ρουθ;

M: Σου είπα, δεν πόνεσε...

E: Τι της έκανες;

M: Είχατε απόλυτη ιστοσυμβατότητα... Μπορούσα να χρησιμοποιήσω το μυελό των οστών της, να τον ισχυροποιήσω και να τον μεταγγίσω σε σένα...

E: Σε μένα...

M: Επί ενάμιση χρόνο τελειοποιούσα τη μέθοδο... Αρκούσε να κυανιστεί ο μυελός, ώστε να αποκτήσει τέλεια ανοσία... Και να μεταμοσχευθεί αμέσως μετά...

E: Τι θα πει «τέλεια ανοσία»;

M: Θα πει αθανασία... Να μην γερνάς και να μην αρρωσταίνεις... Αιωνιότητα... Το πανάρχαιο όνειρο όλης της ανθρωπότητας...

E: Μιλάς εσύ για ανθρωπότητα;

M: Εγώ είχα έτοιμο το μόσχευμα για μένα... Ήταν ένα έμβρυο που είχε γεννηθεί με το σπέρμα μου – ένα από τα πολλά που ταίριαζε στους δείκτες... Για σένα έπρεπε να το βρω από κάποιον άλλον, καθώς οι ωοθήκες σου δεν κατεβάζαν ωάρια...

E: Και σιέφτηκες τη Ρουθ...

M: Ήταν η μόνη λύση... Η μόνη δυνατότητα...

E: Είσαι ο διάβολος... Το απόλυτο κακό...

M: Τρεις μέρες πριν από σένα, μεταμοσχεύθηκα εγώ...

E: Και μετά ήρθε η σειρά μου...

M: Ακριβώς έτσι...

E: Και γιατί έπρεπε να γίνει αυτό;

M: Γιατί έρχονταν οι Ρώσοι... Κι εγώ θα έπρεπε να κρυφτώ για χρόνια – για μια ολόκληρη ζωή ενός ανθρώπου... Δεν μπορούσα να σε πάρω μαζί μου – έπρεπε να χαθώ από το πρόσωπο της γης...

E: Να σβήσεις το φως...

M: Μα πριν χαθώ, θα σου έδινα την αθανασία... Και στο εξής οι αιώνες θα ήταν δικοί μας...

E: Τι θα πει «δικοί μας»;

M: Κάποτε οι διώκτες μου θα πείθονταν πως έχω πεθάνει... Και τότε θα σε έβρισκα...

E: (Φωνάζοντας.) Τι θα πει «δικοί μας»;

M: Αιώνες δικοί σου και δικοί μου... Αιώνες της αγάπης μας...

E: Είσαι ένας φονιάς...

M: Είμαι το μέλλον... Το διαμάντι μέσα στην καρδιά του μέλλοντος...

E: Πρέπει να τιμωρηθείς...

M: Γιατί; Επειδή πίστεψα στην ανθρωπότητα;

E: Άσε την ανθρωπότητα, χασάπη...

M: Δεν αφήνω τίποτε... Αυτό που έγινα, το γύρεψα... Ήμωνα ήρωας πολέμου... Μπορούσα να αποσυρθώ... Πήγα στο Άουσβιτς για να γίνω αυτό που ήμουν... Πήγα στο Άουσβιτς από αγάπη... Σε όλη μου τη μέχρι τότε ζωή περίμενα ετούτη την αγάπη...

E: Από αγάπη έκανες τα πειράματα στα δίδυμα;

M: Μα βέβαια από αγάπη – από τι άλλο;

E: Από αγάπη έχυσες σπέρμα αρουραίου στη μήτρα της Άννας Γιάλις;

M: Ναι, από αγάπη. Εγώ δεν φοβάμαι να αγαπήσω μέχρι το τέλος.

E: Κι από αγάπη τρύπησες την κόρη του ματιού του Τζέικομπ Γκίμπι για να σταλάξεις χρωστική ουσία;

M: Ναι, από αγάπη... Μόνο από αγάπη...

E: Και την αδελφή μου, τη Ρουθ, από αγάπη τη σκότωσες;

M: Φυσικά από αγάπη...

E: Της έκανες ένεση με κυάνιο μέσα στον αυχένα... Μέσα στο μεδούλι από το κόκαλο...

M: Ναι, το έκανα... Το έκανα για μας... *(Εμφατικά.)* Για την αγάπη μας...

E: Στ' αλήθεια, θέλω να σε σκοτώσω... Είσαι ένας φονιάς...

M: Κάνε ό,τι θέλεις... Η αγάπη είναι πιο μεγάλη από τις εντυπώσεις...

E: *(Βγάζει από το χαρτοφύλακά της το κοπίδι. Μετακινεί τη λεπίδα προς τα έξω.)* Κάθαρχμα, θα το κάνω...

M: *(Δίχως να μετακινείται από μπροστά της ή να δείχνει φόβο.)* Η αγάπη είναι κάτι καθαρό... Δεν μπορείς να το βρομίσεις με την ηθική...

E: Είναι ωραίο να σε βλέπω έτσι να ξεφτιλίζεσαι... Πες μου κι άλλα...

M: *(Εμφατικά.)* Σε αγαπάω...

E: Παρακάλα, σιγαμένο σκουλήρι... Παρακάλα για να γλιτώσεις...

M: Δεν σε παρακαλάω...

E: Σέρνεσαι καταγής, χασάπη... Δεν έχεις τον αντρισμό να αντέξεις αυτό που είσαι... Πουλιάς έρωτα...

M: Είμαι ο Γιόζεφ Μένγκελε... Δεν θα καταδεχόμουν να πουλήσω έρωτα... Σε αγαπάω, Εσθήρ – όσο δεν ξαναγαπήθηκε πλάσμα στον κόσμο... Κι απόψε ζούμε το Youkali μας...

12.

E: *(Με ξερή, υπόκωφη φωνή.)* Θα σε σκοτώσω... Το υπόσχομαι πως θα σε σκοτώσω...

M: Στ' αλήθεια το θέλεις αυτό;

E: Ναι, το θέλω...

M: Και γιατί δεν το κάνεις; Είναι τόσο εύκολο... Απλώνεις το χέρι και μου κόβεις την καρωτίδα... Δεν θα αντισταθώ...

E: Θα το κάνω...

M: Εγώ, πάλι, νομίζω πως δεν θα το κάνεις...

E: Θα το κάνω... Πρέπει να το κάνω...

M: Γιατί «πρέπει»;

E: Για να πληρώσεις... Για να τιμωρηθείς...

M: Κάν' το, λοιπόν... Τι περιμένεις;

E: Για να ξεβρομίσει ο κόσμος...

M: Σε περιμένω...

E: Είσαι ένα περίττωμα... Ένα σκατό...

M: Επομένως θα σου είναι τόσο εύκολο...

E: Ναι, ναι, αυτό είσαι... *(Με ένταση.)* Ένα βρομερό σκατό...

M: *(Πλησιάζει με προτεταμένο λαιμό. Με εξίσου έντονο ύφος.)* Κάν' το, λοιπόν... Ξεβρόμισε τον κόσμο...

E: Είσαι ένας υπόνομος... Ανοίγεις το καπάκι και μολύνεις την ανθρωπότητα...

M: *(Πιέφτει στην καρτέλα του αποκαμωμένος.)* Δεν θα το κάνεις...

E: Θα το κάνω... Αλλά θα επιλέξω εγώ την ώρα...

M: Με αγαπάς... Το ξέρεις πως με αγαπάς... Παλεύεις να αναδυθείς από το βάλτο της δήθεν ηθικής... Να ξαναγεννηθείς...

E: «Της δήθεν ηθικής»; Περίμενα να το πεις νωρίτερα αυτό...

M: Γιατί;

E: Γιατί το λέει κάθε δευτερότοπος φονιάς... Πόσο μάλλον εσύ, που είσαι ο χασάπης του Άουσβιτς... Ο Άγγελος του Θανάτου...

M: Ποτέ μου δεν έφαξα για δικαιολογίες... Είχα πίστη και αγάπη...

E: Στ' αλήθεια, ποτέ σου δεν έχεις αναλογιστεί πόσοι πέθαναν στα εργαστήριά σου; Πόσους έστειλες στους θαλάμους... Πόσους σκότωσες για να τους ξεκοιλιάσεις...

M: Κρέας; Τρως κρέας;

E: Είδες ποτέ στον ύπνο σου ντούμπες με πτώματα; Ή φαντάσματα να σε ζυγώνουν;

M: Σε ξαναρωτάω: Τρως κρέας;

E: Εγώ ρώτησα, κι εσύ έχεις να μου απαντήσεις...

M: Χάμπουργκερ; Τοστ με ζαμπόν;

E: Τι εννοείς;

M: Σάλτσες με ζωμό κρέατος;

E: Τι σχέση έχουν αυτά;

M: Πατατάκια με γεύση μπέικον;

E: Πού το πηγαίνεις;

M: Απάντησέ μου, τα τρως;

E: Δεν είναι το ίδιο...

M: Όλα αυτά τα ζώα, τα βλέπεις στον ύπνο σου; Έρχονται τα φαντάσματά τους εμπρός σου;

E: Δεν είναι το ίδιο, σου λέω...

M: (Με ένταση.) Σε κατακλύζουν οι θάλασσες του αίματος;

E: (Φωνάζει.) ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΙΔΙΟ...

M: (Με ένταση.) Ποιος ορίζει τι είναι το ίδιο;

E: Εγώ δεν σκότωσα ανθρώπους...

M: Θα έκανες προγεννητικό έλεγχο; Μέτρηση για δισχιδή ράχη του εμβρύου;

E: Δεν είναι το ίδιο...

M: Αντιβιοτικά παίρνεις; Κεφαλοσπορίνες τρίτης γενιάς; Παυσίπονα; Αντισταμινικά χάπια;

E: (Ξεψυχισμένα.) Δεν είναι το ίδιο...

M: Γιατί δεν μου απαντάς; Μήπως φοβάσαι;

E: Ναι, παίρνω αντιβιοτικά... Και τρώω πατατάκια με γεύση μπέικον... Αλλά ποτέ δεν θέλησα να πεθάνει ούτε ένας άνθρωπος...

M: Ξέρεις πόσοι πέθαναν στα πειράματα για να έχεις αντιβιοτικά; Ξέρεις πόσοι πεθαίνουν καθημερινά για να έχεις ηλεκτροκίνητα τρένα;

E: Εγώ...

M: (Την κόβει.) Για να έχεις κουπέ με βελουδένια καθίσματα... Κινητό με φακό και πακέτο τραγουδιών...

E: Εγώ ποτέ δεν θέλησα τον θάνατο κανενός...

M: Ναι, όλοι έτσι κάνουν... Αφήνουν στους άλλους τη βρόμικη δουλειά...

E: Δεν άφησα σε κανέναν να κάνει τη βρόμικη δουλειά...

M: Κατόπιν τους λένε «χασάπηδες»... Στήνουν αναθήματα – και συνάμα κάνουν όλους τους προγεννητικούς ελέγχους...

E: Υπάρχει ηθική... Δεν γίνεται να ζούμε σκοτώνοντας...

M: Οφείλουμε να ζούμε...

E: Δεν γίνεται να ζούμε ράβοντας συκώτια ανθρώπων...

M: Μόνον έτσι γίνεται να ζούμε...

E: Το να σκοτώνεις τον άλλον, είναι κακό... Το να τον βασανίζεις, να τον σκλαβώνεις, να τον αφανίζεις, είναι κακό...

M: Είναι σχετικό το κακό... Κακό είναι οτιδήποτε εμποδίζει τη ζωή να προχωρήσει...

E: Λες σοφιστείες... Υπάρχουν αιώνες πολιτισμού που αποδεικνύουν το αντίθετο...

M: (Αργά, σαν να απαγγέλλει.) Ψακάδι φοινιάς
δ ρ ό σ ο υ ...

E: Τι θα πει αυτό;

M: Είναι Αρχαία Ελληνικά... Από τον Αγαμέμνονα του Αισχύλου...

E: Και τι σημαίνει;

M: Σταγόνα δροσιάς...

E: Σταγόνα δροσιάς;

M: Η Κλυταιμνήστρα περιγράφει το πώς σφάζει τον άντρα της στο λουτρό... Τότε προφέρει τη μεγάλη κουβέντα: στο πρώτο χτύπημα, το αίμα του Αγαμέμνονα τινάζεται στο πρόσωπό της σαν σταγόνα δροσιάς...

E: Το βγάζεις από το μυαλό σου... Δεν είναι δυνατόν να έχει γραφτεί κάτι τέτοιο...

M: Κι όμως είναι... Δεν υπάρχει λόγος να σοκάρεις... Έτσι λένε πως πετιέται το αίμα όταν κόβεις την καρωτίδα...

E: Δεν μπορεί να το νιώθει κανείς σαν σταγόνα δροσιάς... Αυτό είναι απάνθρωπο...

M: Αυτή είναι η αληθινή ανθρωπότητα... Προχωράει υπηρετώντας ένα σκοπό... Μια αποστολή...

E: Και ποιος ορίζει την αποστολή;

M: Αυτός που μπορεί να την αναλάβει...

E: Κι εσύ την ανέλαβες...

M: Ναι, την ανέλαβα...

E: Είχες το δικαίωμα;

M: Είχα την υποχρέωση...

E: Ποιος σου το έδωσε;

M: Η αγάπη... Ήμουν ο φορέας της αγάπης... Ο μόνος φορέας...

E: Το είπες και πριν αυτό...

M: Ναι, το είπα... Κι είπα ακόμη πως, από όλους τους ανθρώπους της Ιστορίας, μόνον εγώ αγάπησα τη ζωή... Μόνον εγώ αγάπησα...

E: Λες ακριβώς τα ίδια λόγια...

M: Λέω τα ίδια λόγια γιατί τα επαναλάμβανα κάθε νύχτα επί τόσα χρόνια, ζώντας μια νοερή συνάντηση μαζί σου...

E: Κι είχες υπολογίσει πως θα κρατάω στο χέρι μου το κοπίδι;

M: Το είχα επιδιώξει... Όταν έμαθα πως αγόρασες αυτόν το χαρτοφύλακα, έλεγξα στο ίντερνετ αν περιέχει κοπίδι...

E: Κι αν δεν είχες;

M: Θα είχα φροντίσει να το φέρω εγώ και θα σου το έδυνα...

E: Και δεν φοβάσαι;

M: Να φοβηθώ τι;

E: Πως θα σε σκοτώσω... Πως θα σου κόψω το λαιμό...

M: Όχι, δεν φοβάμαι...

E: Γιατί;

M: Γιατί δεν φοβάμαι να πεθάνω... Και γιατί ήξερα πως δεν θα το κάνεις...

E: Γιατί δεν θα το κάνω;

M: Γιατί οι άνθρωποι είμαστε πλασμένοι για την αγάπη... Στο τέλος, πάντοτε η αγάπη κατischύει...

E: *(Με πολύ έντονο ύφος, σχεδόν φωνάζει.)* Άσε την αγάπη στην άκρη...

M: *(Φωνάζει κι αυτός πολύ δυνατώτερα.)* ΕΙΣΑΙ ΠΛΑΣΜΕΝΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ...

E: *(Με χαμηλότερη φωνή.)* Σε παρακαλώ, άσε την αγάπη στην άκρη...

M: Εξάλλου, το ήξερες...

E: Ποιο ήξερα;

M: Το ήξερες και συμφώνησες...

E: *(Με έντονο ύφος.)* Σε τι συμφώνησα;

M: Με τη Ρουθ...

E: *(Με ακόμη εντονότερο ύφος.)* Σε τι μπορούσα να συμφωνήσω;

M: Άνοιξες τα μάτια...

E: Δεν μπορώ να καταλάβω τι λες...

M: Εκείνο το βράδυ... Άνοιξες τα μάτια και είδες...

E: *(Σαν να τα έχει χαμένα.)* Πότε;

M: Εκείνο το βράδυ που πήρα τη Ρουθ... Άνοιξες τα μάτια σου... Με κοίταξες μέσα βαθιά... Μέχρι το τέλος του μυαλού... Και μετά...

E: *(Με τσακισμένη φωνή. Αφήνει το κοπίδι στο τραπεζάκι.)* Μετά, τι;

M: Μετά χαμογέλασες...

(Η Ε ξεσπάει σε λυγμούς. Ο Μ συνεχίζει.)

M: Καταλαβαίνεις τι λέω... Ήξερες πως σου την έπαιρνα... Ήξερες πως ήταν απαραίτητο να γίνει... Συμφώνησες...

(Η Ε πλέον κλαίει γοερά.)

M: Γιατί ήξερες πως έρχεται το μείζον... Ήξερες για την αγάπη... Για το πύρωμα του κόσμου μες στην αγάπη...

(Ο Μ σηκώνει το κεφάλι της Ε, σκουπίζει τα δάκρυά της. Αυτή δεν αντιδρά· σαν να έχει καταρρεύσει. Ο άντρας μιλάει αργά, κοιτώντας στα μάτια της. Σαν να προσεύχεται.)

Κι απόψε όλα έχουν πυρώσει, αγάπη μου...

E: *(Προσπαθώντας να σταματήσει το κλάμα της.)* Πρέπει να τιμωρηθούμε... Πρέπει να τιμωρηθούμε...

M: Να τιμωρηθούμε; Για ποιο λόγο;

E: *(Λογικά.)* Τη σκοτώσαμε... Σκοτώσαμε τη Ρουθ...

M: Το κάναμε από αγάπη... Οι πράξεις των ανθρώπων οφείλουν να τείνουν προς την αγάπη...

E: Πρέπει να γίνει κάτι...

M: Γιατί;

E: Για να καταλάβω... Για να ερμηνεύσω τα πράγματα...

M: Δεν χρειάζεται να ερμηνεύσεις... Λένε πως υπάρχουν πολιτισμοί της ερμηνείας και πολιτισμοί της ζωής... Οι πρώτοι σβήνουν, οι δεύτεροι κατισχύουν...

E: *(Χωρίς λυγμούς πια.)* Δεν ξέρω, νιώθω πως είμαι φτιαγμένη για να ερμηνεύω...

M: Είσαι φτιαγμένη για την αγάπη... Για τη ζωή... Το άλλο είναι μια αρρώστια... Μια διαστροφή...

E: *(Σαν να μονολογεί.)* Διαστροφή...

M: Σου μοιάζει παράξενο να μιλάω εγώ για διαστροφή, έτσι δεν είναι;

E: Μου μοιάζει ψεύτικη ετούτη η νύχτα... Σαν να τη βλέπω και να είμαι έξω από αυτήν...

M: Είναι φυσιολογική αντίδραση... Όταν ζούμε κάτι μεγάλο, μας φαίνεται ψεύτικο...

(Η E κολλάει το πρόσωπό της στο τζάμι του παραθύρου. Φυσικά, δεν μπορεί να δει τίποτε μες στο σκοτάδι.)

Ε: Στ' αλήθεια, πιστεύεις αυτό που είπες πριν;

Μ: Ποιο;

Ε: Πως το τρένο μπορεί να πηγαίνει... Να μην είναι σταματημένο και να πηγαίνει...

Μ: Ναι, το πίστευα...

Ε: Το ακούς κι εσύ να τρέχει;

Μ: Δεν χρειάζεται να το ακούω... Τα τρένα πάντοτε πηγαίνουν κάπου...

Ε: Είσαι σίγουρος γι' αυτό;

Μ: Ναι, είμαι σίγουρος... Τα τρένα φτιάχτηκαν για να πηγαίνουν κάπου...

Ε: Κι εμείς είμαστε σε ένα κλειστό κουτί...

Μ: Εμείς είμαστε εδώ...

Ε: Δυο άνθρωποι σε ένα κουπέ, που φαντάζονται κάτι...

Μ: Φαντάζονται;

Ε: Τι άλλο μπορούν να κάνουν;

Μ: Να συναντιούνται... Μπορούν να συναντιούνται...

Ε: Ή και να φοβούνται...

Μ: Με φοβάσαι...

Ε: Πρέπει να σε φοβάμαι... Είσαι ο διάβολος... Χειρότερος από το διάβολο...

Μ: Έχεις διαβάσει Όσκαρ Ουάιλντ; Εκείνο το παραμύθι με το αηδόνι και το τριαντάφυλλο;

Ε: Νομίζω πως ναι...

M: Μια κακομαθημένη δεσποινίδα ζητάει από τον ερωτευμένο φοιτητή ένα κόκκινο τριαντάφυλλο... Ο φοιτητής βρίσκει μόνον ένα λευκό... Και το αηδόνι τρυπιέται στο αγκάθι του λευκού ρόδου για να το κοκκινίσει με το αίμα του...

E: Είμαι σχεδόν βέβαιη πως το έχω διαβάσει...

M: Καταλαβαίνεις τι λέει...

E: Νομίζω...

M: Πως για κάθε τριαντάφυλλο υπάρχει ένα αηδόνι... (Με αργή, εμφατική φωνή.) Ένα αηδόνι γεμάτο αίμα...

E: Νομίζω πως δεν πρέπει να σκεφτώ κάτι τέτοιο...

M: Στ' αλήθεια με φοβάσαι, λοιπόν...

E: Δεν πρέπει...

M: (Την κόβει.) Άσε το τι πρέπει... Με φοβάσαι;

E: Δεν πρέπει να σκέφτομαι τέτοια πράγματα...

(Η E σβήνει το φακό του κινητού της. Απόλυτο σκοτάδι.)

M: Γιατί έσβησες το φως;

E: Κάποτε πρέπει να σβήνουμε το φως... Βοηθάει...

M: Σε τι βοηθάει;

E: Να ξεφεύγουμε... Να γινόμαστε κάποιοι άλλοι...

M: Εσύ, θέλεις να γίνεις κάποια άλλη;

E: Δεν ξέρω...

M: Τώρα γίνεσαι αυτό που είσαι...

E: Δεν θέλω να ξέρω... (Η E, καθώς κρατάει το κινητό της στα χέρια, βάζει και πάλι τη μελωδία από το Youkali.) Θέλω να με φιλήσεις...

M: Να κάνω τι;

E: *(Με παιχνιδιάρικη φωνή.)* Να με φιλήσεις...

M: *(Χαμογελώντας.)* Με δοκιμάζεις;

E: Όχι βέβαια... Θέλω να με φιλήσεις...

M: Ίσως είναι λίγο νωρίς...

E: Νωρίς για τι;

M: Νωρίς για να φιληθούμε... Απόψε ήταν η νύχτα της αναγνώρισης... Όπως στις αρχαίες τραγωδίες...

E: Φίλησέ με... Άσε στην άκρη τις αρχαίες τραγωδίες...

M: Είσαι ταραγμένη... Είναι φυσιολογικό αυτό...

E: Γιατί δεν με φιλάς; Φοβάσαι;

M: Δεν θέλω να βιαστώ...

E: Πριν είπες πως οι άνθρωποι μπορούν να συναντιούνται...

M: Το είπα...

E: Χρειάστηκαν αιώνες αίματος για να συναντηθούμε... Φίλησέ με...

M: Πρέπει να καθίσω δίπλα σου...

E: Να καθίσεις...

M: *(Προφανώς μετακινείται και κάθεται δίπλα της.)* Ελπίζω να μην θεωρήσεις πως κάνω κατάχρηση...

E: Φίλησέ με...

(Σιωπή. Προφανώς αγκαλιάζονται και φιλιούνται.)

M: Μα τι κάνεις;

E: Θέλω να με γαμήσεις...

M: Βιάζεσαι... Δεν πρέπει να βιαστούμε...

E: *(Χαμηλόφωνα, με λαγνεία, πολύ ερεθισμένη.)* Θέλω να με γαμήσεις, το ακούς;

M: *(Προσπαθώντας να την αποκρούσει.)* Έχουμε όλον το χρόνο δικό μας...

E: *(Με πολλή ένταση.)* Θέλω να με γαμήσεις... *(Ουρλιάζει.)* ΝΑ ΜΕ ΓΑΜΗΣΕΙΣ...

M: Έχουμε την αιωνιότητα...

E: *(Με φωνή αλλοιωμένη από τον ερεθισμό.)* Τώρα είναι η ώρα... Τώρα είναι η αιωνιότητα...

M: Δεν το είχα σκεφτεί έτσι...

E: Τώρα θέλω να με πάρεις... Τώρα...

M: Σε αγαπώ... Υπάρχω για να σε αγαπώ... *(Υψώνει τον τόνο της φωνής του.)* Υπάρχω για να σε...

E: *(Τον κόβει.)* Γάμησέ με, σου λέω... *(Βογγάει καθώς σμίγουν.)* Γάμησέ με...

(Οι ανάσες τους ακούγονται ρυθμικά καθώς κάνουν έρωτα. Η Ε βογγάει, ο Μ προσπαθεί να συγκρατηθεί. Το λόγια του μπλέκονται.)

M: *(Σχεδόν ψιθυρίζοντας.)* Ενώνομαι μαζί σου...

E: *(Βογκώντας δυνατά.)* Σκίσε με...

M: Ενώνομαι με σένα...

E: Γάμησέ με... Γάμησέ με...

M: Ενώνομαι μαζί σου, αγάπη μου...

E: Σκίσε με, γαμιά μου...

M: Είμαι ένα μαζί σου...

E: *(Βογκώντας.)* Σκίσε με... Μάτωσέ με...

M: Είμαι ένα μαζί σου...

E: (*Φωνάζει.*) Πώς με γαμάς έτσι... Πώς με καρφώνεις έτσι...

M: (*Και αυτός με πιο δυνατή φωνή.*) Είμαι ένα μαζί σου...

E: (*Με πολλή λαγνεία.*) Σου αρέσει να με σκίζεις, έτσι...

M: (*Φωνάζοντας.*) Είμαι ένα μαζί σου...

E: (*Με πολλή λαγνεία.*) Πες το πως σου αρέσει... Πες το, γαμιά μου...

M: (*Φωνάζοντας ακόμη πιο δυνατά.*) ΕΙΜΑΙ ΕΝΑ ΜΑΖΙ ΣΟΥ...

E: (*Φωνάζοντας κι αυτή.*) Έτσι να με γαμάς... Να με γαμάς μέχρι το τέλος του κόσμου...

M: (*Φωνάζει ακόμη πιο δυνατά.*) ΕΙΜΑΙ ΕΝΑ ΜΑΖΙ ΣΟΥ... ΣΟΥ ΑΝΗΚΩ...

E: (*Με πολλή λαγνεία.*) Σκίσε με... Σκίσε με... Παλούκωσέ με...

M: (*Σαν να μην την ακούει. Σαν να βρίσκεται σε έκσταση.*) Σου ανήκω... Για πάντα σου ανήκω...

E: Χύσε, γαμημένη, χύσε...

M: Σου ανήκω...

E: Χύσε μέσα...

M: Σου... (*Κόβεται η ανάσα του.*)

E: Χύσε με...

M: (*Ακόμη πιο δυνατά.*) ΣΟΥ ΑΝΗΚΩ...

E: Πάντισέ με...

M: *(Φωνάζει.)* ΣΟΥ ΑΝΗΚΩ...

E: Χύσε με, γαμιά μου... *(Ουρλιάζει)* ΠΟΤΙΣΕ ΜΕ...

M: Μονάχα σε σένα υπάρχω...

E: Έλα, γαμιά μου...

M: Εσύ είσαι... Εσύ είσαι, εσύ... Εσύ...

E: *(Καθώς πλησιάζει σε οργασμό.)* ΕΛΑ, ΓΑΜΙΑ ΜΟΥ...

M: Εσύ είσαι...

E: ΕΛΑ, ΓΑΜΙΑ ΜΟΥ...

M: Μόνον εσύ...

E: ΕΛΑ ΚΑΙ ΧΥΣΕ...

M: Εσύ... Εσύ... Εσύ...

E: ΧΥΝΩ, ΓΑΜΙΑ ΜΟΥ...

M: *(Καθώς πλησιάζει αι αυτός σε οργασμό.)* ΕΣΥ ΕΙΣΑΙ...

E: *(Ουρλιάζει ενώ έρχεται σε οργασμό.)* ΧΥΝΩ, ΓΑΜΗΜΕΝΕ... ΧΥΥΥΝΝΝΩΩΩ... ΩΩΩΩΩ...

M: *(Καθώς έρχεται σε οργασμό, προφέρει τις λέξεις με λυγμό. Σαν να προσεύχεται.)* ΑΝ ΕΙΣΑΙ, ΕΙΜΑΙ... ΑΝ ΕΙΣΑΙ, ΕΙΕΙΕΙΕΙΕΙΑΑΑΑΑ...

(Ο οργασμός τους σβήνει μέσα στο σκοτάδι. Ακούγονται λαχανιάσματα, που κοπάζουν κι αυτά. Σιωπή.)

(Μέσα στο σκοτάδι ακούγονται οι κινήσεις του Μ και της Ε, που φοράνε και κουμπώνουν τα ρούχα τους.)

Μ: Ήταν ένα όνειρο...

Ε: Ναι, πράγματι, ήταν πολύ καλό...

Μ: Στ' αλήθεια, ήταν το Youkali...

Ε: Ήταν πολύ ξεχωριστό... Τρελό, θα έλεγα...

Μ: La délivrance que nous attendons tous pour demain...

Ε: (Ανάβει το φακό του κινητού της. Το κουπέ φωτίζεται.) Αλλά ήταν πολύ ηδονικό... Άγρια ηδονικό...

Μ: Είναι το Youkali...

Ε: Καλά, ας μην λέμε και τόσο μεγάλα λόγια...

Μ: Εσύ είσαι το Youkali, αγάπη μου...

Ε: (Τον κόβει.) Πάντως, το είχα νιώσει από την πρώτη στιγμή... Από την ώρα που μπήκα στο κουπέ... Είπα μέσα μου: «δεν θα ήταν κακή ιδέα να τον γαμούσα αυτόν...»

Μ: (Με ξεροή φωνή.) Δεν μου αρέσει να μιλάς έτσι...

Ε: Κι ύστερα ήρθαν όλα βολικά... Είναι αυτό που λένε πως πρέπει να κουμπώσουν οι συγκυρίες... Το κουπέ έμεινε άδειο... Ήρθε και η διακοπή του ρεύματος...

Μ: (Σε πιο έντονο τόνο.) Δεν μου αρέσει να μιλάς έτσι...

Ε: Γιατί, σοκάρεσαι;

Μ: Δεν ταιριάζει...

Ε: «Δεν ταιριάζει» σε τι;

M: Δεν ταιριάζει σ' εμάς...

E: (*Εκνευρισμένη.*) Σ' εμάς;

M: Στην αγάπη μας...

E: (*Ακόμη πιο εκνευρισμένη.*) Άσ' το...

M: Τι να αφήσω, αγάπη μου;

E: Άσ' το, με γάμησες, τώρα τέλειωσε...

M: Τι θα πει «τέλειωσε»;

E: (*Με δυσφορία και εκνευρισμό.*) Είμαστε δυο άνθρωποι που γαμηθήκαμε σε ένα τρένο... Κάναμε μια αρπαχτή, καταλαβαίνεις;

M: Εσύ δεν καταλαβαίνεις...

E: Να καταλάβω τι;

M: Πως δεν ωφελούν σε τίποτε αυτά τα αστεία... Και πως δεν μας ταιριάζουν...

E: (*Με δυσφορία.*) Ξέρεις, δεν πρέπει να τραβούμε τα πράγματα παραπάνω από όσο πάνε... Αν ένα ρούχο το τραβήξεις, ξεχειλώνει, τρουπάει...

M: (*Σαν να μην την ακούει.*) Θέλεις να μιλήσουμε για το Youkali;

E: Για το τραγούδι;

M: Για το νησί αυτό που το λένε Youkali...

E: Δεν υπάρχουν τέτοια πράγματα...

M: Φυσικά και υπάρχουν... Όσο υπάρχουμε εμείς, πάντοτε θα υπάρχει το Youkali...

E: Και τώρα θα μου πεις πως μου το έβαζες κάθε βράδυ...

M: Δεν χρειάζεται να σου το πω... Το ξέρεις, είναι η ζωή σου...

E: *(Υψώνει απότομα τον τόνο της φωνής της.)* Είσαι άρρωστος... Μαλάκας και άρρωστος...

M: *(Υψώνει αντίστοιχα τον τόνο της φωνής του κι αυτός.)* Είναι η ζωή σου το Youkali...

E: *(Κάνει προσπάθεια να κρατηθεί ψύχραιμη.)* Γιατί το κάνεις αυτό; Μια χαρά το πήγαμε μέχρι εδώ... Παιζαμε το παιχνίδι, γαμηθήκαμε... Γιατί τώρα γίνεσαι μαλάκας;

M: Μέμνησο λουτρών οis ενοσφίσθης.

E: Δεν είναι αστείο αυτό, καταλαβαίνεις;

M: Θυμήσου τα λουτρά που σε σκότωσαν...

E: *(Φωνάζοντας θυμωμένη.)* Δεν είναι αστείο, παλιομαλάκα...

M: Είναι από τις Χοηφόρες του Αισχύλου... Μιλάει ο Ορέστης ενώ προσεύχεται στη μνήμη του πατέρα του... Προσπαθεί να ζήσει με τη μνήμη...

E: Ξέρεις κάτι; Σε βαρέθηκα. Βαρέθηκα τα Αρχαία Ελληνικά σου, βαρέθηκα την αρρωστημένη επίδειξη γνώσεων, βαρέθηκα τη μαλακία σου...

M: Οι άνθρωποι, ζούμε επειδή θυμόμαστε...

E: *(Φωνάζει.)* Σκάσε, παλιομαλάκα, σκάσε...

M: Θυμήσου, Εσθήρ, το δωμάτιό σου... Εκείνο το δωμάτιο με το γραμμόφωνο...

E: *(Ουρλιάζει.)* ΣΚΑΣΕ, ΣΟΥ ΛΕΩ...

M: Θυμήσου, αγάπη μου, το τσάι με την κανέλα...

E: *(Βάζει τα κλάματα. Μιλάει με λυγμούς.)* Σκάσε...

M: Ξέρεις πως δεν θα σκάσω... Δεν είναι δυνατόν να σκάσω...

E: *(Με λυγμούς.)* Θέλω να φύγεις... Θέλω να κλείσω τα μάτια μου και να χαθείς...

M: Ξέρεις πως θα μείνω εδώ μέχρι το τέλος...

E: *(Προσπαθώντας να σταματήσει το κλάμα.)* Είσαι ένας εφιάλτης... Ένας σιχαμερός εφιάλτης... Θέλω να σβήσω το φακό του κινητού μου και να χαθείς... Να γίνεις σκοτάδι και να χαθείς...

M: Είμαστε στο φως, Εσθήρ... Αναδυθήκαμε στο φως...

E: Είμαι φυλακισμένη σε ένα κλειστό κουπέ με έναν εφιάλτη... Σε ένα κλειστό κουτί...

M: *(Την κόβει.)* Που πηγαίνει... Που τρέχει μέσα στη νύχτα...

E: *(Αργά, σαν να συνειδητοποιεί κάτι.)* Π ο υ π η γ α ί ν ε ι ...

M: Και γιατί δεν βγαίνεις, λοιπόν;

E: *(Με απορία.)* Να βγω;

M: Ναι, να βγεις...

E: Πώς να βγω; Έχουν κλείσει οι πόρτες του κουπέ...

M: Ακόμη το παίζεις αυτό...

E: Τι εννοείς;

M: Ποτέ δεν έκλεισαν οι πόρτες του κουπέ, αγάπη μου...

E: Δεν είναι δυνατόν...

M: Απλώς είχαν μαγκώσει όταν πήγες να τις τσεκάρεις...

E: Δεν το πιστεύω...

M: Δοκίμασέ τις... Στα σύγχρονα τρένα υπάρχει μηχανισμός ασφαλείας με μπαταρία, για να μην εγκλωβίζεσαι... Αυτό είναι από τα εκ των ων ουκ άνευ... Δεν το ήξερες;

E: Μπλοφάρεις...

M: Ήθελες να εγκλωβιστούμε μαζί εδώ μέσα... Ήθελες να το ζήσουμε όλο αυτό...

E: *(Με ένταση και ταραχή.)* Μπλοφάρεις, καθοίκι...

M: Ήθελες να γίνει έτσι, Εσθήρ...

E: *(Φωνάζοντας.)* Μ π λ ο φ ά ρ ε ι ς , κ α θ ο ί κ ι ...

M: Γιατί δεν δοκιμάζεις; Γιατί δεν πας να ανοίξεις την πόρτα του κουπέ;

E: *(Σηκώνεται να πάει. Μα αμέσως μετά πέφτει στην καρέκλα της, παραιτημένη.)* Δεν είναι δυνατόν να συμβαίνει αυτό... Αφού έγινε διακοπή...

M: Κι εδώ που τα λέμε, στ' αλήθεια πιστεύεις πως έγινε διακοπή ρεύματος;

E: *(Με απόγνωση, σαν να μονολογεί.)* Θέλεις να με τρελάνεις... Θέλεις να με τρελάνεις... *(Φωνάζει με απόγνωση.)* Θ έ λ ε ι ς ν α μ ε τ ρ ε λ ά ν ε ι ς , α ρ χ ι δ ι ...

M: Θέλω να δεις την αλήθεια... Να ζήσεις μέσα στην αλήθεια...

E: *(Ξεφυγισμένα.)* Ποια είναι η αλήθεια;

M: Τι ώρα ήταν η πτήση σου;

E: *(Με απορία.)* Η πτήση μου;

M: Ναι, η πτήση σου... Αυτή που έπρεπε να προλάβεις...

E: Τι σχέση έχει η πτήση μου;

M: Σου το είπα από την αρχή: οι λεπτομέρειες κάνουν την αφήγηση... Δεν ανησύχησες διόλου όταν δήθεν σταμάτησε το τρένο...

E: Να ανησυχήσω για τι;

M: Για το ότι θα έχανες το αεροπλάνο... Δεν είπες ούτε μια κουβέντα...

E: Ήμουν αγχωμένη επειδή εγκλωβιστήκαμε...

M: Δεν ανησύχησες διόλου, επειδή το ήξερες...

E: *(Με ένταση.)* Ποιο πράγμα να ξέρω;

M: Πως το τρένο δεν σταμάτησε ποτέ...

E: Είναι άρρωστο όλο αυτό... Σταμάτα το...

M: Κι η πτήση ήτανε πρόσχημα... Είχες έρθει στο τρένο για μένα...

E: Σταμάτα, σε παρακαλώ...

M: Εμένα έφαχνες... Τον Πατέρα, που έφερε το τσάι...

E: Μην συνεχίζεις... Σε ειλιπαρώ, μην συνεχίζεις...

M: Έφαχνες να βρεις τον εαυτό σου...

E: *(Με βραχνή, υπόγεια φωνή.)* Ξέρω τον εαυτό μου...

M: Έφαχνες, αγάπη μου, να γίνεις εσύ...

E: *(Σε κατάσταση παροξυσμού.)* Ξέρω ποια είμαι...

M: Είσαι η Εσθήρ Κοέν...

E: Δεν υπάρχει Εσθήρ Κοέν...

M: Εσύ είσαι...

E: Δεν υπάρχει Εσθήρ Κοέν... Το όνομά μου είναι...

M: *(Την κόβει. Η φωνή του είναι επίσημη, σχεδόν ιερατική.)* Αν είσαι, είμαι...

E: (Μιλάει σαν υπνωτισμένη. Σαν να μην είναι σίγουρη γι' αυτά που λέει. Ή σαν να περιγράφει πράγματα που είναι έξω από την ίδια.) Δεν υπάρχει Εσθήρ Κοέν... Το όνομά μου είναι Τζουλιέτ Σνόου κι είμαι μοναχοπαίδι... Ο πατέρας μου λεγόταν Γουίλιαμ Σνόου και η μητέρα μου Μαίρη Άντελτον... Γεννήθηκα στη Νέα Υόρκη και είμαι είκοσι οχτώ χρονών...

M: Εγώ σε έδωσα στους Σνόου, πριν από δεκαοχτώ χρόνια... Τους έδωσα εντολή να σε ονομάσουν Τζουλιέτ... Σαν την Ιουλιέτα που θα σηκωθεί από τη νεκροφάνεια...

E: Μπλοφάρεις... Βασίζεσαι σε αυτά που σου λέω και μπλοφάρεις...

M: Μέχρι τότε σε είχε μια οικογένεια στο Μεξικό... Αυτοί σε κράτησαν για περισσότερο από μισό αιώνα... Φυσικά, τους χρηματοδοτούσα εγώ με διαμάντια...

E: (Με χαμηλή φωνή, συσπειρωμένη σαν αγρίμι.) Μπλοφάρεις, αρχίδι...

M: Στους Μποργκέτι παρέμενες διαρκώς δεκάχρονη... Σε μεγάλωσαν μαζί με τα παιδιά τους – κι έπειτα τα παιδιά τους σε μεγάλωσαν σαν δικό τους παιδί... Όσπου βρήκα τη δυνατότητα να αναπτυχθείς – να ολοκληρωθείς βιολογικά ως γυναίκα...

E: Ξέρω ποια είμαι...

M: Σου έκανα μια νέα αυτόλογη μεταμόσχευση και ταυτόχρονα έναν ορό αμνησίας... Έτσι, ό,τι κουβαλούσες ως συνείδηση θα ξαναγινόταν λευκό χαρτί... Και θα ξανάρχιζες από την αρχή...

E: (Με φωνή που έρχεται από τα έγκατα.) Ξέρω ποια είμαι...

M: Έκρινα πως η καινούρια σου ζωή έπρεπε να ξεκινήσει από τη Νέα Υόρκη... Έτσι, μετά από έρευνα, βρήκα το ζεύγος Σνόου... Δεν μπορούσαν να κάνουν παιδιά και ήθελαν να υιοθετήσουν...

E: *(Με ταραχή.)* Λες ψέματα... Οι γονείς μου μπορούσαν να κάνουν παιδιά... Δυο χρόνια μετά από μένα, γεννήθηκε η αδελφή μου... Και πέθανε στα τρία της χρόνια, σε ατύχημα στον παιδικό σταθμό...

M: Έτσι τους έδωσα εντολή να σου πουν... Επινόησα την ύπαρξη της αδελφής σου, που πέθανε στα τρία της χρόνια, για να σου έρθει βολικότερη η αποκάλυψη της Ρουθ...

E: *(Με τρόμο.)* Είσαι διεστραμμένος... Είσαι χειρότερος από τον Μένγκελε...

M: Κάθε μήνα έδινα εντολές στους Σνόου τι να κάνουν με την διαπαιδαγώγησή σου... Τι βιβλία θα διαβάζεις, σε ποιο σχολείο θα πηγαίνεις, τι θα βλέπεις στην τηλεόραση... Τους έδινα πάντοτε τα τριπλάσια χρήματα από όσα μου ζητούσαν, για να μην σου λείπει τίποτε...

E: *(Με ταραχή.)* Μπλοφάρεις... Παίζεις με το μυαλό μου...

M: Και ήξεραν καλά τους κανόνες... Αν έκαναν οτιδήποτε κακό, θα εξαφανίζονταν από το πρόσωπο της γης σε είκοσι τέσσερις ώρες...

E: Είσαι ανώμαλος... Ο πιο ανώμαλος άνθρωπος της Ιστορίας...

M: Και ύστερα φρόντισα να σπουδάσεις και να ασχοληθείς με τον Μένγκελε... Δίχως να το ξέρεις, σε καθοδήγησα προς αυτόν...

E: Το θέμα μου το πρότεινε ένας καθηγητής μου...

M: *(Γελώντας με συγκατάβαση.)* Στ' αλήθεια δεν κατάλαβες τι έγινε;

E: Ήταν ο κύριος Άντριαν Κοξ, καθηγητής της Ιστορίας των γενοκτονιών...

M: Είσαι τόσο αφελής, λοιπόν; Εγώ διέταξα τον Κοξ να σου δώσει το θέμα...

E: *(Με ένταση.)* Λες ψέματα...

M: Μα φυσικά έτσι έγινε... Ο Κοξ ήθελε να σου δώσει κάτι για την άρνηση του Ολοκαυτώματος στη σύγχρονη πολιτική ρητορική...

E: *(Μιλώντας διακεκομμένα, χωρίς ανάσα.)* Το όνομα Κοέν, το είπα εγώ...

M: Είχα φροντίσει να διαβάσεις τη μαρτυρία κάποιας Εσθήρ Κοέν... Ήταν μια επινοημένη μαρτυρία – φτιαγμένη έτσι ώστε να σου υποβάλει την αληθινή σου ζωή...

E: *(Ασθμαίνοντας.)* Το όνομα της Ρουθ, το επινόησα εγώ...

M: Το όνομα της Ρουθ βγήκε από τα έγγραφα του υποσυνειδήτου σου, αγάπη μου... Αναδύθηκε από τα έγγραφα...

E: *(Φωνάζει με αλλοιωμένη φωνή.)* Παίζεις με το μυαλό μου, χασάπη...

M: *(Υψώνει τον τόνο της φωνής κι αυτός.)* Ετοίμασα τους αιώνες για να συναντηθούμε, αγάπη μου...

(Φωνάζουν και οι δύο, ο ένας πάνω στον άλλον.)

E: ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΕΣΘΗΡ ΚΟΕΝ, ΤΟ ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΕΙΣ;

M: ΦΥΣΙΚΑ ΚΑΙ ΥΠΑΡΧΕΙ... ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΧΩ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΜΟΥ...

E: ΉΤΑΝ ΕΝΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙ, ΕΝΑ ΑΡΡΩΣΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ...

M: *(Πιο ήρεμα.)* Είναι η αλήθεια...

E: *(Κλαίγοντας.)* Ήταν ένα παιχνίδι...

M: *(Με ένταση.)* Είναι η μόνη αλήθεια...

E: *(Κλαίγοντας.)* Ποιος είσαι;

M: *(Με θριαμβική ένταση.)* Εγώ είμαι ο Πατέρας, καλή μου...

E: *(Κλαίγοντας.)* Αν είσαι ο Μένγκελε, είμαι η Εσθήρ...

M: Ναι, εσύ είσαι... Εσύ είσαι και εγώ είμαι...

E: *(Λογμικά.)* Μα δεν μπορεί... Όλο αυτό είναι ένα παιχνίδι...

M: Ξέρεις πολύ καλά πως δεν είναι παιχνίδι... Το ξέρεις και το ξέρω...

E: *(Λογμικά.)* Είμαι τρελή... Είμαστε τρελοί...

M: Μην κρύβεσαι πια... Μέσα σε τούτο το βαγόνι δεν χρειάζεται να κρυβόμαστε, εγώ κι εσύ...

E: *(Ξέπνοα.)* Συμφωνήσαμε να παίζουμε ένα παιχνίδι...

M: Μύρισες το στέρνο μου... Άγγιξες τα χέρια μου...

E: Όλο αυτό είναι...

M: *(Την κόβει.)* Και θυμήθηκες το Youkali...

E: ... είναι ανώμαλο...

M: Κι έπειτα ήρθε η μυρωδιά της κανέλας...

E: Σταμάτα...

M: Και τέλος το βλέμμα, το βράδυ που σου πήρα τη Ρουθ...

E: Είναι ανώμαλο... *(Φωνάζει αδύναμα.)* Ανώμαλο...

M: *(Προσπαθεί να σκεπάσει τη φωνή της.)* Τα θυμήθηκες όλα, σου λέω...

E: *(Ξέπνοα.)* Ανώμαλο...

M: Κι όλα αυτά τα χρόνια ετοιμαζόταν η συνάντησή μας... Μέσα στους αιώνες του αίματος...

E: *(Στο εξής μιλάει σε παθητικό τόνο. Σαν να λέει λόγια που πρέπει να πει δίχως να τα νιώθει. Σαν ηττημένη.)* Είσαι ένας φονιάς...

M: *(Στο εξής μιλάει με έντονο οίστρο και παραφορά.)* Είμαι αυτός που ανέλαβε μια ευθύνη...

E: Είσαι ο πιο μεγάλος φονιάς... Ο καταστροφέας κάθε ζωής...

M: Είμαι ο δημιουργός... Ο Θεός Πατέρας Παντοκράτορας...

E: Είσαι ο θάνατος... Ο πιο μεγάλος θάνατος απ' τους θανάτους...

M: Εγώ έφτιαξα τον 21ο αιώνα... Όλοι οι άνθρωποι είναι δικιά μου δημιουργήματα... Η ανθρωπότητα μου ανήκει...

E: Σκότωσες τη Ρουθ... Σκότωσες χιλιάδες ανθρώπους...

M: Το έκανα για εμάς... Για την αγάπη μας...

E: Δεν είναι δυνατόν να δικαιωθεί μια τέτοια αγάπη...

M: Φυσικά και είναι... Ο χρόνος μπορεί να λιώσει στο πύρωμα της αγάπης...

E: Καμιά δύναμη δεν μπορεί να δικαιώσει ένα φόνο...

M: *(Αργά και emphaticά.)* Ο κόσμος μπορεί να λιώσει στο πύρωμα της αγάπης...

E: *(Κρούει το πρόσωπό της μέσα στα χέρια της.)* Σταμάτα...

M: *(Φωνάζοντας με θριαμβική παραφορά.)* ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΛΙΩΣΕΙ ΣΤΟ ΠΥΡΩΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ...

E: *(Στον ίδιο παθητικό τόνο.)* Θα σε σκοτώσω, χασάπη... Θα σε σκοτώσω...

M: *(Με την ίδια θριαμβική παραφορά.)* Κάν' το... Το αίμα μου θα βάψει το τριαντάφυλλό σου...

E: *(Σηκώνει το κοπίδι από το τραπέζακι. Σιγά-σιγά η φωνή της γίνεται πιο αργή και πιο στέρεη.)* Θα σε σκοτώσω...

M: Είμαι άτρωτος... Είμαι αθάνατος, γιατί υπάρχω μες στην αγάπη...

E: Νομίζεις πως ξέρεις το μέλλον...

M: Εγώ είμαι το μέλλον... Είμαι ανίκητος...

E: Κανείς δεν είναι ανίκητος... Μόνον ο χρόνος...

M: Είμαι αυτός που βάφει με το αίμα του τα τριαντάφυλλα...

E: Κι όμως θα χάσεις...

M: Δεν γίνεται να χάσω... Κατισχύω μέσα από την αγάπη... Την αγάπη που ελευθερώνει την ανθρωπότητα...

E: *(Βγάζει τη λάμα από το κοπίδι.)* Θα χάσεις... Θα το δεις...

M: Είμαι η αγάπη... Αν με σκοτώσεις, θα με ανθίσεις ακόμη περισσότερο...

E: Έχεις ένα αδύνατο σημείο σε όλο αυτό...

M: Ποιο είναι όλο αυτό;

E: Σε όλον αυτόν τον θάνατο... Έχεις ένα τρωτό σημείο...

M: Δεν έχω... Είμαι άτρωτος μέσα στις φλόγες της αγάπης...

E: Έχεις μια τρυπούλα που θα σε καταστρέψει...

M: Ποιαν;

E: Εμένα...

M: Εσένα;

E: *(Αργά και emphaticά.)* Αν είσαι ο Μένγκελε, είμαι η Εσθήρ...

M: Δεν σε καταλαβαίνω...

E: Δεν θα σε σκοτώσω... *(Βάζει το κοπίδι στο λαιμό της.)* Θα κόψω το λαιμό μου... Την καρωτίδα...

M: *(Ατάραχος.)* Δεν θα το κάνεις...

E: Θα το κάνω... Και θα το δεις μπροστά σου...

M: *(Με ελαφριά ένταση.)* Δεν θα το κάνεις... Δεν είσαι σε θέση να το κάνεις...

E: Θα χάσεις, Μένγκιλε... Θα το κάνω και θα χάσεις... Θα χάσεις την αγάπη σου...

M: Δεν μπορείς να το κάνεις...

E: (Εμφατικά.) Θα χάσεις τα πάντα, χασάπη...

M: (Κάνει να σηκωθεί.) Δεν ξέρεις να το κάνεις...

E: (Ουρλιάζει κρατώντας τη λάμα του κοπιδιού στο λαιμό της.) AN KANEIS ENA BHEMA, ΘΑ ΣΦΑΧΤΩ... ΘΑ ΣΕ ΡΑΝΤΙΣΕΙ ΤΟ ΑΙΜΑ ΜΟΥ...

M: (Κάθεται πίσω τρομοκρατημένος.) Ησύχασε... Ησύχασε, αγάπη μου...

E: (Ουρλιάζοντας ακόμη πιο δυνατά.) ΜΕΙΝΕ ΑΚΙΝΗΤΟΣ... ΜΕΙΝΕ ΑΚΙΝΗΤΟΣ, ΧΑΣΑΠΗ...

M: (Σηκώνοντας τα χέρια.) Θα μείνω ακίνητος... Μόνο, κατέβασε το κοπίδι...

E: (Ουρλιάζοντας.) AN ΚΟΥΝΗΘΕΙΣ, ΘΑ ΚΟΨΩ ΤΗΝ ΚΑΡΩΤΙΔΑ ΜΟΥ...

M: Να το συζητήσουμε...

E: (Αργά και εμφατικά.) Όχι, δεν θα συζητήσουμε... Θα μιλήσω εγώ...

M: (Χαμηλόφωνα.) Εντάξει...

E: (Ουρλιάζοντας.) ΘΑ ΜΙΑΗΣΩ ΕΓΩ, ΔΟΛΟΦΟΝΕ...

M: Ό,τι πεις...

E: Σκάσε... Μη μιλάς...

M: (Χαμηλόφωνα, σχεδόν ψιθυριστά.) Ό,τι πεις...

E: Προετοιμάσες τα πάντα... Έσπειρες θάνατο γύρω παντού... Ζύμωσες τον κόσμο σου με το αίμα των άλλων... Και τώρα θα τα χάσεις όλα... Θα μείνεις μόνος σου... Τ' ακούς, χασάπη; (Φωνάζει.) ΘΑ

ΜΕΙΝΕΙΣ ΜΟΝΟΣ ΣΟΥ ΜΕΣ ΣΤΟΥΣ
ΑΙΩΝΕΣ...

M: *(Με πολύ ήσυχη φωνή. Κοιτάζει χαμηλά.)* Θα ήθελα να μιλήσω...

E: *(Ουρλιάζοντας.)* ΟΧΙ, ΔΕΝ ΘΑ ΜΙΛΗΣΕΙΣ... ΤΕΛΕΙΩΣΕ Ο ΚΑΙΡΟΣ ΠΟΥ ΜΙΛΟΥΣΕΣ ΕΣΥ...

M: *(Ξεψυχισμένα, με χαμηλωμένο βλέμμα.)* Μάλιστα...

E: Η ιστορία μας μέχρι τώρα ήταν ένας Πατέρας που πότιζε... Τώρα ήρθε η ώρα να ανθίσει το λουλούδι...

M: Αγάπη μου...

E: *(Τον κόβει. Η φωνή της σαν να έρχεται από τα έγκατα.)* Τώρα θα ζήσεις το άνθισμα της αγάπης...

(Η Ε, κρατώντας πάντα το κοπίδι στο λαιμό της, παίρνει το κινητό της και το πετάει με δύναμη κάτω. Το κινητό συντρίβεται και η λάμπα σβήνει. Απόλυτο σκοτάδι. Πλέον ακούμε μόνο τις φωνές τους.)

M: Εσθήρ, αγάπη μου...

E: Μείνε ακίνητος... Αν σε νιώσω κοντά μου, θα σφαχτώ... Ακόμη και την ανάσα σου να νιώσω, όλα τέλειωσαν...

M: Γιατί έκλεισες τη λάμπα;

E: Μες στο σκοτάδι θα ολοκληρωθούμε...

M: Γιατί;

E: Γιατί θα το ζήσεις ακόμη πιο δυνατά... Αυτό δεν γύρευες από την αγάπη; Κάτι απόλυτα δυνατό...

M: Σε παρακαλώ...

E: Τώρα θα το νιώσεις απόλυτα δυνατό... Σαν ψυχή που ορμά... *(Με έμφαση.)* Ψακάδι φοινιάς δρόσου...

M: Σε παρακαλώ, ησύχασε...

E: Έτσι δεν λένε πως πετιέται το αίμα σαν κόβεις την καρωτίδα;

M: Σε παρακαλώ, αγάπη μου...

E: Ο Αισχύλος δεν το γράφει αυτό;

M: Σε παρακαλώ...

E: (Ουρλιάζοντας.) Ο ΑΙΣΧΥΛΟΣ ΔΕΝ ΤΟ
ΓΡΑΦΕΙ ΑΥΤΟ, ΧΑΣΑΠΗ;

M: Ναι, ο Αισχύλος το γράφει...

E: Τώρα θα δεις άμα το γράφει σωστά... Άμα δροσίζει στ'
αλήθεια...

M: Ησύχασε, αγάπη μου... Ησύχασε και σκέψου εμάς... Αυτό που
ζούμε...

E: Αυτό που ζούμε είναι ένα σφάλμα της Ιστορίας...

M: Δεν υπάρχει Ιστορία... Υπάρχει αυτό το κουπέ...

E: Σκέψου μονάχα τι θα γινόταν αν δεν είχαμε συναντηθεί ποτέ...
Τι θα είχε γίνει τότε;

M: Δεν ωφελεί...

E: Αν δεν με είχε σπρώξει η μητέρα προς τα σένα εκείνο το
πρωινό...

M: Δεν υπήρξε κανένα πρωινό...

E: Κανονικά θα ήμασταν κι οι δυο νεκροί από χρόνια... Εσύ θα
είχες πεθάνει στη Βραζιλία το 1979... Θα είχες πάθει έμφραγμα ενώ
κολυμπούσες...

M: Δεν ωφελεί να το σκέφτεσαι...

E: Και εγώ θα είχα πεθάνει στο Άουσβιτς από τον Ιούλιο του 1943,
μαζί με την αδελφή μου, τη Ρουθ...

M: Δεν έχεις το δικαίωμα να το κάνεις αυτό...

E: Είναι αργά να μιλάς για δικαιώματα εσύ...

M: Δεν έχεις...

E: *(Τον κόβει.)* Γύρεψες το Youkali... Τώρα θα ζήσεις το αληθινό Youkali...

M: Δεν μπορεί να είναι έτσι...

E: Είναι ο τόπος όπου εκπληρώνονται οι αρχαίοι όρκοι...

M: Όχι, δεν μπορεί να είναι έτσι...

E: Τώρα θα δεις την αγάπη... Θα τυναχτεί πάνω στο πρόσωπό σου σαν πρωινή δροσιά...

M: *(Με σπασμένη φωνή.)* Δεν μπορεί...

E: *(Τον κόβει – εμφατικά.)* Θα είναι η πρωινή πάχνη της αγάπης.

M: *(Με αλλαγμένη, φαινομενικά ψύχραιμη φωνή.)* Εντάξει, το παραδέχομαι... Έφερες το παιχνίδι στο όριό του...

E: Δεν υπάρχει κανένα παιχνίδι...

M: Με νίκησες...

E: Πόσο σαχλό είναι να το κάνεις αυτό...

M: Κέρδισες το παιχνίδι κατά κράτος...

E: *(Φωνάζει.)* ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΑΝΕΝΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙ, ΧΑΣΑΠΗ...

M: *(Φωνάζει κι αυτός.)* ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΤΟΝ ΝΑ ΕΙΣΑΙ Η ΕΣΘΗΡ... ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΤΟΝ ΝΑ ΕΙΜΑΙ Ο ΜΕΝΓΚΕΛΕ... ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΥΠΑΡΞΕΙ ΑΘΑΝΑΣΙΑ Ή ΑΙΩΝΙΑ ΝΕΟΤΗΤΑ... *(Φωνάζει ακόμη δυνατότερα.)* ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΤΟΝ, ΣΟΥ ΛΕΩ...

E: Φυσικά και είναι... Ο χρόνος μπορεί να λιώσει στο πύρωμα της αγάπης...

M: Έπαιζα το παιχνίδι... Αυτό μόνον...

E: *(Αργά και εμφατικά.)* Ο κόσμος μπορεί να λιώσει στο πύρωμα της αγάπης...

M: *(Φωνάζει.)* ΕΠΑΙΖΑ ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ, ΣΟΥ ΛΕΩ...

E: *(Φωνάζει κι αυτή.)* ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΛΙΩΣΕΙ ΣΤΟ ΠΥΡΩΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ...

M: Παιζαμε ένα παιχνίδι... Είμαστε δυο άγνωστοι μέσα σε ένα κουπέ...

E: Τόσο πιο εύκολο για σένα... Ταξίδευες με μια άγνωστη που αυτοκτόνησε...

M: *(Φωνάζει έξαλλος.)* Ο ΧΙ ...

E: Με μια τρελή που έκοψε το λαιμό της με το κοπίδι του χαρτοφύλακα...

M: Είσαι η Τζουλιέτ Σνόου... τον πατέρα σου τον λεν Γουίλιαμ και τη μητέρα σου Μαίρη...

E: Θυμήσου εκείνο το δωμάτιο με το γραμμόφωνο...

M: *(Με τσακισμένη φωνή.)* Μην το κάνεις αυτό...

E: Το τσάι με την κανέλα κάθε βράδυ...

M: *(Ουρλιάζει σπαράζοντας.)* ΜΗΝ ΤΟ ΚΑΝΕΙΣ ΑΥΤΟ... ΗΜΑΣΤΑΝ ΔΥΟ ΑΓΝΩΣΤΟΙ ΠΟΥ ΠΑΙΞΑΜΕ ΕΝΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙ...

E: Τώρα θα το κάνω... Μια κίνηση του κοπιδιού είναι...

M: *(Κλαίγοντας.)* Σε παρακαλώ, σε παρακαλώ, αγάπη μου... Μην το κάνεις...

E: Θα το κάνω... Όσο κι αν παρακαλάς, θα σε ραντίσει η δροσιά της αγάπης...

M: Σου υπόσχομαι πως θα κάνω ό,τι μου πεις...

E: Είναι αργά πια, Πατέρα... Ήρθε η ώρα να πληρώσουμε για όλην την Ιστορία...

M: *(Παρακλητικά.)* Θα εξαφανιστώ από τη ζωή σου και δεν θα ξαναφανώ ποτέ... Θα βγω από το κουπέ και θα είμαι ένα κακό όνειρο...

E: Να το θυμάσαι... Ψακάδι φοινιάς δρόσου...

M: *(Με λυγμό.)* Θα κάνω ό,τι μου πεις... Θα γίνει ό,τι μου πεις...

E: *(Με σταθερή φωνή. Απόκοσμα σταθερή.)* Αν είσαι, είμαι...

(Μέσα στο σκοτάδι, η E σωπαίνει. Δεν θα ξανακουστεί. Μπορεί να έχει κόψει ήδη την καρωτίδα της και να είναι νεκρή. Μπορεί να έχει καθίσει στη θέση της και να περιμένει.

(Πλέον μιλάει μόνον ο M.)

M: Θα γίνει ό,τι θέλεις, αγάπη μου... Ό,τι θέλεις, ό,τι αποφασίσεις... Μονάχα, άφησε το κοπίδι... Μην τα καταστρέψεις όλα...

(Ανασαίνει βαριά.)

Το ξέρω πως δεν το έχεις κάνει... Δεν μπορεί να το έχεις κάνει... Ξέρω πως είσαι στην καρέκλα σου και περιμένεις...

Στ' αλήθεια, μοιάζει με παραβολή όλο αυτό... Σαν τις παραβολές της Βίβλου... Κάποιος κηπουρός πότιζε το λουλούδι του... Κι επειδή το αγάπησε πολύ, το πότιζε πολύ... Κι έπειτα...

(Παίρνει ανάσα.)

Κι έπειτα το λουλούδι άνθισε... Ήταν ο ωραιότερος ανθός του κόσμου και των αιώνων...

(Σωπαίνει για λίγο. Σαν να στέγνωσε το στόμα του.)

Ξέρω πως με ακούς... Δεν μπορεί να μην με ακούς... Δεν έχω νιώσει αίμα στο πρόσωπό μου... Δεν μπορεί να το έχεις κάνει... Δεν προβλέπεται να το έχεις κάνει...

(Ξεροβήχει.)

Εγώ θα μείνω καρφωμένος στην καρέκλα μου... Δεν θα κουνηθώ...
Εσύ θα αποφασίσεις ό,τι θέλεις...

(Ένας λυγμός στη φωνή του.)

Μπορείς να με σκοτώσεις... Θα ήταν δίκαιο να με σκοτώσεις... Και πολύ ανθρώπινο... Και λυτρωτικό... Απλώνεις το κοπίδι και αποδίδεις δικαιοσύνη... Ο Γιόζεφ Μένγκελε θα είναι νεκρός... Ο πιο διεστραμμένος δολοφόνος της Ιστορίας, ο Άγγελος του Θανάτου, θα είναι νεκρός...

(Πολύ διστακτικά.)

Ή πάλι μπορείς... Μπορείς να αφήσεις το κοπίδι... Να αφήσεις το κοπίδι και να ζήσουμε... Να ζήσουμε αυτό για το οποίο έχουμε πλαστεί... Να ζήσουμε τη ζωή...

(Ο λυγμός πνίγει τα λόγια του.)

Να ζήσουμε μαζί, αγάπη μου... Να ταξιδεύουμε με το τρένο στις πεδιάδες... Οι άνθρωποι είναι φτιαγμένοι για να ταξιδεύουν... Ακόμη κι αν ταξιδεύουν με ένα κλειστό τρένο... Πηγαίνουν κάπου...

(Ξεροβήχει και πάλι.)

Υπάρχει και μια τρίτη εκδοχή... Μπορείς να καθίσεις απλώς στη θέση σου και να κοιμηθείς... Κάποτε το βραχυκύκλωμα θα φτιαχτεί... Κάποτε θα ξημερώσει, τέλος πάντων... Θα ανοίξεις τα μάτια... Εγώ ακόμη θα κοιμάμαι... Ένας άγνωστος συνταξιδιώτης στη θέση του... Ο Γιόζεφ Μένγκελε θα έχει σβήσει... Τότε θα πεις πως απλώς ήταν ένα όνειρο... Ένα ακόμη παράξενο όνειρο... Οι άνθρωποι βλέπουμε παράξενα όνειρα... Μας βοηθάνε να επιβιώνουμε...

(Παίρνει βαθιά ανάσα.)

Τώρα μπορούμε να σιωπήσουμε... Έχουμε πει όσα είχαμε να πούμε... Τα λόγια μας στέρεψαν... Είναι άχρηστα πια... Τώρα έχουμε μονάχα τις τρεις εκδοχές...

(Βήχει επαναληπτικά.)

Τις τρεις δικές μας εκδοχές...

(Προσπαθεί να καθαρίσει το λαιμό του.)

Θα ήθελα να μου πεις μια λέξη... Έστω να ακούσω την ανάσα σου... Κάτι που θα μου δείξει πως είσαι εδώ... Μαζί μου... Αλλά ξέρω πως δεν το έκανες... Δεν μπορεί να χαλάσεις τόση αγάπη... Απλώς θέλεις να σιωπήσεις... Και το σέβομαι... Η αγάπη είναι η αποστολή μας... Θέλω να το σκεφτείς αυτό: η αγάπη είναι η αποστολή μας...

(Ανασαίνει.)

Κάθομαι στη θέση μου... Και σε περιμένω... Εσύ θα επιλέξεις... Το τρένο τρέχει μέσα στη νύχτα, αγάπη μου... Αυτό κάνουν τα τρένα... Πηγαίνουν κάπου... Κι εγώ σιωπώ... Βουλιάζω στην καρέκλα μου και σβήνω... Σε περιμένω... Είμαι βέβαιος πως με ακούς... Πιστεύω σε σένα... Μόνο σε σένα...

(Τα τελευταία λόγια του λέγονται με περίεργη καθαρότητα. Σαν να είναι από κρύσταλλο.)

Αν είσαι, είμαι...

(Εδώ σταματάει να μιλάει ο Μ. Τα λόγια έχουν τελειώσει.)

Κάποτε από τα μεγάφωνα ακούγεται η μελωδία από το Youkali του Κουρτ Βάιλ. Κανείς δεν ξέρει –και κανείς δεν θα μάθει– αν η Ε αυτοκτόνησε με το κοπίδι ή αν άνοιξε την πόρτα του κουπέ για να βγει. Ή αν έμεινε εκεί, στη θέση της, προκειμένου να συνεχίσει με τον Μ.

Το έργο τέλειωσε. Ό,τι ήταν να γίνει, έγινε. Κι ό,τι απομένει, θα γίνει.)

